ידיעות אחרונות
מדריך לכל השבוע

סרטים חדשים

„מגדל הדבורים"

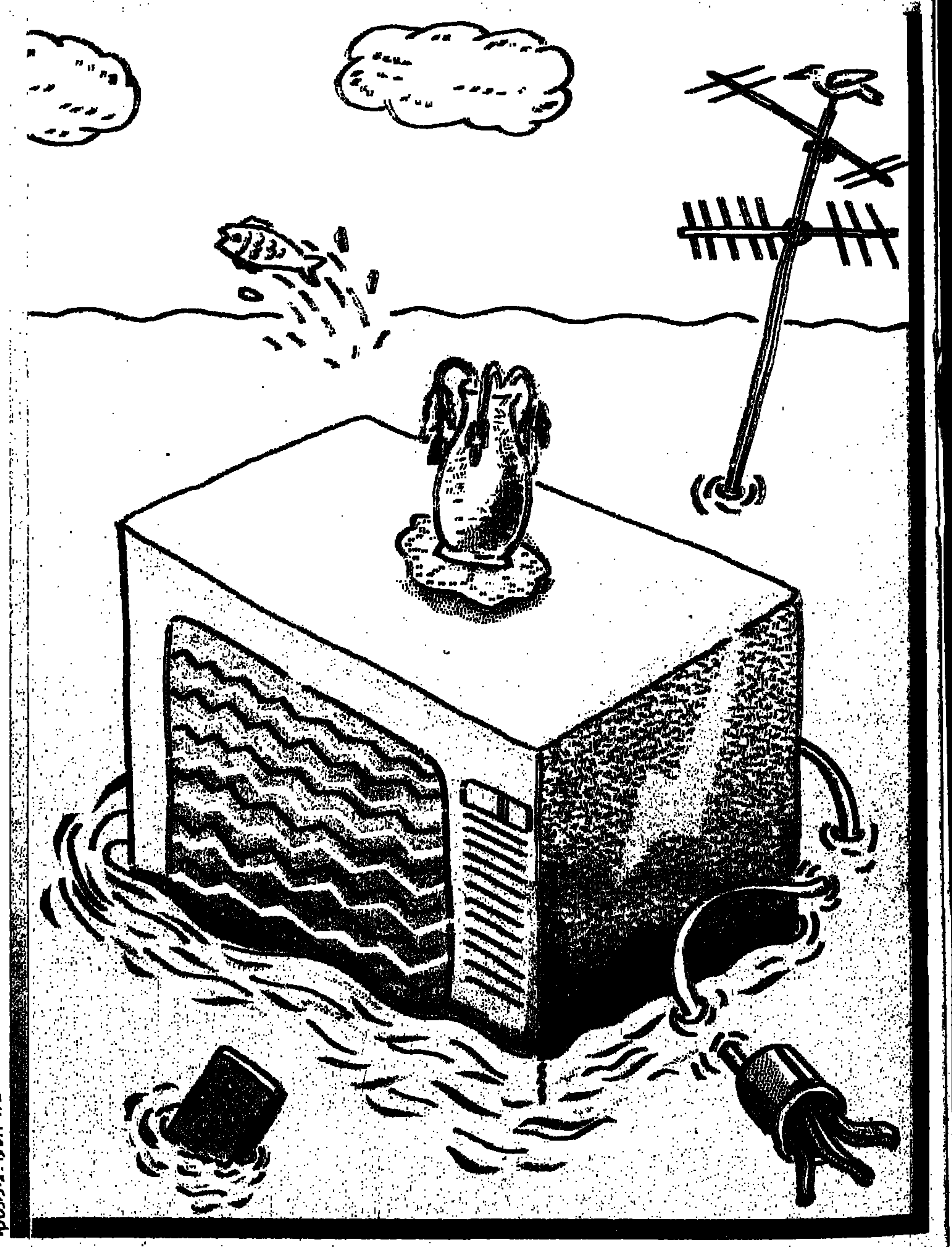
סרטו האחרון של ענק הקולנוע היווני תיאו אנגלופולוס. מורה ומגדל דבורים, בן למישפחת מגדלי־דבורים, נוטש את ביתו ואת אשתו ויוצא למסע ארוך בעקבות הפרחים. מסע של זכרונות, של חשבון־נפש שבשתיקה, מסע של התפוררות. הטרמפיסטית הזרוקה שנלווית אליו מסייעת לו להבין שזמנו עבר. בתפקידים הראשים: מרצ'לו מסטרויאני ונאדיה מורוזי.

(עמ' 8)

סרטים חדשים נוספים: „ספינת המרד", „בוקר טוב בבילוניה", „מארח־סאר", „מי הנערה הזו"

(עמ' 8)

איור השער: גולנסקי

הוציאו את השטקר

גם כשתסתיים השביתה, ייצאו ממנה עיתונאי הרשות מוכים וחבולים. הציבור לא אוהד את המאבק שלהם, שם פס על השביתה ● הערוץ החי – חי בקושי. מכל הצדדים רוחות עויינות. הפוליטיקאים שמחים לאיד ● הירהורי עזיבה. הם מרגישים שנשארו לבד ● הרווח – של גלי־צה"ל □ עמ' 10

החיים אחרי עכו: עירא דביר ושוש רייזמן | 12

המשביר לצרכן

15.11-20.11.87

סריגים
לנשים וילדים

15% הנחה

מכל מוצרי היוקרה
St Michael
Marks & Spencer
(פרט להצעות מיוחדות)

מבצע הזהב

קני מוצרי
הלנה רובינשטיין ב-
20%
הנחה

ותוכלי לזכות:
בצמיד זהב יקר ערך,
מעוטר באבני חן אמיתיות
שיוגרל בתום המבצע
בכל אחד מבתי הכל־בו
של המשביר לצרכן.
מ־8.11.87 עד 20.11.87
צמידי הזהב - גולן בע"מ.

Helena Rubinstein

פרסום הרשות

בריוסקה
מסעדה רוסית

- מטבח רוסי אירופאי משובח
- אווירה עליזה ומצב רוח מרומם ערב ערב (פרט ליום א')
- חזמורת בריוסקה מלהיבה "ומחממת" ערב ערב
- תכנית מוזיקאלית מגוונת בהשתתפות אמנים אורחים
- ארוחות צהרים בשבת בליווי חזמורת

הנחות לעוזי עובדים

מתקבלות הזמנות
עד 170 איש המתאימות
לכל סוג של מאורע.
ת"א בן־יהודה 77 03-223366

פיליפ, טלי ואריק זרדז,
ילדי פול ומדי זרדז ז"ל

מודים לכל מנחמי המשפחה על השתתפותם בצערם.
למרות הכאב והצער מסעדת "לה־קופול" תמשיך לשרת את לקוחותיה הנאמנים ותשתדל להמשיך במסורת ההורים זכרונם לברכה במיטב השרות, האדיבות וקבלת הפנים לכל באי המסעדה, כיאה למסורת של "לה־קופול".

המסעדה תיפתח מחדש ביום א' 15.11.87
ואנו מקווים לראותכם בין באי הבית.

פיליפ, טלי ואריק זרדז
"לה־קופול"
מינסקר 22, ת"א, טל. להזמנות, 03-299966, 03-297036

מועדון אנרג'י ENERGY CLUB

הערב יום ו'
* רקדנית בטן
* להקת הרוקדים - ריקודי עמים
הזמר ג'ים מארה"ב
באמליקת נשמה וריקודי ברייקדנס
* ריקודים ודיסקו לתוך הלילה.
ניתן להזמין מקומות בטל. 052-885624

מוצ"ש ערב פנוייס פנויות
בחסות יוסקה הג'ינג'י
בתכנית זמר פסנתרן מוטי אלפין
* ריקודים ודיסקו לתוך הלילה.
ניתן להזמין מקומות בטל. 052-555624
מילוי אויר מלא · חניה בשפע.
מלון פאלאס, הירקון 277, ת"א 445111

שי'שבת רוקדים
קולוסאום
עם 3 משקאות חינם

החמועדון המפואר ביותר בארץ

NIGHT CLUB No 1
מועדון

ערב ששי — **דיסקו משגע והפתעות**
מוצ"ש — **צביקה פיק**
ותצוגת אופנה מפוארת עם מיטב הדוגמניות
שני — **בועז שרעבי** חדש וגם ישן
ערב שלישי — ערב דיסקו משגע עם התקליטן מס' 1 בארץ
מאיר
רביעי — **דיסקו משגע והפתעות**
חמישי — **בני אלבז** ולהקתו
הופעה נאה הובה
ככר העצמאות 4 נתניה טלפון 053-617474

טיולי בית ברנר
מועצת פועלי ת"א יפו
המחלקה לתרבות וחינוך

* בואו לאילת דרך בקעת עובדה — 20-22/11 (כולל חצי פנסיון) 300.- ש"ח
* בחג חנוכה — 18-20/12 (כולל חצי פנסיון) 220.- ש"ח
* לחבל סדום וים המלח — 16/12, 8/12 (כולל צהריים) 46.- ש"ח
* לבית יגאל אלון בגינוסר, הר סוסיתא וגדות רמת הגולן — 26/11, 19/12 (כולל צהריים) 42.- ש"ח
* לירושלים ומערת נטיפים — 10/12, 26/12 30.- ש"ח
* לואדי קלט ולמנזרים — 11/12 30.- ש"ח
* בדרך כביש גבול מצרים מניצנה לפארן מבתים רמון — 21/11, 26/12 35.- ש"ח

ההרשמה ברחוב ברנר 4, כל יום 8.00-12.00, 4.00-6.00
ימים ד' ו' 8.00-12.00, טלפונים: 286888, 282211
מקומות איסוף בשבת, ת"א, ר"ג, גבעתיים, בת־ים, חולון

מרקוס
מסעדה מועדון יוני
(דרך השלום 19 גבעתיים) 03-806900

תכנית חדשה מיוון כל ערב החל מ־22.00
בערב שישי — 30 ש"ח לזוג, כולל ארוחה ומשקה ראשון

★ סטריאוס כוכב הרדיו והטלויזיה
★ דינה בפולקלור יווני
★ קיטי הזמרת הנפלאה
★ ניקולאס זמר הבית
★ אנדריאס הבוזוקאי

בששי צדוק צוברי
שבת צהריים עם תכנית מלאה כולל ארוחה ב־10 ש"ח
לבוש חולם חובה ⇐ ⇐ ארועים עד 300 איש

שי'שבת רוקדים
קולוסאום COLOSSEUM
עם 3 משקאות חינם

עירית גבעתיים

עוירית גבעתיים
לשיר עם **יורם שחר**
יום שלישי 17.11.87 שעה 21.00
בבית אלון רח' אילת 8 גבעתיים טל. 325263
אורח: **בני ברמן**
בשירי מלחים, ים ויין
מחיר כרטיס 7 ש"ח.

יפה-מסעדה מועדון צלע

בימים א, ג, ה, ו,
תכנית חדשה מיוון
עם הזמר **"ואסיליס"**
והצמד **מגי וצפי**
(בקטעים מהקלטת החדשה)
בימים ד' ומוצ"ש — **שירי א"י**
כדאי לבוא
חוף לדוגמא בת־ים הטיילת שד' בן־גוריון
03-5521675, 5513100

מסעדת ז'נט בהנהלת ג'מל קרוואן
מסעדת הדגים הראשונה בארץ

36 שנות מוניטין

בואו לאכול דגים טריים ב־15 ש"ח בלבד ★ מבחר דגים ובשרים על האש ★ באווירה נעימה אל מול הים ★ כל סוגי הסלטים חופשי!
פתוח כל השבוע כולל שישי ושבת עד שעות הלילה המאוחרות.
רח' רציף העליה השניה 4, נמל יפו, שער צפוני טל. 03-825575

---

13 תשלומים ללא ריבית וללא הצמדה
המבצע ל־5 ימים או עד גמר המלאי

פתוח במוצ"ש

וידאו טייפים
מתצוגה
סוני, סניו, טושיבה, פישר, אקאי בטח־מקס ועוד
12 תשלומים × 155 ש"ח

עד 5 שנות אחריות כולל ראש

וידאו טייפים

• סניו	189×11 ש"ח	• נשיונל	185×12 ש"ח
• J.V.C.	192×12 ש"ח	• טושיבה	214×12 ש"ח
• פישר	197×12 ש"ח	• שרפ	197×12 ש"ח

טלויזיות צבעוניות
מסך 14" — 12 תשלומים × 95 ש"ח
מסך 16" — 12 תשלומים × 120 ש"ח
מסך 18" — 12 תשלומים × 137 ש"ח
מסך 20" — 12 תשלומים × 148 ש"ח
מסך 21" — 12 תשלומים × 165 ש"ח
מסך 22" — 12 תשלומים × 178 ש"ח
מסך 27" — 12 תשלומים × 197 ש"ח

מבצע TRADE-IN
החלף ישן בחדש
עד 1.000 ש"ח תקבל עבור הטלויזיה/וידאו הישנים על קנית מכשיר חדש – והיתרה בתשלומים נוחים

רדיו טייפים ניידים
החל מ־11 תשלומים × 25 ש"ח

מערכות סטריאו משולבות
כולל: טיונר + אמפליפייר + טייפ + פטיפון + רמקולים
החל מ־11 תשלומים × 49 ש"ח

מערכות סטריאו בחלקים
סנקאי, סוני, סניו, שרפ, היטאצ'י
החל מ־11 תשלומים × 95 ש"ח

דרושים לנו טכנאים ואנשי מכירות לוידאו וטלויזיות

תו העסק המובחר 1988

* המכירה בתשלומים לבעלי ויזה, ישראכרט ודיינרס.
המחירים כוללים מע"מ עמלת אשראי ודמי גביה + תשלום ראשון במזומן

אסמור
תל־אביב, רח' העליה 25 ■ רמת־גן: רח' ז'בוטינסקי 79
פתוח כל השבוע 9.00-19.00 רצוף ■ ובמוצ"ש
פתוח במוצאי־שבת 19-22

עירית תל־אביב־יפו
מינהל החינוך, הנוער והתרבות

מרכז "בארבור" דרך החגנה 135
חבורת הזמר מרכז בארבור
בניצוחו של אריה אננבורג
קולטת
חברים/ות חדשים בעלי יכולת קולית גילאי צבא ומעלה רצוי נסיון קודם בהרכבים קוליים.
מבחני קבלה יתקיימו בימי ראשון כ"ג בחשון תשמ"ח 15.11.87 ורביעי כ"ו בחשון תשמ"ח 18.11.87 בין השעות 19.00 – 21.00 במרכז בארבור, דרך החגנה 135 פינת דרך משה דיין.
בדבר פרטים, נא לפנות למזכירות מרכז בארבור טל' 391441, 307335 כל יום בשעות אחה"צ והערב.
אוטובוסים למרכז: 9, 11, 15, 32, 43.

מועדון קוראי ידיעות אחרונות
טיולי "למהדרין"
לציבור הדתי ולשומרי מסורת
חופשה בשוויץ -
סידרת MZ, 9 ימים, יציאות: 15.12, 22.12, 5.1
חופשה בלונדון -
סידרת ML, 8 ימים, יציאות: 29.12, 5.1
ספרד ופורטוגל -
סידרת MSP, 15 יום, יציאות: 16.12, 13.1
★ לקבלת חוברת עם פרטים מלאים והרשמה פנה לסוכן הנסיעות שלך.
התכנון, הארגון והביצוע ע"י "אירופה טורס" בן־יהודה 100 ת"א, טל' 240147/8.

ילד לך
בנעלי מגונה
ונעלי מרגונה
להשיג במחירי מבצע
ברשת חנויות
אבנעל נעלי כיף

חסד השטן

סיפורה המדהים של
אליזבט מושקוביץ (אוביץ),
ממשפחת הנסדים שהיתה
בת טיפוחים של
ד"ר מנגלה, השטן מאושוויץ

המחיר — 18.– ש"ח

ספרי עידנים — ידיעות אחרונות

טלוויזיה כל השבוע

גלי צה"ל

לרגל השביתה

עד רגע סגירת גיליון זה לא הסתיימה השביתה ברשות־השידור. לפיכך, אנו מביאים בעמודים אלה את מה שיש: טלוויזיה לימודית, ערוץ 2, טלוויזיה ירדנית ולבנונית וגלי־צה"ל. במיקרה של סיום השביתה, יפורסמו מישדרי הרדיו והטלוויזיה בעיתון היומי.

שישי 13.11.87

08.05 שעת כושר.
08.15 קשת וענן: וקראת לשבת עונג (בליווי כיתוביות).
08.40 ספרות (יסודי) – מסך לספרות: גשם יהי (בליווי כיתוביות).
09.00 מוסיקה (ו'־ז') – פרלה ואיטורה.
09.20 לשון ותקשורת (ג'־ה'): עיקר וטפל 2 (בליווי כיתוביות).
09.45 רחוב סומסום: קרוקודיל מעומק.
10.15 חשבון ו': השאריות בחילוק.
10.40 מדעי־הטבע (יסודי): חוברה.
11.00 חברה ותרבות (יסודי): סופרים מספרים – אורי אורלב.
11.30 אזרחות (ו'־ט'): בג"צ (בליווי כיתוביות).
12.00 חברה ותרבות (על־יסודי): חום התבגרתי.
12.30 מוסיקה (על־יסודי): ראמו והצימבלו.
13.15 האוניברסיטה הפתוחה: שנות חיינו הראשונות – הרכאון שלאחר הלידה.
13.50 זהירות ש.ת. בליווי כיתוביות.
14.35 תבונה ורגישות. סדרה עלילתית בת 7 פרקים ע"פ סיפורה של ג'ין אוסטין. הסדרה עוסקת באהבתם של צעירים, וברצון לרכוש מעמד בחברה, באמצעות חתונה ורכוש.
15.05 מפגשי בראשית: פרשת חיי שרה. שיחתו של הפרופ' בנימין גרוס.
15.30 ערב חדש: מוסף לשבת. מנחה: דן מרגלית.

ערוץ 2

17.30 המלך ארתור. סדרת הנפשה.
18.00 זמן אחר – מקום אחר. סרט.
19.30 הסימפוניה הרביעית של צ'ייקובסקי. קונצרט 2.
20.15 הצייר דייויד אינשאו. תעודה 2.
21.00 סוף 2.

שבת 14.11.87

ערוץ 2

17.30 המלך ארתור. סדרת הנפשה.
18.00 רחל ליכרוי נעורות. סרט.
19.30 ב"ז צרפתי (תוכנית שלישית).
20.00 מגלי עולם (פרק ג'). סידרה תיעודית.
21.00 סוף 2.

ראשון 15.11.87

08.00 טלטקסט: עד כאן – חדשות קול ישראל.
08.05 שעת כושר.
08.15 תלמוד – שניים אוחזין ורמינהו 2 (בליווי כיתוביות).
08.40 ספרות (יסודי) – מסך לספרות: הסנדלר, העני והמלך (בליווי כיתוביות).
09.00 אנגלית ח.
09.20 תשעה שלנו: אהרון והעפרון המטיל (בליווי כיתוביות).

...

15.00 קשר משפחתי. משפחת אלימך משוחחת עם אחי יותם על ריב בין אחיות: ענבל בת התשע וחצי, מיטל בת השמונה והתאומות ליז ואלינו בנות השש.
15.40 שעת כושר.

16.00 תאסיר. סידרת מתח בריטית, סוכן חשאי "מיספר 6", נחטף ונכלא במקום מיסתורי. בפרק השלישי מנסים שוביו לשבור את רוחו ולגרום לו להאמין שהוא מישהו אחר. בתפקיד הראשי: פטריק מקגוהאן. 60 דקות.

17.00 ערב חדש. מנחה רפי רשף.

ערוץ 2

08.30 משפט דמיאניוק (שידור ישיר).
17.30 שמש קטנה. סדרת הנפשה.
18.00 חיידי בת הררים. סרט.

...

12.25 ספרות (על־יסודי): אמנות הבמה של שייקספיר.
13.00 מוסיקה (על יסודי): המוסיקה הסרטים בהודו (א').
13.30 אתמול במשפט דמיאניוק.
14.00 טלטקסט: עד כאן.

14.05 חשנים חעליזות. קורות נער (דין סטוקוול) שגבו נמלאי־חיים מבית אמיד, שאינו נקלט בשום מוסד חנוכי. אר"הב 1950. בימאי: וויליאם אנוולמן. 110 דקות.

15.40 שעת כושר.
16.00 פרפר נחמד: המעיל החום של הדוד נחום. הפעם עוזי מסדר נעליים בחנות נעליים ונולי רוצה לעזור לו למכור. הם מוכרים לאפי נעלי טיול, ריקוד ונעלי־בית. אפי מספרת בעזרת ...

שישי 13.11.87 (גלי צה"ל)

09.05 בילוי נעים. עם ניולי יבפירא.
11.05 קולה של אמא. עם אלכס אנסקי.
12.05 סנדלים. שעתיים נעולות עם דורי בן־זאב.
14.05 גבר אשה 87. עדנה עברון וצלמית העולם הזה. ענת הרנובסקי ועם עו"ד אבי כורדונו.
15.05 הורק. יוסי בנאי מגיש את יוסי בנאי, תקליטו החדש ומה שמסביבו.
16.05 שיר בשקט בשקט.
16.55 אלף פנים. סיפור קצר עם דן שביט.

18.00 גבול. בעיות הזהות הישראלית. שידור חוזר. פרק 4. נפש יהודי. ההימנון מייצג את בעיות הזהות הישראלית. הוא יהודי, גלותי וציוני. ההגיע הזמן לשנותו? אבא קובנר: "יש קדושה בחברה חילונית. ההימנון הוא בין מבטאיה". יצחק בן־אהרון: "בארץ הכל קדוש. אני מנותץ, כמו אברהם אבינו, אלילים. כל דור יכול לקבוע את סמליו". יעקב חזן: "זו מדינה יהודית עם שוויון־זכויות לערבים. לא איכפת לי אם הערבי לא ישיר את ההימנון". ישראל אלדד: "שלא ישירו את ההימנון, אבל שיעמדו דום". עורך ומגיש: ספי רכלבסקי.

19.05 מראה מקום. שרה רורון ועוזי לנראו שבחר לחזור לעמק אילון.

צה"ל 2

18.05 רדיו רדיו. עם יואב קוטנר.
20.05 להיטים.
22.05 הפסקת עשר. עם מיכל ניב.
23.05 קול הגאון הזה. מגיש: דני קרמל.

...

קופסה כחולה

עדנה אדטו

צפויים שינויים בגלל השביתה

טלוויזיית חמז"ת: אלה סרטי השבוע

מומלצים: הדליה הכחולה, סרטי האחים מארקס

יום ו', 16.30: הדליה הכחולה (The Blue Dahlia), 1946. סרט אפל, עיבוד לסיפור של ריימונד צ'אנדלר. חייל ששב מהמלחמה, העולם והשנאה נחשד ברצח אשתו הבוגדנית. בימאי: ג'ורג' מרשל. עם אלן לאד וורוניקה לייק. כדאי לראות. 99 דקות.

מוצ"ש, 21.00: ראנצ'ו בראבו (The Rare Breed), 1966. פר אנגלי מובא לארה"ב כדי לשבח את הבקר האמריקני. בימאי: אנדרו וו. מקלגלן. עם ג'יימס סטיוארט ומורין או'הרה. 97 דקות.

יום א', 21.00: צו תנועה לפריז (The Perfect Furlough), 1958. חייל מותיחה מרוחקת זכה לבלות חופשה של שבוע בפריז. בימאי: בלייק אדוארדס. עם טוני קרטיס וג'נט לי. 93 דקות.

יום ב', 16.30: הצייד הגדול (Animal Crackers), 1930. קומדיה בכיכובם של ארבעת האחים מארקס (צ'יקו, הארפו, גראוצ'ו וזפו). אשה עשירה עורכת מסיבה לציור אמיץ ולאספן אמנות. המסיבה הופכת בזכות החבורה להשתוללות פרועה. בימאי: ויקטור הרמן. כדאי. 98 דקות.

יום ג', 16.30: מרק ברווז (Duck Soup), 1933. יצירת מופת. האחים מארקס לועגים הפעם למוסד הנשיאות ותוקפים את המלחמה. גראוצ'ו מתמנה לנשיא פרידוניה (מדינה דמיונית) ומוביל את ארצו לקרב עם המדינה השכנה. בימאי: ליאו מקרי. אסור להחמיץ. 68 דקות.

יום ד', 16.30: מאנקי ביזנס (Monkey Business), 1931. קומדיה. האחים מארקס מגלמים נוסעים סמויים שנקלעים למסיבה של החברה הגבוהה ומסתבכים עם אנשי העולם התחתון, בתקופת היובש. בימאי: נורמן ז. מקלוד. מומלץ. 81 דקות.

יום ה', 16.30: האחים מארקס באוניברסיטה (Horse Feathers), 1932. קומדיה. האחים מארקס משתוללים בין כותלי הקולג'. נשיא האוניברסיטה (גראוצ'ו) מנסה לקדם את נבחרת הפוטבול של המוסד. בימאי: נורמן ז. מקלוד. לא להחמיץ. 69 דקות.

■ אמירה קבנר

שתי אחיות מחפשות אהבה

"תבונה ורגישות", סידרה דרמטית, בשידור חוזר, מהיום בטלוויזיה החינוכית

"תבונה ורגישות". בסוף מוצאות את האושר

הסידרה הדרמטית "תבונה ורגישות" תוקרן בטלוויזיה החינוכית בשידור חוזר בימי שישי, החל מהיום, בשעה 16.30. הסידרה, 7 פרקים בהפקת ה"בי.בי.סי." מבוססת על סיפרה הקלאסי של הסופרת האנגליה ג'ין אוסטין שהתפרסם ב־1811.

"תבונה ורגישות" עוקבת אחר קורותיהן של שתי אחיות בנות המעמד הבינוני, המתגוררות במחוזות הכפריים של אנגליה הג'ורג'יאנית. אלינור דאשווד, האחות הבכורה, רצינית, מסוגרת ונבונה. מריאן, אחותה הצעירה, רומנטית, רגישה וחמת־מזג.

שתי האחיות סובלות מאכזבה מרה כאשר אהוביהן נוטשים אותן. אלינור מצליחה להסתיר את צערה, אך מריאן נופלת למשכב. אבל לבסוף, הן מוצאות את אושרן. אלינור בזרועותיו של ארואד, שהשתחרר מאירוסיו הקודמים, ומריאן עם קולונל ברנדון מעריצה הוותיק. משתתפים: אירן ריצ'ארד (אלינור), טרייסי צ'יילדס (מריאן), דיאנה פיירבקס (האם).

זה מתבשל

הלו סומסום. הטלוויזיה הציבורית האמריקנית תקרין לכבוד שנת ה־40 למדינת ישראל, חמש תוכניות בגירסה עברית־אנגלית של הסידרה "רחוב סומסום", שהוקרנה בטלוויזיה החינוכית. בגירסה האמריקנית שצולמה בארץ השתתפו: הכנר יצחק פרלמן, כוכבת הטלוויזיה האמריקנית כוני פרנקלין, קיפי ושרי צוריאל, משה אופניק (ו'יל בן־דוד) והחבובות. הסידרה שתקרא באמריקה "הלו סומסום" תופץ גם בקלטות וידיאו.

צלילים מהונגריה. צוות של הטלוויזיה החינוכית תיעד את מסעה של התזמורת הקאמרית הישראלית בהונגריה בחודש אוקטובר האחרון. בסרט, שיוקרן בקרוב, צילומים מקונצרט שערכה התזמורת הקאמרית, בניצוחו של יואב תלמי, בערב ראש־השנה בבית־הכנסת הגדול בבודפסט, וראיונות עם יהודים בהונגריה. הפיקה: אווה בודנר עולה חדשה מהונגריה.

פסק זמן באנגליה. "פסק זמן", דרמה של הטלוויזיה החינוכית שביימה יעל גרף, בכיכובם של אלון אבוטבול ורוני פינקוביץ, הוקרנה בערוץ 4 של הטלוויזיה האנגלית. הדרמה הישראלית שודרה במסגרת הסידרה הבינלאומית "זה העולם שלנו" העוסקת בבני־נוער בכל רחבי העולם. בתוכנית הוקרנו דרמות וכתבות מבריטניה, אירלנד, סקוטלנד, יפן וצרפת. הסידרה תוקרן בטלוויזיה החינוכית בקיץ.

ודרמה של יצרים

הערוץ השני, סרטים שכדאי לראות השבוע

■ **זמן אחר מקום אחר** *(הערב, 18.00)* סרט אנגלי של הבימאי מייקל רדפורד, המספר על פרשת אהבה יוצאת־דופן בין אשה סקוטית כנועה וממורמרת לבין שלושה שבויי מלחמה איטלקיים העובדים בחוותה בתקופת מלחמת העולם השניה. דרמה של יצרים כנועים, של נישואים אומללים, ושל מערכת יחסים מזורה, המתפתחת מסקרנות לידידות וממנה לתאווה שאין עוד לעצור בעדה. ערכי הקולנוע האנגלי בולטים גם בסרט זה, בעיקר בתחום המשחק, למרות ששמות השחקנים אינם אומרים לנו דבר.

■ **רחל לינדסי נעדרת** *(מוצ"ש, 18.00)* דרמה ריאליסטית העוסקת במצוקתם של הורים, מול תופעת הבנים והבנות העוזבים את הבית ובורחים אל הרחוב ותרבותו המסוכנת.

ג'יימס פוקס מגלם אב מודאג המחפש את בתו, שברחה בסימטאותיה של לונדון, בעולם שאין לו מושג על טיבו. הסרט מבוסס על תחקיר מעמיק בבעיית הבריחה מן הבית ומבוסס על מקרים שאכן קרו.

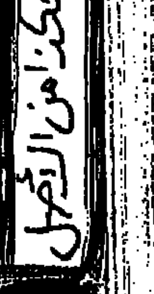
■ **עד כלות הלילה** (יום ג', 18.00) סרט לא אופייני של הבימאי היווני־צרפתי קוסטה־גאבראס, המתמחה בעיקר בעשיית סרטים על רקע פוליטי. הפעם ביים סרט אהבה לילי ומסוגנן, המבוסס על רומן של הסופר רומן גרי. התוצאה: סרט כבד, איטי, רומנטי עד כלות הכוח. שני שחקנים שנעים תמיד לראות אותם: איב מונטאן ורומי שניידר היפה.

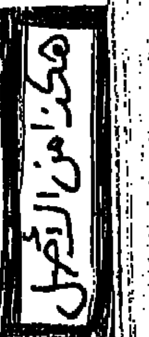
■ *נחמן אינגבר*

"רחל לינדסי נעדרת". למה היא ברחה מן הבית?

"מקום אחר, זמן אחר". אהבה מוזרה

והספינה לא שטה

„ספינת המרד". חרדה מפני השתלטות הפאשיזם וכוחות־השחור על נשמת האדם

„ספינת המרד". סקולימובסקי על־פי זיגפריד לנץ. השתלטות של שלישיה רצחנית על ספינת־מגדלור, כאליגוריה לפאשיזם

„ספינת המרד" (בשמו המקורי: ספינת המגדלור) חוזר ומפגיש אותנו עם בימאי מרתק, חיית־קולנוע אמיתית, שכבר העניק לנו בעבר כמה הנאות נדירות, כאשר זכו סרטיו והגיעו לישראל (רוב סרטיו לא הוקרנו כאן מעולם). יז'י סקולימובסקי, פולני־יענק שעסק גם באיגרוף, פירסם קבצי שירה וסיפורים לפני שפנה לקולנוע. תחילה כתב תסריט לבימאי המפורסם אנדז'יי ויידה, וזה המליץ על קבלתו לביה"ס לקולנוע בלודז'. שם פגש את רומן פולנסקי, ויחד כתבו את התסריט לסרטו של האחרון „סכין במים". גם שם, כמו ב„ספינת המרד", מדובר בעימות לחיים ולמוות הנערך על סיפונה של ספינה. המעגל נסגר.

פולנסקי עבר למערב וסקולימובסקי החל לביים את סרטיו הפולניים, בעלי האופי החדשני, שאף אחד מהם לא הובא ארצה. היו אלה סרטים קשוחים, מופנמים, שתיארו ללא כחל־ושרק את אווירת המצור האפורה של חיים ללא תוחלת בסימטה ללא מוצא. כל סרט נראה כמו מכת אגרוף בפרצוף. כל סרט בדק גם את דרכי הביטוי הקולנועיות, בנוסח גודאר. מאוחר יותר עבר גם סקולימובסקי למערב, וגם שם (בעיקר באנגליה ובגרמניה) יצר את סרטיו הקשוחים, שאינם עושים ויתורים, המתארים לרוב חיים בזבל. קשה לשכוח את סרטיו היותר טובים, כגון „יצרים עמוקים", העוסק באהבת־נעורים תמימה והעוברת תהליך נורא של השחתה על רקע בריכת־שחייה עממית ומזוהמת בכל המובנים, עוד מטאפורה לחיים ללא מוצא, או „שעות גנובות", סרט על פועלים פולנים „שחורים", העובדים בלונדון בתנאי עבדות.

הפעם משתף סקולימובסקי פעולה עם אחד הסופרים הגרמניים הטובים ביותר של העידן שאחרי המלחמה, זיגפריד לנץ, ומעבד לקולנוע נובלה קצרה שלו, „ספינת המגדלור" (השם אירוני וסמלי במתכוון). לנץ כתב אלגוריה גרמנית מתבקשת על השתלטות הנאציזם, יצירה ספוגת חרדה מפני השתלטות הפאשיזם וכוחות השחור על נשמתו של האדם. סקולימובסקי עיבד אותה לצרכיו, כשהוא מנסה לסלק את המימד הגרמני המיידי, הסמלי, ולפתוח את הסרט יותר למשמעות אוניברסלית.

רב־החובל אמריקני ממוצא גרמני (קלאוס מריה בראנדואר), שבעת המלחמה העולמית השנייה החליט לטבע את הצוללת שתקפה את שיירת ספינותיו בכל מחיר, אפילו במחיר חייהם של ניצולים שנלכדו באש ובמים, מצליח בכך, אך במחיר הכבד של חיי־אדם. הוא מועמד לדין צבאי ומטוהר מכל אשמה. אלא, שמצפונו חי איתו ואינו חדל מלהציק לו כל העת. משמר־החופים מעמיד אותו לפקד על ספינת מגדלור שאינה נעה, קשורה לעוגן, שתפקידה להתריע מפני סכנה של עליה על שרטון ולהזהיר את כל האוניות האחרות (שוב תפקיד סמלי במודע). איך השפלה גדולה מזו לרב־החובל, לפקד על אוניה שאינה נעה.

באותם ימי חורף של אמצע שנות ה־50, עשר שנים אחרי תום המלחמה העולמית, הוא עדיין חי את הטראומה. אפילו בנו המתבגר מאשים אותו בפחדנות. האב והבן מוצאים עצמם יחד על הספינה, אולי בניסיון נואש לשקם את יחסיהם, אך אין כל מגע אמיתי ביניהם (בנו של סקולימובסקי, מייקל לינדון, מגלם את הבן; גם זה אולי סמלי). במקביל, מציל רב־החובל שלושה אנשים שסירתם במצוקה. אנשים אלה משתלטים על הספינה בכוח הזרוע.

מכאן ואילך יתחיל מאבק קשה, בלתי פוסק, בין כוחות הסדר, התרבות, הגינון והמוסר, אותם מייצג רב־החובל, לבין הכוחות האנרכיים, היצריים, הכמוסים בנו, שפגיעתם בנו כה קלה, אך גם כה קשה. כוחות אלה מיוצגים ע"י השלישיה הרצחנית, בהנהגת עורך־הדין השטני קספארי (רוברט דובאל).

הסרט צולם בספינת מגדלור אמיתית, המוצבת ליד אי גרמני בים הצפוני, ליד חופי דנמרק. ההסרטה בוצעה בחורף אמיתי, בתנאי מזג־אוויר בלתי נסבלים, דבר המוסיף הרבה לתחושת האותנטיות של הסרט.

הסרט הוא גם קונצרט של שני ענקי־משחק. בראנדואר („מפיסטו") מייצג את סגנון המשחק התיאטראלי האירופי. דובאל („הסנדק") את המישחק הקולנועי האמריקני. הוא גם זכה בעבר בפרס האוסקר. שניהם מגלמים תפקידים המנוגדים לדימוי שלהם.

אמנם, במקור צריך היה דובאל לגלם את רב־החובל ואילו ברנדואר את מנהיג השודדים. אך, הבימאי חשב שיהיה מעניין יותר להחליף את התפקידים. האם צדק?

הכנסיה של המאה העשרים

„בוקר טוב בבילוניה". האחים טאוויאני, על הקולנוע, החיים, האמנות, האחווה, המוות

כל סרט של האחים טאוויאני הוא אירוע קולנועי חשוב, ללא קשר לשאלה האם הסרט טוב או פחות טוב. גם סרטיהם הפחות־טובים עדיין מרתקים יותר מרוב סרטי עמיתיהם. הם מוצאים פתרונות קולנועיים בלתי־צפויים לבעיות שאחרים כלל אינם יודעים על קיומן. עוסקים בנושאים מסעירים בדרך חדשנית, המצליחה תמיד לעורר בנו עניין.

„בוקר טוב בבילוניה" הוא סרט על הקולנוע, כלומר על החיים. אך גם על המוות, על האהבה, היצירה, המלחמה. שכן אלה הם נשמת־אפו של הקולנוע. „בוקר טוב בבילוניה" הוא גם סרט על האחווה, על אחוות אחים (שהרי זה שורש המלה), אחים יוצרים, העוסקים באמנות, המחוייבים זה לזה כבוד, שוויון, אי־התנשאות, עבודה יחדיו, אחוות אמנים. כמו אותה אחווה המקשרת בין אביהם, בנאי ומשחזר כנסיות עתיקות, לבין בימאי הקולנוע גריפית, ממציאה הגדול של אמנות חדשה, הכנסיה של המאה ה־20, הקולנוע. האחים חיים יחדיו, סובלים יחדיו, יוצרים יחדיו, מתים יחדיו. מי כמו האחים טאוויאני, אחים בדם ובנפש וביצירה, יכול לעשות סרט שכזה.

אנדריאה וניקולה, גיבורי הסרט, הם שני בניו הצעירים והמוכשרים של אמן שיחזור כנסיות ממחוז

מסטרויאני ומורזי ב„מגדל הדבורים". העולם אינו תואם עוד את הווייתו. עליו ללכת

טוסקנה (מחוז הולדתם של האחים טאוויאני). זוהי אמנות קולקטיבית של עשרות אנשים, שכל אחד תורם לה את תרומתו הצנועה בבניה, בציור, בפיסול, כשעל כולם מנצח האמן הראשי, האב, שחזונו הכללי, המורכב, מעניק את המשמעות הסופית לעבודה. כשהעסק המשפחתי מתמוטט, הם מהגרים לארה"ב, לבקש את מזלם. לנצח אותה, לנצח את קור־ההצלחה, לחזור הביתה כמנצחים, להציל את העסק המשפחתי. הם מגלים אמריקה אחרת: קשה, ועוינת־פנים, שונאת איטלקים. אך, הם מצליחים להתגלגל להוליווד בימי ראשיתה ולבנות חלק מהתפאורות הענקיות לסרטו הגדול של הבימאי גריפית, אבי הקולנוע, „אי סובלנות". סרט אנטי־מלחמתי חריף, שנכשל בשל תאוות המלחמה השוטפת את אמריקה.

הוליווד דאז היא אכן דימוי לאותה אמריקה שבדמיון המהגרים: ארץ החלומות, שבה הכל אפשרי, שבה הכישרון מתגלה, האהבה פורחת, הנערות יפות ומעונגות (גם שמותיהן באים מן הקולנוע ומזכירים את השעות הרבות של קורת־רוח שנתן לנו הקולנוע הקומי בראשיתו: מייבל, על־שם הקומיקאית הנפלאה מייבל נורמנד, ועדנה, על־שם זוגתו דאז של צ'אפלין, עדנה פרבאיינס), והחיים זורחים כמו השמש בהוליווד. שני בנאי הכנסיות מוצאים עתה את מקומם באמנות הקולקטיבית של עשיית הקולנוע, תחת ניצוחו של האמן הגדול גריפית, המתרגם את חזונו לשפה של מראות מרהיבים. כנסיה אחת התחלפה באחרת.

האמנם? צילו השחור של המוות תובע את קורבנו. גם המלחמה אינה מאחרת לבוא. שניהם יתבעו את המחיר, את מלוא המחיר. אך הם לא ינצחו. כי גם המוות וגם המלחמה מכילים בקרבם כבר את זרעי החיים: מות האם מותיר את הבן, ואילו המלחמה תחזיר לחיים את המתים באמצעות הקולנוע, שהוא הוא החיים. בסצינה נפלאה, המזכירה את ימיהם הגדולים של הטאוויאנים, בעיצומה של המלחמה המרטשת, מוצאים האחים מצלמת־קולנוע ומנציחים כה את מותם. אחוות מתים, שהיא בעצם נצחון החיים על המוות. הקולנוע יאפשר להם לחיות לעולם.

„בוקר טוב בבילוניה" הוא סרטם האמריקני הראשון של האחים טאוויאני. הוא עוסק בקשר שבין האמנות האירופית לבין הקולנוע, שבין איטליה להוליווד. יש לקוות, שאת סרטיהם הבאים יעשו האחים שוב במולדתם, בקרקע גידולם. טוב להם וטוב לנו.

מות הזיכרון

„מגדל הדבורים". סרטו של אחרון הענקים, אנגלופולוס. הפגישה בין הטרמפיסטית המנותקת לבין מגדל־הדבורים הקשיש משכנעת אותו כי זמנו תם

כאב. צער. מועקה. קדרות הולכת ונמשכת של נוף ואדם. משאלת־מוות מתמשכת של אדם בא בימים ובזכרונות, המייצג דור שלם, עולם מתרוקן, שהיה פעם מלא. אדם שהוא בית, ארץ, תקופה, תרבות. אדם שכל החוטים שבידו הגיעו אל סופם. המשפחה מתפוררת, הילדים עוזבו, החברים מתים, חולים או אינם מתפקדים, הדור הולך וכלה, בתים נעזבים, בתי־מלון נסגרים, בתי־קולנוע ניטשים. סופה של היסטוריה. אדם זוכר, שהזיכרון הוא סיכום חייו, הנושא על עצמו את כל כובד־מישקל העבר, כל משמעות ההיסטוריה. גם הדבורים שהוא מגדל, מקצוע שאבד עליו הכלח בחברה הטכנולוגית, הולכות ועוזבות את הכוורות. נותר רק ההווה. ללא כיוון, ללא הסבר, ללא תקווה.

הווה זה מוצג בסרט באמצעות נערה טרמפיסטית, שפוגש מגדל־הדבורים בדרכו. אין לה שורשים, אין לה עבר, גם עתידה לוט בערפל. בעיקר, אין לה זיכרון. כל חייה הם הרגע החולף. המיפגש מסתיים במות ההיסטוריה, בחדלון הזיכרון.

בסרטיו הפיוטיים והפילוסופיים של הבימאי היווני הגדול תיאו אנגלופולוס אין זה מן החוכמה לבקש עלילה מרכזית מסודרת. בכל־זאת, ראשי פרקים: מורה בדימוס ומגדל־דבורים בשושלת משפחתית בת כמה דורות משיא את בתו הצעירה. תגיגה נוגה של פרידה אחרונה מבת הנוסעת למרחקים. בן אחד גם הוא עזב. היחסים עם בת נוספת כמעט ונותקו. עם תום הטקס נוטש הגיבור (מרצ'לו מסטרויאני, משופם ונבעי כיוני), מתעקש לומר בעצמו את הטקסט ביוונית, קודר, כתפיו שמוטות, צער־העולם על ראשו) את אשתו ואת ביתו, מעמיס את משאיתו בכוורות הדבורים ויוצא דרומה, בעקבות הפרחים. בדרך יפגוש ידידים ותיקים, ילון במלונות זולים. בעיקר יפגוש טרמפיסטית צעירה החדשנית (נאדיה מורזי המדהימה), שתבהיר לו כי העולם אינו תואם עוד את הווייתו. עליו להסתלק.

גדולי הקולנוע העולמי אינם עוד איתנו. חלקם נפרדו מן העולם, חלקם בוגדו בשתיקה, חלקם וקנתם מביישת את נעוריהם. על רקע זה נראה אנגלופולוס כענק האחרון, הקולוסוס מיוון.

בארץ לא ראינו אף סרט מסרטיו בבתי־הקולנוע. אולי עוד סימן לגאוניותו. וכאן, הזמן לומר מלה טובה על הסינמטקים, שגילו את אנגלופולוס, והקרינו את רוב סרטיו (עושים זאת עד עצם היום הזה, בעיקר את הטוב שבסרטיו, „מסע השחקנים"), אף הביאו את האיש עצמו לביקור בארץ ולפגישה עם מעריציו. ומי יקרא לעצמו ברצינות איש־קולנוע ולא יהיה ממעריציו. גם הפסטיבלים לקולנוע עשו בעניינו עבודה טובה. ירושלים הביאה את „מסע לקיתרה" ומופלא, וחיפה הביאה שוב את האמן היווני לביקור. התוצאה: „מגדל הדבורים", סרטו האחרון, כבר מוקרן בבתי־הקולנוע שלנו, והקודם, „מסע לקיתרה", צפוי בקרוב. כוחה של תרבות־קולנוע עקשנית.

הקולנוע שלו הוא קולנוע של תנועה, נדודים, גירה, זרות. משהו משותף לו ולווים ונדרס. הרבה, בעצם. התנועה הבלתי פוסקת היא צורך חיוני לגיבוריהם. כך גם קדרות הנוף, עמדת הגיבור ביחס לעולם ולזולת, אפילו הדימוי המשותף של היעלמות בתי־הקולנוע (ראה „במהלך הזמן" של ונדרס). התחושה של מסע בתוך ריקנות, זרות, התפוררות ומוות אינה פוסקת גם בסרט זה. המידבר של „פאריז טקסס" הופך כאן לארץ שוממה, שבה יורדים גשם ושלג נצחיים, שולט הערפל, ומצויים העוני, הכאב, תחושת ההתרוקנות.

פגישה עם סרט של אנגלופולוס היא חובה לכל חובב קולנוע ואמנות. מה־גם שסרט זה הוא אחד הנגישים יותר של האמן הגדול.

רצח באמבטיה

חוזר: „מארה סאד". פיטר ברוק. הסרט שעליו המריאה גלנדה ג'קסון

אחד הסרטים המעניינים ביותר של השבוע הוא דווקא סרט החוזר אלינו אחרי שנים רבות (נעשה ב־66'), כנראה בעקבות הופעת „הטרגדיה של כרמן" בפסטיבל ישראל האחרון והצלחתה המרשימה.

כולם יודעים היום שפיטר ברוק, המעבד והבימאי של „הטרגדיה של כרמן", הוא אחד מבימאי התיאטרון הגדולים בעולם, חדשן, מקורי, מרענן, בעל תפישות מרתקות ויכולת שאין שניה לה. אולם, רבים שכחו שלברוק יומרות גם בתחום הקולנוע ושבעבר נחשב גם לבימאי־חדשן בתחום זה. סרטו הידוע ביותר הוא העיבוד הקולנועי שעשה למחזה שביים בתיאטרון שקספיר המלכותי, „מארה־סאד" של פיטר וייס, או בשמו המלא („מארה סאד" הוא רק קיצור־דרך לעצלנים), „רדיפתו ורציחתו של ז'אן־פול מארה, כפי שהוצגו ע"י החולים בבית־המשוגעים בשארנטון, בבימויו של המרקיז דה־סאד".

השם, כמובן, אומר הכל. משוגעים קליניים ופוליטיים משתפים פעולה (כמו תמיד) בהעלאת מחזה המצביע על כך, שטירופו של העולם אינו דווקא זה שבגללו כולאים אנשים בבתי־חולים לחולי־רוח. ההפקה הצרפתית וכתביו הסאדיסטיים של המרקיז דה־סאד נכרכים יחדיו במחזה אינטלקטואלי ומורכב של סופר גרמני, שהעדיף לחיות בשוודיה.

הסרט העלה שחקנית תיאטרון אלמונית בשם גלנדה ג'קסון, המשחקת בסרט את תפקיד שארלוט קורדיי, מי שרצחה את מארה המתפנק באמבטיה, למעלת שחקנית הקולנוע האנגליה הלוהטת ביותר, והשיק אותה לקאריירה רווית אוסקרים.

באמת מי

„מי הנערה הזו". כל מה שרצית לדעת על מדונה ולא העזת לבקש

שאלה מוזרה שואל שם הסרט: מי הנערה הזו? כאילו יש טעם בשאלה, כשמדונה נכס־צאן־ברזל של תרבות המערב 87'.

ג'יימס פולי, הבימאי, הוא היום „מדונאי" ידוע, מי שהספיק כבר לביים את אחד הסרטים של בעלה (לשעבר? לשהווה? לעיתים? – זה הולך מהר כל־כך בהוליווד, שקשה לעקוב), שון פן, „מטווח קרוב". מדונה, היקרה באמת, נעתרה וכתבה שיר למען הצלחת סרטו של הבעל. פולי עשה לו את גירסת הוידיאו. כמובן, ביים וידאו נוסף שלה.

עם היכרות עמוקה כליכך עם משאת נפשם של צופים ומאזינים כה רבים, לא היה מנוס מעוד סרט, והפעם לא עם תחליף אלא עם הדבר עצמו. אשה קטנה, עגלגלה, שובבה, וולגרית, צווחנית, מעט מגוחכת. כל מה שרצית לדעת על מדונה ולא העזת לבקש. שמא גם תקבל.

ואתה מקבל: למנה ראשונה, עיקרית ולקינוח. פולי בחר לביים סרט גרוטסקי דמויות גרוטסקיות, מצבים גרוטסקיים, קצב גרוטסקי, עד שגם הצופים נעשים גרוטסקיים. הכנת כל בדיחה, פיתוחה ומימושה, מזכירים את המצור הנאצי על סטאלינגראד: ארוך, מייגע, תובע קורבנות. העלילה מזכירה יתר על המידה עלילות סרטים קודמים, כגון „שיגעון של לילה". אסירה משוחררת ומשורללת סוחבת אחריה איש־עסקים מבוכר למסע מטורף לטיהור שמה, שבו יאבד את עולמו אך יזכה בפרס הגדול, מדונה.

האיך מדונה כשחקנית, אתם שואלים. שאלה יפה. יש באמת שחקנית אחת מעולה בסרט. נמרה אמריקנית, ממשפחת החתולים. אמיתית למודרין, כמו בטבע.

היפהפיה הנרדמת מתעוררת

הבאלט הישראלי, היחיד השומר על גחלת המחול הקלאסי בארץ, יוצא עם הפקה גרנדיוזית, בשיתוף הפילהרמונית. כוריאוגרפיה: ברטה ימפולסקי. תלבושות: לידיה פינקוס־גני. ליהוק מבטיח. תנו להם צ'אנס

שרה ארנון

בחזרה „מלוכלכת", בסטודיו מאולתר, צר מהכיל את כל הרקדנים והמחוות־התנועתיות, כשאי־אפשר היה להסתיר את הזיעה הניגרת, הרשתה לעצמה ברטה ימפולסקי לצעוק, כדי להתגבר על המוסיקה. „זה בשום־אופן לא מה שיהיה על הבמה", אמרה, „ותראו את הזיעה. אל תחשבו שזה פשוט, כל הקפיצות האלה. צריך הרבה דמיון

עולם זה ממשיך להיות אטרקטיבי לקהלים רבים, מבוגרים וילדים, והיבוא הגדל והולך של להקות באלט קלאסי מחו"ל רק מעיד על כך. רק בזכות משוגעים־לדבר כמו ימפולסקי־מרקמן נשמרת גחלת העשייה הקלאסית גם אצלנו.

הבאלט הישראלי, שיצר תשתית של צופים, דואג גם לעתודה. ליד הלהקה הוקם בית־ספר למחול, המטפח את דור־העתיד. היום, בשל מחסור בכוח־אדם 'רקדני קלאסי', כמחצית מ־30 רקדני הלהקה הם יבוא.

המנהל האמנותי של תיאטרון הבאלט של סט. פטרבורג, הכוריאוגרף ממוצא צרפתי מריוס פטיפה. צ'ייקובסקי חיבר את המוסיקה לאגדת־הילדים הצרפתית, שהיתה חביבה על האריסטוקרטיה הרוסית, תוך שיתוף־פעולה הדוק עם פטיפה, כשהמוסיקה מובילה את התנועה. הפקת באלט זה נחשבת, עד היום, לאתגר אמנותי ובימתי קשה לפיצוח.

ימפולסקי נייסה את המעצבת לידיה פינקוס־גני, שיצרה את התלבושות הססגוניות של הנסיכות

„היפהפיה הנרדמת". הפקת באלט זה נחשבת, עד היום, לאתגר אמנותי ובימתי קשה לפיצוח

צילום: רוני נמען

כדי לראות את זה בלי התלבושות, ובכלל", הוסיפה האמא־המייסדת־המנהלת־הכוריאוגרפית של להקת הבאלט הישראלי באנחה, „יש לי בעיה עם עיתונאי המחול: הם אוהבים רק באלט מודרני ואינם אוהבים קלאסי, ומעבירים את זה לקוראיהם".

ימפולסקי־את־הלל־מרקמן, זוג הרקדנים־הסולנים מייסדי הלהקה, מעלים במוצ"ש הקרוב את „היפהפיה הנרדמת" באורך מלא, כוריאוגרפיה של ימפולסקי, בשיתוף הפילהרמונית, לרגל שנת ה־40. בני הזוג (גם בחיים) חוגגים עם „היפהפיה" מלאת 20 שנה ל„בייבי" שלהם.

ההתחלה היתה צנועה, חלוצית, בלתי אפשרית. באקלים האמנותי־חברתי של אותן שנים הקימו להקת־כים, עלו על קצות האצבעות כשכולם ירדו מהן, קראו לעצמם „הבאלט הקלאסי" ויצאו אל הבימות. באותו זמן, בערך, פרצה להקת בת־שבע וקצת אחריה אחותה הצעירה, בת־דור. להקות שהיו איתן מימון־עצמי וקהל, גדול יחסית, שהשתוקק ליצירה מודרנית.

ימפולסקי־מרקמן, רקדנים קלאסיים, לא העלו בדעתם אפילו לעשות הסבה מקצועית. בציפורניים נאבקו על זכות לעלות על קצות האצבעות ולחבב על הקהל הישראלי את הבאלט הקלאסי. בזכותם, ראינו עולם אגדות קסום, יערות אירופיים, זוגות נאהבים, שמלות מלמלת, קרינולינות, דואטים רומאנטיים־מתקתקים־חלומיים, על בימות צוותאות ובתי־עם בכל הארץ, לא באולמות מפוארים.

את הרחיפה הגדולה קיבלה הלהקה ב־75', כשהמאסטרו של ה„ניו־יורק סיטי באלט", ג'ורג' בלאנשין, התיר לה לבצע את יצירת־המופת שלו, „סרנדה". יצירה, שהועלתה גם לאחרונה, בערב רפרטואר, בהצלחה רבה. היה זה ציון־דרך חשוב, שהביא להזמנת הלהקה להשתתף בפסטיבל ישראל באותה שנה.

> „עיתונאי המחול אוהבים רק באלט מודרני ואינם אוהבים קלאסי ומעבירים את זה לקוראיהם"

לפני שנתיים התרחש המיפנה החשוב: הלהקה החלה להעלות הפקות בימתיות מלאות. לא עוד קטעים־קטעים, אלא יצירה שלמה, תאות ניתן עם „מפצח האגוזים", שזכה לשבחי הביקורת, ולאחריה „סינדרלה", שאף היא זכתה לאהדת הקהל.

„היפהפיה" הועלתה לראשונה לפני כמאה שנה, בעקבות פגישה בין המלחין הרוסי צ'ייקובסקי לבין

והנסיכים, הפיות, המפלצות, החתולים והציפורים. זוהר שפירא תיכנן את התאורה. מנויי 9 קונצרטים של הפילהרמונית יצפו בבאלט ויאזינו לנגינת התזמורת, בניצוחו של זאב דורמן. 80 נגני התזמורת, שהיו אמורים לשבת בקדמת הבימה, ירדו לירכתיה. אם לא כן, היו נאלצים להוציא 8 שורות מהאולם.

סיפורה של הנסיכה אורורה טעון סימליות של מאבקי טוב ורע ומעניק לאגדת הילדים ערך קלאסי נטול גיל. ימפולסקי, נאמנה לרוח המסורת הקלאסית, מעבירה אותנו עם יצירתה, בעזרת תלבושות נאמנות לתקופה ועם המוסיקה בביצוע חי, אל ארמונות־הפאר של אירופה שלפני מאות שנים.

גם בליהוק טמונות הבטחות רבות. בתפקיד הנסיכה ירקדו לסירוגין שתיים: האמריקנית, הקלילה כנוצה, הפיוטית והנוגעת־ללב, ונורי לאקינג, והישראלית אורנה קוגל־דרורי, חניכת הלהקה, הדקיקה והנמרצת. בתפקיד הפיה הטובה, לילך, תופיע הרקדנית האיטלקיה הסוערת („כרמן") [illegible] רקדן־האופי האמריקני הוותיק גדמי אלון בתפקיד הנסיך, הרקדן האיטלקי השארמאנטי ברונו ורזינה.

בהפקה, גראנדיוזית ויוקרתית בקנה־מידה ישראלי, הושקעו למעלה מ־300 אלף דולאר, סייעו ללהקה מישרד החינוך והתרבות, עיריית תל־אביב ואגודת ידידי הבאלט הקלאסי הישראלי, הפועלת, ציטוט, „לחינוך דור שוחרי באלט בארץ ולהבטחת אפשרות חשיפה לתרבות הקלאסית העולמית לכלל הציבור בישראל".

תנו צ'אנס לבאלט הקלאסי־תוצרת־כחול־לבן.

ספאנו ודה־אלמידה ב„בוקר טוב בבילוניה". אחוות מתים היא בעצם נצחון החיים על המוות

שביתת העיתונאים של רשות השידור העלתה אל פני השטח את הניכור והנתק שבין הציבור לבין הטלוויזיה: עויינות, אדישות, אולי נקמה מתוקה. בעצם, די טוב להם עם פחות חדשות ויותר בידור קל, ושהדמוקרטיה תלך לעזאזל ● הערוץ החי מבדר, לעתים, רק קומץ צופים. הרהורי פרישה אצל כוכבים ● הרווח המיידי – של גל"צ ● הנזק בין מאזיני השידורים בערבית ● תמונת מצב־רוח, נכון גם לאחרי סיום השביתה

יורם ארבל ויורם רונן, אחרי ערב [illegible] במוצא. 28 איש בלבד קנו כרטיסים. השאר פת: „תשאלו את עצמכם מדוע לציבור, שלא רואה כבר חודש טלוויזיה, לא איכפת". צילום: יחיעם גל

ערוץ מת

עדנה ארטן

„תמיד טענתי באוזני חברי בטלוויזיה, שאנחנו מחזיקים בידינו אקדח מגולף בסבון. ברגע שנלחץ על ההדק, האקדח יימס. יתברר, שאין לנו כדורים בקנה. הטלוויזיה הישראלית היא סם קל. כמה שבועות של גמילה־מאונס – והציבור נרפא [illegible] רק מחכה ירון לונדון, מנהל מחלקת הדראמה והאמנויות בטלוויזיה, את ההתפכחות המכאיבה מאשליות של העיתונאים השובתים ברשות־השידור, הנלחמים זה למעלה מחודש על השוואת שכרם לעמיתיהם בעיתונות הכתובה. הנזקים עד עתה, בשל היעדר הכנסות בתקופת השביתה, מוערכים על־ידי הנהלת הרשות בלמעלה מעשרה מיליון ש"ח.

שחור בנשמה

ערב ירושלמי קר ב„בית האדום" במוצא. מוסך בילויים ותיק, עשר דקות מירושלים. הערוץ החי מגיש מיני־מופע עם יורם רונן, יורם ארבל וחברים.

מי שירכוש כרטיס־כניסה, במחיר 15 ש"ח לטובת קרן השביתה, יקבל שר אחד (גדעון פת), ראש־עיר (טדי קולק), עסקן כדורגל (עו"ד רובי ריבלין) ואפילו זמר תל־אביבי (רמי רובס).

שותים תה עם נענע. מחכים להמונים. שעת־האפס עברה. 28 אנשים קונים כרטיסים. עשרות מושבים מיותמים. יורם רונן, בחליפה מהודרת, אומר: „אמרתי לכם שיהיה קשה להביא [illegible] שחור, מודה שהטלוויזיה לא חסרה לו. הרדיו דווקא חסר. פת: „בעולם יש טלוויזיה בצבעים ובשחור־לבן. אצלנו יש טלוויזיה בשחור. אתם עושים שחור על הנשמה. תשאלו את עצמכם מדוע לציבור, שלא רואה כבר חודש טלוויזיה, לא איכפת". טדי קולק, בהבעה חצי משועממת: „אני מתנגד לכל שביתה שהיא על־חשבון הציבור, זה הורס את המדינה. מגיע לכם עונש חמור".

ערב גשום, היכל־תרבות, עפולה. יעקב אחימאיר, ויקטור נחמיאס ויואש אלרואי מראיינים את עובדיה עלי, רפאל איתן ואיאן פורמן. בקטע המוסיקאלי: גלי עטרי ודני ליטאני. עורך ומגיש „מבט", יעקב אחימאיר, היה שם. עדות: „עמד לרשותנו אולם עם 600 מקומות־ישיבה. 20 אנשים קנו כרטיסים. צעיר מקומי ניגש אלי ואמר: „טוב שתחנת ההסברה של אש"ף סגורה". פעילים מרכזיים בעפולה סיפרו לי, שיש במקום אווירה עויינת. החליטו לא לקנות כרטיסים. בסופו־של־דבר, כהשתדלות פעילים במקום, הגיעו לאולם כמה עשרות אנשים שלא קנו כרטיסים. אחרי הערב הזה הרגשתי, שהציבור בארץ שונא את הטלוויזיה".

אהרון גולדפינגר, האמרגן של הערוץ החי, רגע של חשבון־נפש: „אני מודה, שהיינו צריכים ללכת על שיווק יותר אגרסיבי. אני מרגיש כמו אמרגן שיוצא עם מופע בלי כיסוי של סיבה למסיבה. אני מעריך, שהופענו בחודש האחרון לפני כ־30 אלף איש. לדעתי, זה הישג. הסברתי עצמי, בטוח שלא נתעשר מזה. אני מקווה, שאחרי קיזוז ההוצאות נוכל לחלק לכל עיתונאי־שובת ברשות מאה שקל. הצעתי להפוך את הערוץ החי להאלטורה ממוסדת של העובדים העיתונאים ברשות".

שמחה לאיד

דעת הקהל לא התגייסה לטובת עיתונאי הרשות השובתים. ציבור הצופים המנוכר התפטם בתקופת הגמילה משירותי היבוא של הערוץ השני, מתחנות הכבלים, מספריות הווידאו.

ירון לונדון: „לדעתי, השביתה הוכיחה, בין השאר, שהטלוויזיה היא בעיקרה מדיום של בידור. המידע שנמסר במרקע הוא כמעט מידע כפוי על הציבור הממוצע. היוצרים בטלוויזיה, ציבור משכיל יחסית בעל מודעות פוליטית, מעוניין יותר להניק מאשר העגל רוצה לינוק. לבידור יש תחליפים די מוצלחים. למידע יש תחליפים חלקיים. החוסר במידע ישפיע רק לטווחים ארוכים. השביתה הוכיחה מה שטענתי תמיד, שהמידע יכול להינתן רק כשיטת הסנדוויץ', עטוף במתיקונות קלילים. קהל הצופים מתפטם מסוכריות של קלטות ווידאו ותחנות שידור, שמספקות לו בדיוק מה שהוא רוצה. אם הציבור יעשה חשבון־נפש עם עצמו, הוא יבין שהוא חייב לקבל מידע, למען בריאות נפשו. כיוון שהפופוליזם חוגג, כולם נהנים להגיד שהם לא זקוקים ל'מבט' ואולי גם לא ל'סוף ציטוט'".

יעקב אחימאיר: „אין מנוס מהמסקנה, שלציבור פשוט נמאס מהטלוויזיה. היא מצטיירת בעיניו כגוף למור שביתות, חיכוכים וסיכסוכים, המביא את המסרים הרעים במלוא עוצמתם. לא נעים לראות ב'מבט' הפגנות אלימות, מצוקות חברתיות וחילופי דברים קשים. אני לא יכול להסתיר את החדשות. זה לא עיתונאי. אני עושה את מלאכתי המקצועית ומקבל סטירת־לחי מצלצלת מהציבור. זה נורא. תמיד ידעתי, שאנשים לא כל־כך אוהבים את החדשות בטלוויזיה. אחרי כל 'מבט' היו מטלפנים אלי הביתה ומגדפים אותי. לא תיארתי לעצמי שהשינאה כל־כך בוטה. זה מרהים. הטלוויזיה מסמלת בשביל הציבור, במידה רבה של צדק, יהירות והתנשאות. השביתה הזאת נתנה לציבור הזדמנות 'לנקום' בטלוויזיה".

ממש תענוג

עיתונאי הרשות ניסו לגייס, בתחילת מושב החורף של הכנסת, לובי של פוליטיקאים שיתמוך במאבקם. לתדהמתם גילו השובתים, המורגלים מחיזורים לוהטים של תאווי החשיפה האלקטרונית, משבים קרירים של אדישות, ניכור ושמחה לאיד.

אלימלך רם, הכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, עדות: „אני מרגיש אצל הפוליטיקאים שימחה לאיד. פתאום הם לא צריכים לחזר אחרינו. הם מביטים בנו ואומרים: תראו לאן הם הידרדרו. חבר־כנסת אחד, שאני מאוד מכבד ומעריך, אמר לי: 'תשמע, השביתה שלכם ממש תענוג. אני לא מתוח. העם לא מתוח. אני לא צריך לשמוע חדשות כל שעה. הגעתי למסקנה, שאתם יוצרים מתח ויאוש'. אמרתי לו: בוא נסגור את כל העיתונים. אולי אפשר להסתפק רק בשבועונ־נשים, שמדווח על צ'יצ'ולינה. אולי נסגור גם את הכנסת. אולי נפטר גם את השרים. נבחר לנו ראש־ממשלה שיעשה סדר".

יעקב אחימאיר, עורך ומגיש „מבט", חשכונאות: „עובדי הטלוויזיה נתפסים בעיני הציבור כאנשים בלתי רצויים לחלוטין, לכן הפוליטיקאים לא תומכים בנו. מי הפך אותנו לבלתי־רצויים? הפוליטיקאים, כמובן. במשך שנים הם מאכילים את הציבור, שעובדי הטלוויזיה הם עוכרי־ישראל. אני יודע איזה התקפות אישיות היו עלי ועל אחרים. אמרו שאנחנו שונאים את המדינה. עכשיו הגיע הזמן להיפרע מאיתנו".

אידיוט בוקס

ד"ר דן כספי, מרצה וחוקר תקשורת, ניסה במהלך השביתה לארגן תמיכה אקדמית בעיתונאי הרשות השובתים. כספי: „הפריעה לי מאוד הרממה של האקדמיה. גיליתי, להפתעתי, שעמיתי דבקים בעמדה הצינית שאפשר לחיות בלי תקשורת אלקטרונית. אף אחד לא קם ומסביר, שזה מצב לא בריא לדמוקרטיה. לא במיקרה האקדמיה שותקת. יש נתק בין האקדמיה לתקשורת. האמת היא, שאי־אפשר להמשיך חיים דמוקרטיים ללא תקשורת".

ד"ר דינה גורן, מרצה לתקשורת באוניברסיטאות ת"א ובר־אילן: „תהליך ההסתה נגד התקשורת נובע מכך, שהרדיו והטלוויזיה בעיקר התחילו לתפקד כעיתונות חוקרת ומבקרת. אלה תהליכים, שהפוליטיקאים והציבור לא הפנימו. לכן, הם שמחים שאין שידורים. אנחנו תלויים, 24 שעות, בשירותיה של תחנה צבאית. כולנו יודעים שגל"צ הוא לא ביטאון של כת צבאית השולטת בישראל. אבל, בעולם כולו מחכים עכשיו לפוטש. הציבור חי עכשיו כנגדן של שוטים. באנגליה קוראים לטלוויזיה 'אידיוט־בוקס'. זה בדיוק מה שמשדר ערוץ 2. זה, אולי, מה שהציבור רוצה. אבל, אסור להיענות למאווים האלה".

לחם ועבודה

צבי ישראלי, הכתב הפרלמנטרי הוותיק של הרדיו, החליט לצאת לחופשה־ללא־תשלום שבוע לפני שפרצה השביתה. ישראלי, שועל־קרבות ותיק במאבקים של העיתונאים ברשות, על המניעים שהובילו אותו לפרישה: „אני עובד ברדיו עשרים שנה. אב לארבעה ילדים. בסוף החודש אני מקבל לוקש של 1200 ש"ח. כבר עשר שנים אני זועק, בכל פינה ברשות, על המיבנה הנורא של השכר. בוקר אחד קמתי ואמרתי לעצמי: אני בנארם אחראי. יש לי היום ילדה בת 4. בעוד עשר שנים, כשאפרוש לפנסיה, היא תהיה בת 14. אם אשאר ברדיו, אקבל פנסיה של 500 ש"ח לחודש. לא אוכל לפרנס את משפחתי. אהיה הפנסיונר הכי דפוק בארץ. אנשים לא הבינו עד היום את תומרת המצב. אנחנו העובדים הכי זולים והכי דפוקים במשק. עשר שנים אני מתחיל את החודש באוברדרפט. אסור לי לעשות חאלטורות. אני גם לא רוצה לעשות חאלטורות. אני רוצה לקיים ביושר אותי ואת משפחתי. אני לא יכול ללכת למכולת עם יוקרה ועם סיפוק מקצועי. סטף ורטהיימר הציע לי לעזור לו להקים גן־תעשייתי באיזור ירושלים. החלטתי ללכת על זה.

„התקופה הקצרה שלי מחוץ לרשות גילתה לי, שאפשר לעבור בקלות מהשידורים לתעשייה. יש אווירה של עשייה רצינית. הייתי פעיל עשר שנים במאבקים המקצועיים של העיתונאים ברשות. אם החלטתי לפרוש, סימן שמשהו עקום לגמרי. אם הרשות תמשיך להנהיג מדיניות־שכר לא נבונה, היא תגרום לכך שהרבה אנשים טובים יעזבו אותה בקצב מהיר. אם לא יחזירו את העובדים בכבוד לעבודה, רשות השידור תישאר מהר מאוד בלי עובדים ובלי כבוד. הצלקת הזאת לא תגליד".

טדי קולק: „זה הורס את המדינה, מגיע לכם עונש חמור"

השביתה הממושכת הולידה הרהורי פרישה אצל כוכבי טלוויזיה ורדיו רבים. ירון לונדון: „שביתה זה פונקציה של היאוש שלך מול כוח־המיקוח שלך. כנראה, שהיאוש גבר על כוח־המיקוח. רבים מחברי לא מצליחים, כמו האדון לונדון, להתפרנס מחאלטורות. אין לי עניין אישי בשביתה, אבל כואב לי לראות חברים שלי מביאים הביתה בסוף החודש 800 ש"ח. ברור, שאם רמת־שכר זו תישמר, אנשים טובים רבים יעזבו את הטלוויזיה. תמיד היו לי הרהורי פרישה. השביתה גרמה לכך שאתחיל להתעניין. אני פתוח להצעות. אם יציעו לי תפקיד מעניין בשוק הפרטי, לא אדחה אותו. אני מקנא, לפעמים, במוטי קירשנבאום. הוא היה זריז וחכם והסיק מסקנות מהר יותר ממני".

אלימלך רם: „אני בן 56. עובד כבר 35 שנה ברשות. אם אחליט לפרוש, אני יכול לצאת לפנסיה מלאה. השקעתי בעבודה הזאת שני־שליש מחיי. אני יודע, שברגע שאצא לפנסיה לא אגיע למשכורת של אלף שקל. אם הייתי מקבל הצעה מעניינת במקום־עבודה נורמאלי, במקצוע שבו אני יכול לתרום, אני חושב שהייתי פורש".

איש המרתון

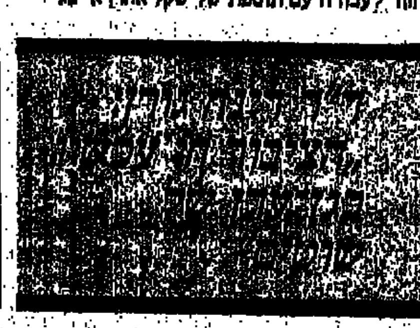
צבי גורן, מנהיג השביתה, רץ למרחקים ארוכים. סיכום ביניים: „ההסכם שיושג, או לא יושג, לא יהיה תוצאה של מועד השביתה אלא של עוצמתה. יש לי הרגשה, שבימים האחרונים הבינו כמה גורמים שהשביתה הזאת חזקה. יש בה אמת הרבה יותר גדולה מסתם מאבק על שקל. אני לא אוהב את המצב, שבמקום לפתור בעיות בבית אני צריך לפנות החוצה. החזרת הרשות לחיק המערכת הפוליטית היא דבר נורא. יצער אותי באופן אישי אם השביתה

צעיר בעפולה: „טוב שתחנת ההסברה של אש"ף סגורה"

תיגמר רע. אני מאמין, שהיא צריכה – ויכולה – להיגמר טוב. הציבור צריך להבין, שטלוויזיה ורדיו טובים נעשו בארץ ע"י עובדים שיש להם לא רק יכולת מקצועית גבוהה אלא גם בית שהם יכולים לחזור אליו מדי ערב עם גאווה. הרבה מאוד בתים של עובדים ברשות נאלצים להתמודד על הקיום היומיומי. בהרבה בתים נשאלת השאלה למה לי כל זה בשביל שכר ויחס כזה.

„אני לא מרגיש מבודד. נכון שאין התייצבות מאסיבית, לא של העם ולא של המערכת הפוליטית לצדנו. אני מאמין, שיש אינטרס שנחזור לשדר. לא קל להיות מנהיג של קבוצת עובדים ברמה כזאת. אני שואב הרבה עידוד מטפיחות על השכם, גם מעובדים שיודעים שעתידם בסכנה. עוברים עלי לילות טרופים ללא שינה. אני חרד אם אני מייצג נכון את החברים שלי. אני שלם עם עצמי. יודע שאני נאבק על קיומה של רשות־השידור. לרשות לא יהיו עובדים אם ימשיכו לראות בנו לבלרים, חוטבי־עצים ושואבי־מים. אנחנו לא קדושים־מעונים, אבל שליחות ציבורית אינה חייבת להפוך אותנו לדלפונים.

„אייצג את חברי העיתונאים גם אם יחליטו לפעול בניגוד לאמונתי. אם עובדי הרשות יחליטו לחזור לעבודה עם תוספת של שקל אחד, אייצג

אותם על תנאי הכניעה. אני חושב, שצריך לשמור על זקיפות־קומה של עיתונאי הרשות. אני מאמין בצדקת המאבק. אם אצטרך אי־פעם לעמוד בראש צוות שינהיג מאבק אחר, אני מקווה שאדע לעשות זאת טוב יותר. שמעתי עיתונאים הסבורים שהיינו צריכים לשכור מישרד ליחסי־ציבור. יש עובדים שחושבים שהסגנון שלנו צריך להיות אלים. שמעתי הצעות לסבות רעב, להפגין, לשרוף צמיגים. אני לא נעלב אם מישהו חושב שהסגנון שלי עדין מדי. אולי באמת צריך רמות דומינאנטית יותר שתכתיב את המהלכים ותחתום לבדה על הסכם־העבודה. ברור לי רק דבר אחד: כשהשביתה תסתיים, אני אתמוטט כמו רצי המרתון.

ארמי רדיו

בשביתה הקודמת, שנמשכה שלושה ימים, כתב תום פרידמן כתב „ניו־יורק טיימס" בארץ, רשימה נרגשת על אדישות הציבור הישראלי. בנוכחית, זכתה תחנת גלי־צה"ל לחצי עמוד בעיתון האמריקני. תום פרידמן סייר בבניין הישן של ה'ארמי־רדיו'. גילה אנרגיית נעורים ותקציב של שרוך־נעל. הוא מצטט את אלכס אנסקי, שאמר לו: „כל מה שקול־ישראל יכולים לעשות, אנחנו יכולים לעשות טוב יותר. אין אצלנו פרות קדושות". לקוראים הניו־יורקים אמר פרידמן: „גלי צה"ל היא התחנה הכי פופולארית בישראל. קצת בלתי צפויה, קצת עסיסית, קצת מצחיקה. טובה בעיתונאות ובמוסיקה ממש כמו במלחמה".

נחמן שי, מפקד גל"צ, עובד מושאל מרשות־השידור. לפני השביתה החליטו להאריך לו את החופשה הממושכת, ללא תשלום, מהטלוויזיה. הצהרת כוונות: „אני חושב שלא צריך להפעיל את צה"ל בסיכסוכי עבודה. החלטתי לא להרחיב ולא לגרוע משידורינו במהלך השביתה. נשאלתי כמה־וכמה פעמים על־ידי דרגים פוליטיים מדוע איננו משדרים במהלך השביתה מהדורות חדשות. אמרתי להם, שאני לא שובר שביתה. כשפרצה השביתה, ביקשתי מהעיתונאים שיקפידו שהצגת הדברים תהיה מאוזנת ושקולה. לא רציתי לשמוע נימה של שמחה לאיד. תיכננו, לפני שפרצה השביתה, להרחיב את הפיצול שלנו. בגלל השביתה דחינו את הביצוע. לעומת זאת, התוכנית 'גלגלי צה"ל' במוצאי־שבת החלה לשדר מיבזקי חדשות. תיכננו את השינוי לפני השביתה. הודענו עליו, ולכן לא יכולנו לסגת. הסברנו את זה לנציגי אגודת העיתונאים בתל־אביב. אני סבור, שהעובדה שבשנתיים האחרונות הרחבנו את מיבזקי החדשות תרמה במידה מסויימת לאדישות הציבור. אני מרגיש חצוי. מבחינת גל"צ השביתה נתנה לנו, ללא ספק, דחיפה גדולה. מאידך, רבים מחברי בטלוויזיה שובתים. אני מאוד עצוב שרשות־השידור הגיעה למצב כזה".

שוברים שביתה?

העובדים העיתונאים בטלוויזיה החינוכית מצאו את עצמם בשביתת השידורים בין הפטיש לסדן. מצד אחד, הם עדיין בהליכי קבלה לאגודת העיתונאים. מצד שני, ההסכם שנחתם עימם אינו מאפשר להם לשבות כאות סולידריות עם עמיתיהם מהערוץ הראשון.

דובי נתיב, יו"ר ועד העיתונאים בחינוכית: „כשפרצה השביתה, נפגשנו עם ועד העיתונאים השובתים. סיכמנו, שלא נשבור להם את השביתה. הם ביקשו שלא נשדר בשעות־השידור שלהם. הסכמנו. היו גישושים בכיוון זה. עצרנו אותם על הסף. לא שותפנו בהכרעה על מועד השביתה. ·הסתדרות עובדי המדינה לא מאשרת לנו לשבות. אנחנו מזדהים איתם ורוצים לעזור להם, אבל לא חופשיים לנהוג כרצוננו. אני מקווה, שהמאבק שלהם יצליח".

נזק כבד

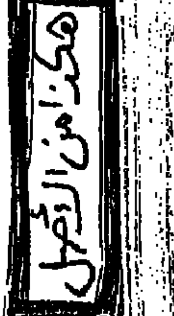
ארמונד סחייק, מנהל הרדיו בערבית, ביקש כמה פעמים במהלך השביתה שיופעלו צווי־חירום לחידוש השידורים בערבית. צילום שטח: „האוכלוסיה הערבית בארץ, בשטחים ובמדינות־ערב, חשופה במהלך השביתה ליותר מ־60 תחנות רדיו, המשדרות בערבית. ההאזנה ל'קול ישראל' בערבית, לפי כל הסקרים, גבוהה מאוד. המשדר שלנו הכי חזק במזרח־התיכון. אנחנו מכים את התחנות הערביות גם באמינות וגם במהירות הידיעות. הגענו להאזנה כזאת אחרי עבודה קשה, שנמשכה שנים רבות. למעלה מחודש לא שמעו אותנו. המאזינים שלנו עברו לתחנות אחרות. כל יום שביתה אנחנו מפסידים מאזינים נוספים. כשהפסקנו לשדר את ה'פיפס', יכולה כל תחנה לשדר על התדר שלנו. יהיה לנו קשה מאוד להוציא תחנה שתשב לנו על הרשת. בינתיים, התדר ריק. אחרי השביתה נצטרך לבנות הכל מחדש.

„במהלך השביתה נגרם נזק בטחוני כבד. תושבי השטחים שומעים גירסאות מסולפות על האירועים החדשותיים. הרדיו הירדני מנצל את המצב להסתה. גם הרדיו המצרי אינו טומן ידו בצלחת. מדובר בביטחון המדינה. זה אינטרס חיוני. זאת לא התגרות בעובדים שובתים. אני לא חושב שצווי־חירום ישברו את השביתה".

צבי גורן, מנהיג השביתה: „עוברים עלי לילות טרופים ללא שינה"

ירון לונדון: „אם יציעו לי תפקיד מעניין בשוק הפרטי, לא אדחה אותו"

יעקב אחימאיר: „אני עושה את מלאכתי המקצועית ומקבל סטירת־לחי מהציבור"

עכו 87: השטר

מנסים לדחוף את „אז כמוות", עבודת־הבימוי הראשונה של שוש רייזמן, מוסיקאית ● „יש לי תוכניות לעשות משהו גדול"

„בחזרה הראשונה אמרתי לשחקנים: תשמעו, אני לא בימאית, אני מוסיקאית. אין לי מושג, אף־פעם לא ביימתי. לא יודעת אם אני יודעת לביים, מתחשק לי לעשות את זה, יש לי תחושה מה אני רוצה. זה היה די מפחיד".

שוש רייזמן, מוסיקאית, פעם ראשונה ביימה הצגה. „אז כמוות" של אבישי מילשטיין, שהועלתה בפסטיבל עכו ועכשיו מנסה „לחיות", אחרי הפסטיבל, ב„צוותא" ת"א ועל בימות אחרות. העלילה מספרת על פגישה מסתורית בין שני גברים שלא התראו זמן רב. פגישה, המובילה לסיום מפתיע. ההצגה זכתה בפסטיבל בציון־לשבח על „שילוב בלתי־רגיל של בימוי ומוסיקה". למוסיקה בהצגה תפקיד משמעותי, גדול יותר מאשר בדרך־כלל.

עד עכשיו התפרסמה רייזמן כמי שכתבה מוסיקה להצגות, ביניהן – „סותרי גומי", „מקום אחר", „נטל", „המסע של אמא טאבורי" (בקאמרי), „העורר" (בתיאטרון חיפה), „טייבלה והשד שלה" (בהבימה).

– מה פתאום לביים?

„יצר שלא היה בר־כיבוש. המחזה ריתק אותי. היה משהו שאהבתי באופן הכתיבה, בקצב של המלים. יש שם גם סיפור־מתח כמוסיקאית, שתמיד כתבה לתיאטרון, אחד הדברים שתמיד רציתי לעשות, זה להפוך את המלים למוסיקה.

„הבחירה במלה מסויימת, האופן שבה אתה בוחר בה, הוגה אותה, ההקשר שאתה נותן למשפט, הורימה, המיקצב שבו אתה אומר את מה שאתה אומר – זה חלק מהמשמעות. לא רק מה שמסתתר מאחורי הטקסט. ככה זה בחיים ועל אחת כמה וכמה בתיאטרון. שם, על הבימה, צריך להקשיב לכל איכויות המלים".

– עכשיו, כשאת מדברת, את חושבת באיזה טון לומר את המשפט?

„מודעת לזה. עכשיו אני מדברת בקצב שמתאים לאנרגיה הנוכחית שלי".

– איפה הקשר למוסיקה?

„מוסיקה זה לא רק מה שברהאמס ובאך כתבו. לא רק תווים ומלודיה. תנועה של חתול, הליכה של בן־אדם – גם זה מוסיקה".

– גם כשאת הולכת לקנות בסופרמרקט?

„כן. אתה יודע מה? למעברים האלה בין הירוק לצהוב לאדום, לירקות ולפירות. בכל חוויה אמנותית יש תו מוסיקלי, אני חושבת".

– מסוגלת לכתוב מוסיקה למישהו שקונה ירקות בסופרמרקט?

„אם אדע את מצב־רוחו, כן".

– מה קורה עכשיו עם „אז כמוות"?

„אין לה עדיין מפיק. פניתי לשניים־שלושה. לא היו מעוניינים".

– באו לראות?

„לא. עכשיו אני מנסה לדחוף את ההצגה בעזרת חברתי, שוש אביגל. מכיוון שהיא ניהלה שנה את התיאטרון לילדים ולנוער, יש לה קשרים. היא מכירה את כל מה שקשור בתפעול הצגה".

– היא גם היתה בין אלה שבחרו את ההצגות לעכו. מה מעורבותה בהצגה?

„אחרי שמילשטיין הגיש את המחזה, פנו אלי שמעון לוי, מנהל הפסטיבל, ושוש אביגל, והציעו לי לביים את ההצגה, בגלל המוסיקאליות שבה. ידעו, שאני רוצה לביים".

– השקעת בסף?

„4,000 שקל. החלטתי, שאם אפשר להוציא כסף מהבית כדי לנסוע לחו"ל, אפשר גם להוציא כדי לממש פנטאזיה".

– מה ההבדל בין כתיבת מוסיקה להצגה „רגילה", לבין המוסיקה שכתבת להצגה הזאת?

„כאן הכל שלך. אתה לא 'משתחל' למשהו שאינו שלך".

– נראה שהיום, משום־מה, אין הצגה בלי מוסיקה.

„נכון. זה באמת מניירסטי. יש הצגות שלא צריכות מוסיקה. לפעמים, זה נעשה כדי לעזור לקהל, לשטוף לו את האוזניים".

– כותבת מוסיקה להצגות כאלה?

„משתדלת שלא".

– מה ההצגה הבאה שתביימי?

„התחלתי לקרוא לאחרונה הרבה מחזות. יש לי תוכנית לעשות משהו גדול. זה עוד לא הולך להיות, עוד לא מעיזה להוציא את זה".

שוש רייזמן, 39. גרושה, בלי ילדים, תווי פנים יפים, שיער חום, קצת בלונדי, עיניים חומות, צוחקת הרבה, רגישה, שותה ויסקי עם קרח, מעשנת. גרה ב„גטו בבלי" (הגדרה שלה) עם חתלוש, גור־חתולים ג'ינג'י שהביאו לה. בסלון, שטיח חום־אדמדם רך ושעיר, כורסאות גדולות, ציורים, וכמובן פסנתר. אווירה חמימה. חתלוש קופץ על הכורסה, נשכב על הספה, מטייל על השולחן בין כוסות המשקה, שורט, נושך, מתפנק.

– איזה מוסיקה את אוהבת?

„ברהאמס, באך. 'מתח' על מיילס דייוויס".

– ישראלית?

„מתי כספי, שלמה גרוניך, יוני רכטר, יהודית רביץ. ססה ארגוב – איך יכולתי לשכוח. גם וילנסקי".

– זוהר ארגוב?

„המוסיקה הזאת לא מדברת אלי".

– זמרים?

„יש זמרת אחת שאני אוהבת במיוחד. ברברה הצרפתיה, שמגיעה בקרוב לארץ. יש לי קירבה לשנסונייריס הצרפתיים".

– חברים?

„שמחה להודות, שיש לי הרבה חברים מכל הסוגים, מכל המינים, מכל השטחים, מכל הגילים".

– מה את עושה מלבד כתיבת מוסיקה לתיאטרון?

„מלמדת שחקנים לשיר. מלמדת מקצבים".

– וכשבא אלייך תלמיד שמזייף?

„אני בודקת למה הוא מזייף. אחת הסיבות לכך, שבגיל שלוש מישהו אמר לו: תפסיק לשיר, אתה מזייף. ומאז, הוא באמת מזייף. זו יכולה להיות טראומה לכל החיים. בעלי לשעבר לא ידע לשיר".

– מה את עושה כשרע לך?

„בוכה או צורחת".

– לא שרה?

„כן, שרה, מנגנת. כל מיני שירים. גם שלי".

– מה אוהבת חוץ ממוסיקה?

„אמנות בכלל. טבע. את החופשות שלי אני מבלה בכפר, באי בכרתים, בשקט. צריכה שקט וטבע. אז אני מאושרת".

■ ירמי עמיר

רייזמן. „תמיד רציתי להפוך מלים למוסיקה"

צילום: ציפי מנשה

עכו 84: הפרעון

שתי הצגות במקביל למחזאי עידא דביר, ארבע שנים אחרי „העקידה" ● „קל לכתוב מחזה. הבעייה – לשכתב אותו"

לפני שבוע פתח הקאמרי את „במה 3" בצוותא, עם „באמצע היום". השבוע החלו חזרות ב„הבימה" על „השרירה". פתאום, כשבוע אחד, תופס המחזאי עידא דביר, שכתב את שניהם, כותרות. ארבע שנים אחרי ש„עקידה" שלו זכה במקום הראשון בפסטיבל עכו.

המתנה הזאת, מההתגלות עד קטיפת הפירות, היא סיפור חייו ויצירתו של המחזאי הישראלי „הצעיר".

„באמצע היום" החל דרכו לפני ארבע וחצי שנים כדראפט בבית־ליסין, הוחזר למגירה, ורק לפני שנה הגיע לקאמרי. „גם זה, רק אחרי שיוסי ידין הסכים לשחק בו", משחזר דביר. ידין, כזכור, שיחק גם ב„עקידה", מול גבי עמרני. „השרירה" הוזמן על־ידי „הבימה" לפני שלוש שנים, בעקבות הצלחת „עקידה" ובעקבות התחייבות שלא מולאה להעלות שם את „עגורים". „וגם כך זה לא הלך בקלות. הייתי צריך להפעיל לחצים". איזה לחצים יכול מחזאי צעיר להפעיל? „לאיים בהעברת המחזה לתיאטרון אחר. זה לא הזמן להיות ספציפי, אבל זה עזר".

לא רק הנהלות אינן מעוניינות בתיאטרון מקורי. גם שחקנים לא נלהבים לשתף פעולה. דביר: „ידין הוא דינוזאור, אקומפלר מדור שהולך ונכחד. תחשוב על שחקן אחר במעמדו, שיהיה מוכן ללכת עם 'עקידה' לעכו, ולעשות את 'באמצע היום' ב'במה 3'. ועוד עם שני בימאים מתחילים, רוני ניניו ואיציק סידוף, בעבודת־הבימוי הראשונה שלהם. מכיר לו תודה. אבל כשיש תפקידים קטנים במחזה מקורי, יש בעיות, טבעי שההנהלה תיקח איזה ניל סיימון דרעק. כשמשקיעים הרבה כסף בהפקה, מעדיפים חומר בדוק. לכן, 'כבתא' הוא כישלון לגיטימי בעיני. מעדיך סיכון כזה על־פני עוד סימון. כשבילו יש תיאטרון מסחרי".

– איך מתמודדים?

„אם אתה טוב, והולך עד הסוף, לא מוותר, אלא קורע את התחת, אשקרה, לא יוכלו לעצור אותך. עניין של זמן.

„מחזאי צעיר? אני בן 34. בגילי, שוברט היה כבר שלוש שנים בארמה, מוצארט היה בשלבי כתיבת הרקוויאם שלו, וגיאורג ביכנר, שמת בגיל 21, היה כבר אחרי 'ויצק' ו'מות דאנטון'. נכון, הם היו גאונים, אבל, בפרספקטיבה של זמן, 'עקידה' היה טוב יותר מרוב הדברים בתיאטרון הרפרטוארי באותו זמן. וזרק אותו מהקאמרי, ונרקב שנתיים בחיפה".

– דרך־היסורים תמה?

„לא. לא חושב שמישהו, מהמחזאים הישראליים סיים אותה. התהליכים התקצרו. היום קוראים אותי מהר יותר. יש לי מחזה גמור ששוכב בבית שנתיים. צריך בשבילו בימה גדולה. לא יתנו עכשיו. ישכב עוד שנתיים. לא משתגע שיש לי שני דברים יחד. מחזה אחד טוב, בשנה־שנתיים, עדיף על שלושה בינוניים יחד".

נולד ב־1953, בחיפה. בגיל שבע עבר לגבעתיים. היום גר בית שינקין בתל־אביב. בוגר אוניברסיטת תל־אביב. תואר ראשון בקולנוע ובפילוסופיה, תואר שני בתיאטרון. כותב רק שבע שנים. הספיק את „עגורים" (שודר ב־82' כדראמת־רדיו), תחת השם „בונקר", „עקידה", „האמן השלישי" (ששוכב במגירה) ושני הנוכחיים.

– מה זה „מחזה מקורי"?

„היום, כל אחד חושב שהוא צריך להמציא את הגלגל. אם אתה לומד קצת ומדריך את עצמך נכון, אתה רואה, שהמציאו הכל לפניך. החוכמה, לעשות מה שאתה מאמין, לדבר לכל צופה באופן אישי. דירנמט, פינטר, פריש, בקט, הם המאייסטרים שהינעו אותי. צריך לדעת לכתוב. כי לפני האמנות צריכה לבוא האומנות. קל לכתוב מחזה. הבעייה היא לשכתב אותו. לכן, שלוש השנים מאז עכו עשו לי טוב. 'באמצע היום' עבר 20 דראפטים. אין גם מה לחדש בנושאים. אולי להגיד דברים אחרת, מזווית שונה.

„הקאמרי היום הוא מה שהיה חיפה לפני שנתיים. פריחה למחזאות המקורית. התיאטרון המקורי הוא המשמעותי ביותר בתיאטרון הישראלי. לרנר עם 'קסטנר' ו'חבלי משיח', סובול עם 'גטו' ו'פלשתינאית'".

– זו פרנסה?

„עד הכתיבה, ציירתי. טכניקות קלאסיות. חייתי מזה לא רע. הרגשתי, שבתיאטרון אוכל להגיע רחוק יותר. כן, חי מזה. גם מכתיבת תסריטים לקולנוע ותשדירי־שירות לטלוויזיה. חי מזה, אבל ברווח. לא מאמין בתיאוריית 'האמן הרעב'. מאמין, שאחרי שתי הצגות בתיאטרון הרפרטוארי, אוכל יותר טוב".

– נקודות־שבירה?

„המון. מגרש־חנייה של שבירה. המפחים הגדולים ביותר: כשקוכעים מועד לחזרות, והן לא מתחילות. 'עקידה' הדביק לי ביטחון־עצמי מהרסיסים. התגובות הטובות שיכנעו אותי, שאני לא פנטאזיונר, שאני עובר את הבימה".

„באמצע היום" הלך, כאמור, לצוותא. „לא הייתי נותן גיבוי למחזה מופרע כזה", מפתיע דביר, „עם מונולוג של 10 דקות על ג'וקי! לנשק להנהלת הקאמרי את הידיים על ההימור.

„בהצגה הראשונה שקשקתי. פחדתי, שלא יהיה קומוניקטיבי. בדיעבד, הקהל יותר אינטליגנטי משחושבים, אוהב שנותנים לו אתגרים. מוריד את הכובע בפני סידוף. עשה עבודה עם העוז, עם המון טעם. גילה לי במחזה המון דברים חדשים".

„השרירה" יפתח בדצמבר את „הבימרתף" במתכונתו המחודשת. יוסי אלפי מביים גלריה של שמות מוכרים: שלמה בר־שביט, אברהם־מור, עדה טל, טובה פרדו, אברהם רונאי, אריה אליאס, אורלי זילברשץ־בנאי, ישראל רובינצ'יק ואליעזר יונג. התקדים של עמרי ניצן, שהעלה את „על קלות דעת וצביעות" מהמרתף לבימה הגדולה, בהחלט מרתק את דביר, אבל „עדיף להופיע שם מפוצץ, מאשר חצי־ריק באולם הגדול".

– הצלחתך הנוכחית היא סיבה למסיבה בקרב „המחזאים הצעירים"? יש אחווה?

„הצגה טובה של מחזאי מקומי מאוד משמחת אותי. זה מביא קהל לתיאטרון. הופתעתי לגלות, בהצגות הראשונות של 'באמצע היום', מעין צרות־עין של קולגות. כאילו הצלחתי גורעת מסיכויי האחרים. אין לי שום ספק, שהצלחתו של שמוליק הספרי עוזרת לי, ואני לא מכיר אותו. כל הצלחה של מוטי לרנר היא גם הצלחה שלי. היעדר הפירגון מאוד מפתיע".

לא רוצה להיות כוכב תורן. מכיר את טיפוח האלילים, המוביל לניתוץ בהזדמנות הראשונה. אולי משום כך מקווה, שמחזהו הבא שיגיע לידי הפקה יהיה הצגת־ילדים.

יושב־בית. חבריו אינם מחוגי התיאטרון. מאמין, שבא לתיאטרון מהחיים. אולי זו הסיבה לקשיו.

■ עמוס אורן

דביר. „עם מונולוג של 10 דקות על ג'וקי"

צילום: שלום בר־טל

נ ש א ר י ם   ב ב י ת

ת ק ל י ט

ההכלאה של בדיחה קטלנית • ההמתנה של קברט וולטר • המהפכה של פיאצולה • הרכות של אולדפילד • האיכות של סטינג

סטינג. הפתוה חזקה מהאמינות

ל ו ע ז י

סטינג — אין כמו השמש.

אלבום־האולפן השני של סטינג כסולן הוא כפול. ממשיך הקו של „חלום הצבים הכחולים", אם כי מבויית את שילוב הג'אז ברוק, ומגוון אותו. יש כבר איכות סטינגית. יצירה מהורהרת, כמעט פילוסופית, על אנשים, אהבה, מוות ופוליטיקה: נעלמים בצ'ילה, מוות בקונטראס, הצדעה לברטולט ברכט. גם ההפקה סטינגית: עמוסה, מדהימה ומבלבלת בעושרה. הקטעים ארוכים מדי (3 בכל צד, 12 בסך־הכל). תובעניים מדי, אבל מסקרנים ומרתקים. ובכל זאת, קשה להחליט אם סטינג בדרך להיות אמן „חשוב" באמת. בעיניי, תפווה חזקה מהאמינות. אהבתי את „שביר", „הם רוקדים לבד" ו„נהיה ביחד", אולם אפשר להתעמק שעות גם באחרים. (הליקון).

סמאש 4.

מתרת משנית: להיטי־ריקוד ברצף. הרצף נשמר, הריקוד סביר, הלהיטים? לא כל־כך. אוסף רגיל שנפתח טוב – עם „זכוכית מנופצת" של לאורה בראנינגן וגירסת „הוט סטאף" של ג'ון גראנד, ומסתיים טוב – עם „(אני לא אוהב) פינאטס" של „לוס־אנג'לס ספלאש" וגירסת „מידנייט ליידי" של הלנה ספרינגס. בתווך שממה, כולל גירסה וזוועת של „הופה הולה" בביצוע „הופה הולה סיסטרס". להקליט ערוצים נכחרים אצל פראייר שקנה. (הד־ארצי).

סאלי אולדפילד — אשה.

שום־דבר חדש. אותו הקול הרך המוכר, אותן ויבראציות מלטפות. קטעים מלודיים, נעימים, מתנגנים. „לפעמים אני אשה", „פגיון כסף", „זהו שירי", „שני מתופפים שונים". שירים יפים. אלבום לאוהבים, שלא יגיעו בעזרתו לשום מקום. (סי.בי.אס.)

■ **עמוס אורן**

בדיחה קטלנית — זוהר יותר מאלף שמשות.

„בדיחה קטלנית" היא אחת מאותן להקות אנגליות, שתקליטיהן מודפסים אצלנו רק לאחר שצברו מומנטום מספיק בארצן. כך חלפה שנה, עד שתקליט זה יצא אצלנו. מהעטיפה ניבטים אלינו ארבעה דיוקנאות ומורו־סבר, המיטיבים לשקף את המוסיקה של הלהקה – דרמאטיות ואווירה גותית האופיינים ללהקות כמו „הארורים", „הקיור" וכו'. השיר „איזור־הדימדומים של בני־התמותה" ממחיש כיוון זה. ב„לוחות שחמט" ניתן לשמוע השפעות ברוכות של „לד זפלין" במעטה מוסיקאלי עכשווי, המושפע מהצליל של „יו־2". השיר החזק בתקליט הוא „רוביקון" – הכלאה נכונה בין רוק לגל־חדש עם שירה דרמאטית רבת־עוצמה. המוסיקה של „בדיחה קטלנית" אינה שיא המקוריות, אך מצליחה לעורר עניין. (סי.בי.אס.)

קברט וולטר — קוד.

ל„קברט וולטר", מחלוצי הגל־החדש הדיכאוני שהיה פופולארי בתחילת שנות ה־80, יש קשיי־הסתגלות לשוק המוסיקה העכשווי. בדומה ללהקת „סדר חדש", גם „קברט וולטר" מנסים לעדכן את עצמם במוסיקה אלקטרונית רקידה. התוצאה, חצי צוחקת וחצי בוכה, היא אנכרוניסטית ופאתטית למדי. מוסיקה סינתטית, חסרת־מעוף, עם קצבים נוקשים של מכונות־תופים. לקטע Here To Go יש אמנם פוטנציאל למסיבת־ריקודים, אך אם נשווה אותו לקטעים של הצמד השווייצרי „ילו", הפועל בסביבה מוסיקאלית דומה, הרי ש„קברט וולטר" נתקעו אי־שם בדרך, ממתינים לרכב־חילוץ. (סי.בי.אס.)

ק ל א ס י

אסטור פיאצולה — טנגו.

פיאצולה הוא מהפכן מוסיקאלי, ששינה את מוסיקת הטנגו. רבים בדרום־אמריקה אינם סולחים לו על כך. הצליח להחדיר את הטנגו העממי לאולמות־הקונצרטים והוסיף מורכבות מוסיקאלית למירקם שלו, תוך שמירה על נשמתו הפראית. בשנים האחרונות גילו אותו בארה"ב, והוא הפך לשם־דבר בקרב מביני־עניין. תקליט זה הוקלט בהופעה חיה בפסטיבל־הגיטרה של לייז'. פיאצולה מבצע כאן את הקונצ'רטו שכתב לבנדיאון וגיטרה, בליווי התזמורת הפילהרמונית של לייז', ועורך ביצירה „ההיסטוריה של הטנגו" היכרות עם כל סגנונות הטנגו – החל מ־1900 ועד לעתיד (1990) – ומעבירו דרך פריזמה של מוסיקה קלאסית מודרנית. הביצוע – על־ידי פיאצולה, שהוא נגן בנדיאון מעולה, להקתו, והתזמורת המלווה – הוא פנינה אמיתית. תקליט חובה. (סי.בי.אס.)

■ **דני בלושטיין**

ו י ד א ו

אחות נעלמת • סופר מחפש • סמל הופך • נער מנקר • פסיכיאטר מתאהב • זמרת משתעשעת

ה ש א ל ה

המקצוע לוחם.

הסרט האחרון של קלינט איסטווד – וכבר בווידאו. הפעם הוא סמל קשוח במארינס: ההופך נפולת של נמושות ליחידת־לוחמה עילית. זה קורה בחלק הראשון החוור על עצמו יותר מדי. בחלק השני איסטווד מפקד על אנשיו בתלישה האמריקנית לגרנאדה. אבל מה שצריך להיות השיא של הסרט, הופך למשחקי־ילדים מגוחך ולא אמין. איסטווד עצמו הפיק וביים. עם שפע מילים גסות וניבולי־פה מעוררי־חיוך. רק למעריצי קלינט איסטווד. 1986. (החברה הכללית למוסיקה).

מונטה קארלו.

לא הקומדיה הקלאסית של ארנסט לוביץ', אלא סידרת־טלוויזיה, שאלקסיס־ג'ואן קולינס הפיקה בשנה שעברה. היא עצמה מגלמת זמרת יפה ואהובה, המתמקמת בנסיבות מונאקו ב־1940. היטלר והנסטאפו מעריצים אותה. מה שעוזר לה להשתעשע במישחקי־ריגול לטובת צ'רצ'יל. מי שאהב את „שושלת", ייהנה גם ממעשיית־הריגול של אלקסיס, הנראית כמו קומיקס מצוייר. תלבושות מפוארות, אתרי־צילום על רקע גלויות־נוף מרהיבות – לך תדע שיש מלחמה באירופה. עוד בתפקידים הראשיים: מאלקולם מקדואל וג'ורג' המילטון. 2 קלטות בקופסה אחת. 1986. (פורום פילם).

אקווס.

עיבוד משעמם לדראמה הפסיכולוגית של פיטר שיפר. פסיכיאטר קפדן מפענח את צפונות ליבו של נער, שניקר את עיני סוסיו האהובים. בתוך כך מתברר, שהוא מקנא בנעוריו הפראיים של העלם משולח־הרסן. ריצ'ארד ברטון, שהיה שיכור כלוט במהלך ההסרטה, מגיש את אחד מתפקידיו המגוחכים ביותר, בתפקיד הפסיכיאטר הנזקק בעצמו לעזרה. בתפקידים אחרים – פיטר פירת', שחזר על תפקיד הצעיר שעשה על בימות לונדון, ג'ני אגוטר האנמית וקולין בלייקלי המנוח. 1977. (החברה הכללית למוסיקה).

שיפוט מהיר.

עוד פעם המארינס האמריקני, המותר כל בעייה בכל מקום בעולם. כשאחותו של סמל גאה נעלמת, הוא יוצא לחפש אחריה במדריד ועולה על עקבות סוחרי־סמים מנוולים, יימח שמם. גאוות־היחידה עולה לו לראש והוא נוטל לידיו את החוק והסדר, בעזרת צלם נכה ויצאנית יפהפיה. סרט פעולה שיגרתי. עם מייקל פארה, צ'ארלס נאפייה. 1986. (החברה הכללית למוסיקה).

מ כ י ר ה

חופשיה.

כך קראו בארץ־ישראל, לפני 50 שנה, לקומדיה המוסיקלית CAREFREE של פרד אסטר וג'ינג'ר רוג'רס. אסטר הוא פסיכיאטר המתאהב בלקוחה שלו, רוג'רס, למגינת לב ארוסה. פארודיה על אופנת הפסיכולוגיה שאחזה באצולת־הממון של ארה"ב בשנות ה־30. אחד מסרטיהם הלא־טובים, עם מחולות חסרי־השראה ושירים עלובים של אירווינג ברלין. 1938. (29 ש"ח. „בית־התקליט" ת"א.)

קברט.

המחזמר של ג'ון קנדר ופרד אב. בגילגול קולנועי מרשים של הבימאי בוב פוסה. האחראי גם לכוראוגרפיה. בימוי תוסס, עריכה חדה כתער. צילומים מדהימים שאינם מרפים לרגע. וכמובן, ליזה מינלי בתפקיד־חייה. כזונת־הקברטים סאלי באולס. עם מייקל יורק. כבן־דמותו של הסופר כריסטופר אישרווד, המחפש השראה בברלין המתנאצת של 1931: הלמוט גרים כרוזן המושחת והמשחית; ויואל גריי המופלא, במנחה הגרוטסקי במועדון „קיט־קט". מומלץ. 1972. (מחיר־מציאה: 29 ש"ח. „תקליטור" ת"א).

■ **יהודה סתיו**

מריה קאלאס — חייה ואמנותה.

סרט תיעודי על מריה קאלאס, במלאות עשר שנים למותה. חייה הסוערים של מלכת האופרה. הפרימדונה, הנמרה, התיאטרלית, הגדולה מכולן. קטעי־ארכיון, ראיונות, תמונות סטילס, חברים מספרים על, וקטעי־הופעות. חבל, שהקטעים מהופעותיה מעטים מדי. חובה למעריציה של קאלאס. 77 דקות. (60 ש"ח, „בית־התקליט" ת"א).

■ **אמיר קמינר**

אסטר וקוגירס. מחוללות חסרי־השראה

קולנוע

מועדי ההקרנות – ראה בלוח בתי־הקולנוע

שבוע ראשון

■ **בוקר טוב, בבילוניה.**

שני אחים איטלקיים יהגרים בראשית המאה לאמריקה, עובדים כתפאורנים בהפקת סרטי־ענקים וחוזרים לאירופה הקורסת במלחמת־העולם הראשונה. וינסנט ספאנו וגרטה סקאצ'י היפהפיה, בסרטם של האחים ויטוריו ופאולו טביאני („פאדרה פאדרונה"). נת, ת"א.

■ **מארה סאד.**

סרט מפורסם משנות ה־60, חוזר בעותק חדש. קבוצת חולי־רוח מעלה חיזיון אודות הרצח של ז'אן־פול מארה, ממובילי המהפכה הצרפתית. בימוי פיטר ברוק, עפ"י מחזה של פטר וייס. עם גלנדה ג'קסון ויאן ריצ'ארדסון. אורלי, ת"א.

■ **מגדל הדבורים.**

ימיו האחרונים של בוורן המחפש את טעם־החיים שאבד לו. מארצ'לו מסטרויאני בסרט של גדול במאי יוון, תיאו אנגלופולוס. מוסיקה: יורגו דאלארס. לב 3, ת"א.

■ **מי הנערה הזו.**

קומדיה משותפת עם מדונה. אסירה משוחררת מחפשת את האיש שהפליל אותה ומוצאת יאפי אמריקני הנכרך אחריה. אפרת ליבא בהופעת־אורח. פריז, ת"א: רביעה, חיפה, אואזיס, ר"ג: מגדל, חולון: תפארת, הרצליה: עדל, כפ"ס, נתניה, ראשל"צ: שרון, נתניה

■ **ספינת הנייר.**

דראמה פסיכולוגית בלגית. נער בוחן את אופיין לבו של אביו דרך־הגיבל, כשסיוטה פוסעים משתלטים על ספינתו. יפי כפר של ויאנפיר לגין. עם רוברט דובאל וקלאוס קינסקי. כרנדואור ריזנוף, ת"א

■ **קונסטנס.**

דראמה בניו־זילנד. צעירה שמיינית חולמת להיות כוכבת וחלומות מתנגשים עם המציאות, משתפת על פניה. דונו ריס בתפקיד הראשי. גורדון, ת"א

■ **קינות הולנדי.**

קומדיה של ... ניתוחים

לספיקי־תקליטים המסתבכים עם בנות להקת־פופ הולנדית. הפקה אמריקנית של מנחם גולן ויורם גלובוס, בבימוי בועז דווידזון. הוד, ת"א: אדיסון, י־ם.

■ **רוקסאן.**

קומדיה רומנטית. כבאי בעל אף ארוך מאוהב באסטרונומית יפהפיה, אבל היא אוהבת מישהו אחר. גירסה הוליוודית חדשה למחזה „סיראנו דה־ברז'ראק" מהמאה ה־19. עם הקומיקאי הקנדי סטיב מרטין והיפהפיה דאריל האנה. דקל, ת"א.

חודש חודשיים

■ **את, אני והמהפכה.** (★★★)

קומדיה הונגרית. הדיכוי הסובייטי של 56' מבעד לעיני משפחה פשוטה, שאינה תופסת את משמעות ההתרחשויות הפוליטיות. חביב. תכלת, ת"א.

■ **הבלתי־משוחדים.** (★★★★★)

סרט־פעולה מקצועי. סוכני האפ.בי.איי. מוכנים מלכודת לגנגסטר אל קאפונה. עם שון קונרי, קווין קוסטנר. רוברט דה־נירו מגלם את קאפונה. מיתח, עם קריצת־עין, של הבימאי בריאן דה־פאלמה. שחף, ת"א: הדר. גבעתיים: רון. חיפה: מיטשל. י־ם: סבוי. חולון: היכל 1. פ"ת: רון 2. ראשל"צ: היכל. הרצליה: חן, ב"ש.

■ **הטורף.** (★★★)

סרט־פעולה בריוני. ארנולד שוורצנגר, כראש כיתה נבחרת, נקרא להציל קבוצה מהג'ונגלים של העולם השלישי. אקשן עשוי בהלכה. דרייב־אין, ת"א. חן, שדרות: מעלות, מעליות

■ **היחידה לפשעים מיוחדים.** (★★★)

סרט־פעולה. שני בלשים מבולשת סאן־פרנציסקו נאבקים בכנופיה של סוחרי־סמים עם רוברט יורדן, בילי די וויליאמס, פיטר ווילר. פיקצ'ר, היכל 3, פ"ת. צבאית, בת"ים.

■ **המכשפות מאיסטוויק.** (★★★)

שלוש נשים צעירות יפות, מישל פייפר, שר וסוזן סרנדון, בעיירה באיסטוויק הנרדמת, מגלות כחובן כוחות על־טבעיים השטן בא לעזרתן. אך עד מהרה מתחוור לו... עם ג'ק ניקולסון כשטן. חן 1, ת"א גן 1, ר"ג אורגיל, י־ם גת 2, חיפה: היכל 1, פ"ת: סביון, ב"ש.

■ **המריצה מסאן־פרנציסקו.** (★★★)

קומדיה... שנורות ליהיות בלילה... אמץ ופריצה... בסרט... לא ... ת"א

■ **הצייד.** (★★★)

מותחן על ... במדבר ...

■ **ריטה, סו ובוב גם הוא.** (★★★)

קומדיה חינניה מאנגליה. על נישואי נקוי הנתקלת עם ... שבטבו־קטש...

■ **מיטאל ג'אקסון.** (★★★★)

... על ...

מלה רעה

יהודה סתיו

סרטים מלוכלכים

מישהו צריך לקחת את העניינים בידיים. בערוץ 2. מישהו צריך להקפיד, שסרטי־הקולנוע המוקרנים כל ערב ב־18.00 יהיו נקיים למראה, שלמים, בגירסתם המקורית.

הרי לא ייתכן שערוץ 2 יקרין את „ורדי" – והומרים ידלגו על משפטים מוסיקאליים, משום שהעותק ישן ומקרטע. לא ייתכן שנצפה בסרט האוסטרלי „אהבה כארץ רחוקה" – ולא נצליח לקרוא את מלוא התרגום. לכתה כי הסרט הוקרן בבתי־הקולנוע על מסך רחב, עם תרגום שנפרש לכל רוחב המסך. במסך הקטן, נחתכו המלים מתחילת השורה וגם בסופה. לך תבין מה דיברו בסרט האוסטרלי, בלי ההתחלה והסיום של כל שורה.

העותקים המוקרנים בערוץ 2 נלקחים הישר ממחסני מפיצי־הסרטים. אלה עותקים שכבר עברו בבתי־הקולנוע, נסרטו, נחתכו, והדבקו מחדש. חלקם מלוכלכים, בחלקם מופיעים סימנים לבנים ושחורים – והמעיה המסכן לעיני, כל ערב מחדש.

שיא הזילזול היה עם הקרנת הסרט „גלוריה". שוב כשהוקרן בבתי־הקולנוע, נחתכו ממנו קטעים שלמים מהעלה. במהלך ההקרנות ברחבי הארץ, נשכבו ממנו חלקי דיאלוגים ותמונות – מסוג הבלאי העובר תמיד על עותקים ישנים. וזה העותק המקצץ שהוקרן גם בתחילת השבוע.

אינני מכיר שוד תחנה אחת בעולם, למעט תחנות־כבלים פירטיות, המקיימת סטולת מלנאות כזו. למפיצי הסרטים לא איכפת שהם מוכרים סחורה פגומה לערוץ 2. את הרווח הם משלשלים לכיסים.

אבל לי מאוד איכפת. לכן, לא אצפה יותר בסרט של 18.00, מהיום גם אני שובת במחאה.

מחול

שרה ארנון

גוונים 88

„גוונים 87", המיני־פסטיבל למחול, יתקיים גם בשנה הבאה, בזכות איכות העבודות והעניין הרב.

כזכור, במקום הראשון השנה זכתה עבודתם המשותפת של זוג הרקדנים־כוריאוגרפים, ניר בן־גל וליאת דרור, „לידת שני הורים". העבודה הועלתה פעמיים: פעם אחת בביצוע היוצרים, ופעם שנייה, בביצוע להקת „בת־שבע", שגם צירפה אותה לרפרטואר. מה שמעיד על חשיבות האירוע ועל תרומתו למחול הישראלי העכשווי.

ההשתתפות ב„גוונים" פתוחה לכוריאוגרפים צעירים ותיקים, לבאלה שאינם עובדים מאומן סמך עם להקות ציבוריות, ולמבקשים ליצור עבודות חדשניות, שלמטיהן לעלות במסגרות הרגילות מעטים.

אפשר לשלוח פניות בכתב ל„ארטיס", עד ל־31.12. בינואר תבחר המועדה האמנותית בעבודות המוצעות.

■ **אז במוות.**

יוצאת פסטיבל־עכו 87'. צל"ש מיוחד להצגה וצל"ש לשוש רייזמן על שילוב בימוי ומוסיקה. פגישה בין שני גברים שלא התראו זמן רב מובילה לסיום בלתי־צפוי. כתב אבישי מילשטיין. עם אברהם שושנר, רות חרל"פ, יואל דרורי ועינת סלע־ויץ. מבקרנו: מצטיינת במיבנה הקצבי ובליווי המוסיקלי. ג', צוותא ת"א.

■ **איינשטיין.**

הבימה ות' הנפש. הצגת־יחיד של מיקא אשרוב. ביומולדת השבעים שלו מדבר המדען הדגול (1879 - 1955) על עצמו, תורתו והעולם. כתב גבריאל עמנואל וביים האוורד ריפ. מבקרנו: טכסט מעולה, בימוי נבון, מישחק מצויין. הערב, תיאטרון י־ם.

■ **אילוף הסוררת.**

ת' באר־שבע. פטרוקיו (נתן דטנר) מכניע את קתרינה־דיטה הנאה. ביים האנגלי רוברט ווקר, שהקפיץ את שקספיר לשנות־המאפיה העליזות. עם אבי קושניר. מבקרנו: קומדיה עשויה היטב. א', חצור: ב', טבריה: ג', מרום־הגליל: ד', נצרת־עילית: ה', ינור.

■ **אלבום משפחתי.**

ת' הסימטה. כל האמת הנבוזה שמתחת למשפחה מבית טוב. נפתלי יבין ז"ל כתב (65') ואחיו חנן יבין ביים. טיפול נכון באלבום מצהיב, לדעת מבקרנו. עם אסתי קוסוביצקי, כת־שבע נועם, רמי ברוך ועוד. הערב, הסימטה יפו.

■ **אני לא רפפורט.**

הקאמרי. שני זקנים מנהלים את מילחמות־היומיום שלהם מעל ספסל בגן־הציבורי. עם אבנר חזקיהו, טוני מושונוב ואחרים. היי קיילוס ביים את מחזהו של האמריקני הרב גארדנר. עשוי היטב, לדעת מבקרנו. מוצ"ש, הקאמרי ת"א.

■ **ביקורת חצות.**

מהצגות פסטיבל עכו. סב־בניק מפוחד ומבקרת תיאטרון כוונ נשוי, בחברה התל־אביבית, על רקע תקירה אחת, מוצלחת מדי. כתב וביים: סיני פתר. משתתפים: נויה לנצט ויונתן צ'רצ'י, שהוכתר כשחקן המצטיין בפסטיבל. מבקרנו: מאורע מורכב מדי. היום (15.00), צוותא ת"א: ד', ה', נווה־צדק ת"א.

■ **במטבח – אדם אינו ציפור.**

ת' הקיבוץ. סורות מומיטבח הקיבוצניקי, שבו מיקמה הבימאית רות חון את המחזה שלה. נשים מתוסכלות בין סירים – בחברה שיוויונית. עם אורית כרגל, איריס שביט ועוד. הבעה כנה, לדעת הביקורת. מוצ"ש, כפר־הוורדים: ד', גבעת־חביבה.

וידאו

יותם ראיכני

ריטה גם שרה

שביתת־הטלוויזיה רוקנה את מדפי ספריות־הווידאו. כך ניתן להגיע לשכיות־חמדה, שאי־אפשר היה להבחין בהן קודם לכן. לדוגמה, „גילדה", אחד מסרטיה הראשונים של ריטה הייוורת'. כאן היא צעירה ויפה. שרה בדרמאטיות של אז את „אמאוזו מיו".

„אהובי שלי, הישאר אותי לנצח. / ועשה שהנצח יתחיל עכשיו"

„גילדה" – סיפור על אהבה בלתי־אפשרית. קלנוע של תום, שוור־לבן.

כדאי גם לחפש את „הדרך לסאליגה". כ־20 שנה בין הסרטים. אבל, מבחינת הייוורת', זו כל ההיסטוריה האנושית. כאן היא זקנה. אם, שבתה שולטת בה והיא ממציאה לעצמה את הבן היחיד שהיה לה, שאהב אותה ונעלם.

היא מאמצת נר שנקלע במקרה לביתה, בעוד הוא „בדרך לסאליגה". הסרט אמנם קצת איטי ומתפתח לכיוון די צפוי מראש, אבל כיף לצפות בבוזון בפסטיבל פרטי של סרטי הייוורת'.

■ **משפחת המלוכלכים.** (★★★★★)

קומדיה אכזרית על משפחה איטלקית ענייה, המתגוררת בשכונת פחונים בפרברי רומא.

■ **אנשים קשים.**

הבימה. מחזה ותיק של יוסף ברייוסף והופק ב־70' בחיפה, המוגדר על־ידו כ„מין קומדיה". מעשה בשירוך שלא מתממש, על רקע עיר־נמל

פסטיבל

דני בלושטיין

הפסטיבל הרביעי לגיטרה

תחל מיום רביעי הקרוב וכמשך שבועיים, ייערך בצוותא בתל־אביב הפסטיבל הבינלאומי הרביעי לגיטרה. חובבי הגיטרה הקלאסית בארץ אינם זוכים לפינוק־יתר של מופעי גיטרה קלאסית. בשבילם, הפסטיבל הוא הזדמנות חד־פעמית לראות ולשמוע חלק מהגיטריסטים הבולטים בתחום.

הבולט שבהם, גולת־הכותרת של הפסטיבל, הוא הגיטריסט האנגלי הצעיר דייויד ראסל, שהוכתר ע"י המגאזין Classical Guitar כאחד הגיטריסטים החשובים בהיסטוריה. ראסל משלב טכניקת־נגינה מושלמת עם מוסיקאליות יוצאת־דופן.

בפסטיבל יופיעו כמה צמדי־גיטרה. הבולט ביניהם הוא „דואו אסאד" הברזילאי, שמלחינים כמו פיאצולה, מיגנוגה ונוכרה כתבו לו יצירות. צמדים אחרים: „דואו סגניני" – הגיטריסט הגרמני קארסטן פטרמן והבנר הפולני אדם קוסקצ'י, ו„דואו רומנטי" – הגיטריסטיות הבלגיות פרנסואז עמנואל דניס וקריסטין גופינר, ברפרטואר על טהרת הגיטרה הרומנטית.

את המתרחש בעולם הגיטרה הקלאסית המקומי, נראה ונשמע ב„ליל הגיטרה הקלאסית 87", בו יופיעו ברסיטלים סולו: קוסטין קנליס, יהודה שרזור, אברהם ספקטור ואודלי לבן. גיטריסט ותלמנע הווירטואוז באלדי אוליבר יעניק את אמנותו בערב־יחיד, שיב אותו יוקרש לגיטרת ג'אז. יופיעו בו עמוס הדני וחבריו.

פסטיבל חגה לחובבי גיטרה אמיתיים. הצבעת־אמון בפסטיבל תאפשר את המשך קיומו, המוטל בספק בהיעדר תמיכה של המימסד בו.

ה מ פ ת ח ב פ נ י ם

■ **האופטימיסט.**
ת' חיפה. נשמתו החצויה־שסועה של ערבי ישראלי בהצגת־יחיד עפ"י ספרו של אמיל חביבי. אמירה פוליטית באמצעות סיפור אישי. מרתק. מוחמד בכרי משגע. מעולה, כובש ושאר סופרלאטיבים. מומלץ. א', צוותא ת"א.

■ **האזרח העומד מעל לכל חשד.**
קב' התיאטרון. נושא חם עד לוהט: אנשי־חוק כאנשים שמעל לחוק. יחידה משטרתית מתעלמת מעקבות רצח שבוצע ע"י אחד מבכיריה. סרטו של האיטלקי אליו פטרי (הוקרן כאן ב־71'), בעיבוד אהרון אלמוג, שביים ואף מככב לחילופין עם יצחק חזקיה. בין המשתתפים גם פטר גדיש, שבתאי קונורטי וחוה אורטמן־אלקיים. מבקרנו: מסובך ומתחכם. מוצ"ש, מתנ"ס רימונה.

■ **הילד מאחורי העיניים.**
ליליאן שוץ הפקות. השחקנית אסי אשר פותחת אשנב לעולמה כאם לילד מונגולואידי. כתבה נאוה סמל וביים איציק וינגרטן. הצגת־יחיד החושפת כאב ותיקווה, אהבה ומאבק. מבקרנו: ביטוי מעודן. מומלץ בהחלט. ג' (2 הצגות), מועדון התיאטרון חיפה.

■ **הלילות העליזים של פרנקפורט.**
ת' חיפה. מאת יוסף מונדי ובבימויו. מונדי מוציא לפועל נקמתו של ישראלי בגרמנים, ברובע־הזונות של פרנקפורט. עם אלכס מונטה, ויקי מורן, שאול מזרחי, שמואל וולף, דינה בליי ואחרים. מבקרנו: גודש בנאלי. מוצ"ש, א'־ד', אודיטוריום עכו.

■ **הפרדס.**
הבימה. דראמה עצובה־מצחיקה של יוסף בר־יוסף לארבע נפשות־פועלות ופרדס, כולם קשישים. תרח זקן מפספס אהבת־סתיו בעזרת אחותו ואחיו, החומדים את הפרדס שלו. גם הפרדס הולך מיפו. מישה אשרוב, מרים זוהר, טובה פרדו ושלמה בר־שביט. בכה. ג'־ה', תיאטרון ב"ש.

■ **הקיץ של אביה.**
בית־ליסין ות' חיפה. גילה אלמגור בהצגת־יחיד עפ"י סיפרה האוטוביוגראפי. חניכת־מוסד בת 10 מגיעה לחופשת־קיץ בבית אימה, ניצולת־שואה מעורערת בנפשה. ביים איציק ויינגרטן. מעולה. כן הביקורת. הערב, בית־ליסין ת"א.

■ **הקרייריסט.**
צוותא ת"א. קומדיה. בני זוג – הוא כימאי, היא עיתונאית – אחרי 14 שנות נישואין, מרסקסים את החיים ואת הסיכויים. מאת יורם גל, בבימויה של דורית ירושלמי. עם משה איבגי ובהט קלצ'י. מבקרנו: לא מצחיק. מוצ"ש, צוותא ת"א.

■ **חבלי משיח.**
ת' הקאמרי. קנאי יו"ש מצליחים לפוצץ מו"מ לשלום עם ירדן – וגוררים את ישראל למילחמה. כל צבעי גוש־אמונים במשפחה אחת – גיבורת מחזהו של מוטי לרנר בבימוי אילן רונן. משחקים עודד תאומי, עליזה רוזן, ינאל נאור, רב נכון ועוד. לא יורק אש, אבל אסור להחמיץ. א', עירהשופט: ד', ה' וה' 2 הצגות) הקאמרי ת"א.

■ **תמרו ובנו.**
ת' הסימטה. מסע לילי של מנקי־רחובות ערביים, אב ובנו, אל תוך עצמם. זכריה טובי ביים את מחזהו של יצחק בוטון. עם יוסי בן־שושן, אדיב ג'השאן ורוני עטריש. הצגה מעניינת, לדעת מבקרנו. מוצ"ש, הסימטה יפו.

■ **יתומים.**
בית־ליסין ובימות־יוצרים. זרקור על ברירות הדראמה האמריקנית של לייל קסלר. עם מלכם ורי, דליק ווליניץ וגיל פרנק בבימוי אילן לרד. זר שנכנס לעולמם העקר של שני יתומים מגודלים, מעניק להם עידוד – ומשנה את מסלולם. גם המחזה משודע לעידוד, שלא התקבל מהביצוע. הערב, מופת נצרת־עילית; ה', בית־ליסין ת"א.

■ **סילוה – נסיכת הצ'ארדש.**
אופרטה של קלמן בהפקת ז'ק יעקב ובבימויו. יש הכל מכל. תמורות, באלט, מקהלה וסולנים: דרי גאבור, אודי כוגן, שרדי פאר, פרדי לוי ועוד. מנצח רוני וייס. עברית. מבקרנו: קיטש, אבל נחמד. הערב, היכל־התרבות נצרת; מוצ"ש, היכל־התרבות ב"ש; א', היכל־התרבות רמלה; ב', היכל־התרבות כפ"ס.

■ **עור.**
מחזה עם סממנים אוטוביוגראפיים שכתבה נורלה שמיר, בתו של הסופר משה שמיר. צעירה מורדת בדפוסי אביה גם באמצעות יחסים לסביים. בימה הילה אילן ומגלמות את הדמויות (כולל האב) – ארבע שחקניות. מבקרנו: הצגה מזעזעת. ב', הסימטה יפו.

■ **עיר חופשית.**
ת' חיפה. על רקע מילחמת־האזרחים בצפון־אירלנד, נקלעים שלושה אזרחים לבית העירייה במהלך הפגנה בלתי־חוקית ונחשדים בטעות כטרוריסטים. רכקה מישולח תירגמה את מחזהו של בריאן פריל, המבוסס על סיפור אמיתי שקרה בפברואר 70'. בבימה נולה צ'לטון. משתתפים: רות סגל, איציק ויינגרטן ודרור קרן. מבקרנו: קולאז' מוצלח, מישחק טוב. מוצ"ש, א'־ד', ואדרי־סאליב חיפה.

■ **עלובי החיים.**
הקאמרי. אופרת־רוק בעקבות ספרו של ויקטור הוגו על הגנב הישר ז'אן ואלז'אן ושאר דפוקים. כל המליט משרונו וכל הצליליים של הצרפתי קלוד־מישל שונברג. הדינו: טכניקה, הרבה להקה (36 שחקנים ו־20 נגנים) והרבה הצגה: למעלה מ־3 שעות. מבקרנו: מפואר, מעולה. עם דודו פישר, שלומית אהרון, ריקי גל, חיקי דיין, אלברט כהן, אבי טולדנו ועוד. בביים הבריטי סטיבן פימלוט. מוצ"ש, א'־ה' (ג' 2 הצגות), תיאטרון חיפה.

■ **ציד עכברושים.**
ת' החאן. סוף לא שמח לזוג עם ריח במחזה של האוסטרי פיטר טוריני. הוא והיא מכלים בחשיפה עצמית דווקא במיזבלה העירונית. דורית ירושלמי בימה את עמוס לביא ואילת מרגלית. חסר פיתות, לדעת מבקרנו. ב'־ה', החווה־הישראלית יפו העתיקה.

■ **קידוש.**
הקאמרי. זוג יוצאי־שואה מצליח להיכנס לשואה פרטית משלו. מחזה של שמואל הספרי המורכב משתי מערכות פוולות (לכיוונים שונים). עינה פלירל ויוסי גרבר, בתפקיד הזוג, שווים ביקור. עונה שנייה. ב' (2 הצגות), צוותא ת"א.

■ **רכוש נטוש.**
הקאמרי. מחזה מאת שולמית לפיד. והרירה וריפאי כאם שתלטנית המסרבת להתפנות לדירת־שיכון חדשה, שינוי לו עורגות בנותיה – רהקו נוימן וענת וקסמן. בייתו אהרון אלמוג, נמוסגרת בהה 2. חגיגת מישחק, לדעת הביקורת. ה', קיבוץ דורות.

ממשיכות לרוץ

■ **החוג לדראמה.**
ת' חזית. שנתיים לאחר שירדה מבימת התיאטרון לנוער, חוזרת ההצגה בעונה שעברה כהפקה פרטית. אותו מחזה ואותו בימוי של מוטי כהרב, המגלם מדריך שמכין עם נערי־מצוקה הצגה על חייהם. הצגה מגובשת, כתב מבקרנו כשיכוב הראשון שלה. א', בית־דני ת"א; ב', האוניברסיטה העברית ים; ד', מתנ"ס באר־יעקב; ה', מועצת־הפועלים בת־ים.

■ **חנסילה.**
הסימטה. עונה 114 סתם עיקשות? לא. לפי הביקורות, שווה לרוץ לנצח יצירת־מופת של הסופר אלבר קאמי על האשמה שבפאסיביות בערב שכולו של ניקו ניתאי (עיבוד וביצוע). נסילה שהיא התעלות. לרוץ. הערב (23.00), ג', הסימטה יפו.

■ **מחכים לגודו.**
ת' חיפה. גירסת כאן ועכשיו למחזהו הפילוסופי של סמואל בקט, כה הנוודים המחכים הם פועלים מהשטחים. מכרם חורי, יוסף אבו־ורדה, דורון תבורי ואילן תורן בבימוי אילן רונן. מבקרנו: הצגה מבריקה. עונה שלישית. ה', מועדון התיאטרון חיפה.

מ ח ו ל

■ **קרקס הפנטומימה של לוטה גוסלר.**
להקת בת־שבע. יצירתה של הכוריאוגראפית הג"ל, אותה העמידה כאן כ־85'. תריסר קטעים, שמשולבים בהם מחול, פנטומימה, תיאטרון וקרקס. המבקרת שלנו: עולם קסום, צבעוני ומשעשע. 50 דקות, לכל המשפחה. ג' (11.00), היכל־התרבות קרית־גת.

מ ו ס י ק ה

■ **הפסטיבל הבינלאומי הרביעי לגיטרה.**
ד' (20.40), צוותא ת"א: רייזר ראסל וכריסטיאנה; ה' (20.30), ויקס רחובות: ריייר ראסל, „רואו פגאניני”.

■ **הסוליסטים מזאגרב.**
אנסמבל קאמרי לכלי־קשת מיוגוסלביה, מהנודעים ומהטובים בעולם. 13 וירטואוזים בהנהגת הכנר טונקו ניניץ', בתוכנית: ויואלדי, בוקריני, ראמו ואחרים. הערב, היכל־התרבות כרמיאל; מוצ"ש, היכל־התרבות כפ"ס; א', תיאטרון ים; ב', כפר־בלום; ג', קיבוץ דורות.

■ **הסינפונייטה הישראלית ב"ש.**
מנצח: יאצק קספרצ'יק; ברכה ערן ואלכסנדר תמיר, פסנתרים. בתוכנית: באך, ויואלדי, סן־סאנס, שוברט, מוצארט. ה', קונסרבטוריון ב"ש.

■ **הקלאסי של הרומנטיקה.**
„קר לואיס רואו” – גרי ש', קונטרבאס; הרמן לואיס, פסנתר. בתוכנית: בלוך, גריג, בוטסיני, שומאן, ראוול, סטניצקי. ד', בית־אריאלה ת"א.

■ **התזמורת הקאמרית ירושלים.**
מנצח: ז'ראר וילגוביץ'; מנהלת מוסיקאלית: אורלה אברהם. אני שנאורך, כינור; שמואל מגן, צ'לו. בתוכנית: הנדל, מוצארט, אבני וביצוע בכורה, שוברט. ד', ימקא י"ם.

■ **מועדון יובל רמת־השרון.**
הערב: רסיטל לזימרה – אליעורה אייג'וקוב, אלט; אבנר איתי, אבוב ד'אמורה; בנימין פרל, פסנתר. בתוכנית: באך, מוסורגסקי, נועה בלאס, ברהאמס. מוצ"ש: שלישיית דור – צילה גרוסמאייר, סופראן; שלמה תדהר, חליליות; יהודה שרייר, גיטרה. בתוכנית: גראנדוס, אלבניז, גונס ועוד; ב': אריק שורץ, חליליות; יוכבד שורין, צ'מבלו. בתוכנית: בוקסטהודה, מנצ'יני, דאנגיקור, בול, ברטנסי ומרצ'לו.

■ **צוותא ת"א שבת 11:11.**
התזמורת הקאמרית רחובות: ברכה ערן ואלכסנדר תמיר, פסנתרים. מנצח וסולן: אבנר בירון. בתוכנית: טלמן, שוברט, דספיגי, סן־סאנס.

■ **אתנחתא.**
מיכאל הרז, צ'לו; יונתן זק, פסנתר. בתוכנית: פורה, אלישע, דביוסי, שוסטקוביץ'. ה', ימקא י"ם.

ב י ד ו ר

■ **אהוד בנאי והפליטים.**
התקווה הגדולה של הרוק הישראלי. כולל „עיר מקלט”, „עגל הזהב”, „זמנך עבר”, „ממשיך לנסוע” ועוד. „הפליטים” הם ז'ארז'אק גולדברג (תופים), גיל סמטנה (באס), נעם וייר (כלי־הקשה) ויוסי אלפנט (גיטרות), שהפיק מוסיקאלית. הערב, צוותא רמת־השרון.

■ **גידי גוב – דרך ארוך.**
המון הפקות בשיתוף קטלר־אשר. ארון „שלל שרב” בשלל להיטיו, מאלבומו האחרון ומקודם. מנגנים: הלל (תופים), ריין (גיטרות), גפני (בס) וקלינשטיין (קלידים), שגם הפיק מוסיקאלית. מבקרנו: גוב במיטבו. מוצ"ש, תיאטרון ים.

■ **דודו טופז – בלי חשבון.**
תיאטרון לילך. בעל השלאגר „פליטת פה” בתוכניתו החדשה. מבקרנו לא יצא מגידרו, הקהל כן. הערב, אולם צ'רצ'יל טכניון חיפה; מוצ"ש, אולם גידה יורחם; ה', בית־החייל ת"א.

■ **דני סנדרסון – חכם על קטנים.**
טלית הפקות. היוצר המומר ומבדר בעקבות תקליטו האחרון. מלווים גיורא קנת (גיטארה), דורון סיקר (קלידים), דודי לוין (תופים), דני צוקרמן (באס), גני תמיר ואוסירה יוספי (שירה). כיף, לדעת מבקרנו. הערב, שביט גבעתיים; מוצ"ש, דור בכור ים.

■ **הנשש החוזר – תגובה מס' 1.**
מערכונים ופזמונים נבחרים מתוך שתי התוכניות הראשונות (63'־66'), לרגל שנת ה־25 של השלישייה הלאומית. תגיש את „הסירים”, „הבולים”, „ריג אהב דניט' ושאר צחוקים. מבקרנו: מצחיק, מקצועי, אקטואלי. מוצ"ש, בית־החייל ת"א; ד', יד למגינים איילת־השחר.

■ **המוסד לבירות לאומי.**
תיאטרון יובל. הרצה. גדי יגיל ומוטי גלעדי בתוכנית־בידור חדשה. חיקויים, מערכונים, שירים, הומור וסאטירה. כתבו: דני רווה, אבי שמש, מישה נתן והבדרנים עצמם. ביים ישראל (פולי) פוליאקוב. ניהול מוסיקאלי יורם צדוק. הערב, בית־העם קרית־חיים; מוצ"ש, בית־שרת גבעת־חיים; ג', תיאטרון ים; ד', בית־החייל ת"א; ה', אודיטוריום חיפה.

■ **זהירות זכרונות.**
ת' חיפה. הרצה. תוכנית־יחיד מאת שמעון ישראלי ובכיכובו. זכרונות מהארכיון־המלחמתי הפרטי שלו, מהופעותיו בפני חיילים. ביים אילן תורן. א', ב', מועדון התיאטרון חיפה.

■ **חנוך רוזן – אל תתפוס אותי במלה.**
הסתכלות – בלי מלים – על האדם עכשיו. ערב־פנטומימה מורכב מקטעים שיצרו רוזן ודניאל לפין. פשוט תענוג, צוחקים מכל הלב. כך הביקורת. הערב, אוניברסיטת ת"א (בר־שירה).

■ **יהודית רביץ – באה מאהבה.**
טרי הפקות. שירים מתקליטה האחרון ומכל התקופות של „הילדה הכי יפה בגן”, שהפכה לרוקיסטית נספר אחת. מלווים ירון בכר (קלידים), ז'אן־פול זימבריס (תופים), בני קונייבסקי (כלי־הקשה), ארז נץ (גיטארה) ואלון נאדל (באס). מבקרנו: הקיץ הזה הוא שלה. הערב, ידי־לבנים איילת־השחר; ג', בנייני־האומה י"ם; ד', אודיטוריום חיפה.

■ **מאיר אריאל – שירי חג ומועד ונופל.**
שירי התקליט הראשון של הפיזמונאי המזמר בתוספת לקט מאלבומו השני („נגלוי עיניים”). לבד עם הגיטארה. אמן ייחודי. גורו למאמינו. מומלץ. עונה שביעית? שמינית? – כבר לא סופרים. מוצ"ש, הסימטה יפו.

■ **נורית גלרון – משהו בלבבה.**
המון הפקות. שירי התקליט־האחרון פלוס להיטי־עבר. מלווים התופים של מאיר ישראל, הגיטארה של אילן וירצברג והקלידים של אלונה טוראל ורון דרויאן. עיבודים – טוראל ווירצברג, שגם מנהל מוסיקאלית. מבקרנו: יופי. הערב (2 הופעות), צוותא ת"א.

■ **מצצת טום.**
שניר הפקות. הרצה. שירים סאטיריים של הפרופ' למתימטיקה טום לרר. הצחיקו את האמריקנים בשנות ה־50'־60', והפכו להפקה בימתית בריטית ב־1980. תירגם (לישראלית) קובי לוריא. מגישים דורי בן־זאב, איקה זוהר, נתן נתנזון ורינת עמנואל, בליווי תומורהו. ביים דן רונן. הערב, מוצ"ש, החמאם יפו.

■ **תספורת ראשו עם אבנר דן.**
רני פלץ. מערכונים, פארודיות, חיקויים וקטעי־הווי, כבידור עממי, שווה לכל נפש. דן כתב וביים. עם ורוניקה גוטליב ואסי הנגבי. מוצ"ש, ויקס רחובות.

ל י ל ד י ם

■ **אמא חסידה ואבא ברוב.**
שמיר־סלומון הפקות. כתב: יוני להב. רפי גולדווסר, ארוארדו הופשר ומרטין פרידמן. מבקרנו: ייצוג מאלף של תהליך ההולדה. 4 – 10. שבת (11.30), בית ציוני אמריקה ת"א.

■ **אני וקישקשתא הכי בעולם.**
גלתם אירועים. שלושה שחקנים ביצירתה של תמר אדר, שבויימה ע"י בלהה מס. המבקרת שלנו: בסדר. היום (10.15), כ"ס טשרניחובסקי חיפה; שבת (17.00), מתנ"ס לוין כ"ש; ג' (16.30), מתנ"ס שדרות.

■ **ביקור ראשון.**
ת' לילדים ולנוער. מופע־יחיד של ישראל גוריון המצויין, שבויים ונכתב עליידו וע"י יענקלה יעקובסון. חינוך לתיאטרון. מבקרנו: בידור מקסים ומאלף. 5 ומעלה. א', ב' (17.00), תיאטרון כ"ש.

■ **גוליבר בארץ הגמדים.**
הפקות לוריא. הרצה. גירסת מחזמר. שלמה בר־שביט עיבד וכתב פיזמונים. הלחין רפי קדמשה. גוליבר איציק פלג, שגם ביים. ילדי סטודיו 84 ואולפן־המחול של רמת־השרון. שבת (11.00), בית־העם באר־טוביה; ד', היכל־התרבות קרית־גת; ה' (16.30), מספיר קרית־ביאליק.

■ **דובוני צמת לי.**
שתם. הרצה. על־פי סדרת־הטלוויזיה. כתב, הפיק וביים גידי שתם. הלחין מישה בלכרוביץ'. דור ברנד, יואל לייבר, יפה גבאי ועפרה יקה. שבת (10.30), מופת ראשל"צ.

■ **הארנב מרחי גזר.**
בוכות־פוס. עיבודן (לפי סיפור רוסי). עיצבו ומבצעים: איליה ורעיה ברגרמן ובלה שקטוב. סיפור יפה בביצוע מעולה. לטף. ג' (16.30), גנייקשע סאר־יהדרקון ת"א.

■ **הומה היי.**
טרי הפקות. הרצה. פרק שני. גם ספי ריבלין ועירית ענבי. מערכונים וקישור: קובי ניב. שירים: יגאל בשן ועוזי חיטמן. שבת (11.00), סביון קרית־ביאליק; ה' (16.30), תיאטרון ים.

■ **החתול במגפיים.**
הרצה. עודד באר עיבד וביים את אגדת האחים גרים. דני שגב, אוסנת ראס, טלי פוקס, עופר לוי ואחרים. שבת (11.00), פיליפ מוריי אילת.

■ **המלך הלך לישון.**
קבוצת התיאטרון. קומדיה מוסיקאלית של קובי ניב. הצגת חובה לכל המשפחה. א' (10.00, 12.30), ב', ג' (10.00, 12.30), מתנ"ס רימונה; א' (17.30), ביה"ס יצחק שדה; ד' (19.30), דימון.

■ **הסוד מן הבאר.**
חגי אירועים. אגדה. כתב וביים שי שוורץ. מבקרנו: רשיון עליליתי. פרס ראשון בפסטיבל חיפה 87'. 7 – 11. היום (10.30), בי"ס יורעאליה חיפה.

■ **הרובוטריקים במלחמת העולמות.**
אשרוב הפקות. הרצה. פעלולים ושחקנים. עוזיאל אשרוב, המפיק, גם עיבד, ביים ומופיע. שבת (11.30), בית־העם קרית־חיים; ב' (16.30), עצמאות בת־ים; ג' (16.30), ניצן קריית־ים; ד', היכל־התרבות רמלה.

■ **הרפתקאות קופיקו.**
ת' לילך. הרצה. סיגי חומה כקוף של המדינה. ביים רפאל קרים. שבת (11.30), גילת כ"ש; ב', אשדוד אשרוד: ג' (16.30), ז'רר בכור ים; ה' (16.00), בית־החייל ת"א.

■ **טוב טוב הגמד.**
ת' מוסיקאלי לילדים. הרצה. על־פי סידרת־הטלוויזיה. כתב וביים: אברהם דוד. מוסיקה: רוני וייס. פיזמונים: לאה נאור. יוסי סגל, ראובן דיין. ד' (16.30), ויקס רחובות.

■ **מיין סטל.**
ת' רות ובובותיה. סיפורה של חיה שנהב. בובות. בעיצוב ליאת גורדון, בשילוב שחקן „חי”. עיבדה וביימה רות גולדשטיין. לגילאי הגן. שבת (12.15), החוויה־הישראלית יפו.

■ **מסע בעולם הצבעים.**
ת' חלון בהקיץ. מאת משה שרות ובבימויו. היווצרות הצבעים, דרך 4 אגדות מלוות במוסיקה. בשיתוף הקהל. רפי בוארון ודבורה כוזיה. ה' (8.30), מתנ"ס ברקוביץ נצרת־עילית.

■ **מסע הדוד מקס.**
ת. אגדה חדשה וקבוצת התיאטרון. מחומר לכל המשפחה מאת גיל הר־אבן ועדי כהן (מוסיקה). זארה ורתניאן, קרן מור ואחרים. ביים צביקה כרמון. מבקרנו: הצגה נעימה עם מסר חיובי. פרס שני בפסטיבל־חיפה 87'. שבת (10.00), מועצה איזורית תמר.

■ **נסיך־צפרדע.**
ת' הבובות של אילן. אגדת האחים גרים בגירסה חדשנית, של אילן סביר. מבקרנו: חוויה עליזה, מחוכמת ואסתטית. שבת (11.30), בית־ליסין ת"א.

■ **סימפוניית הצעצועים ואדון מחשב.**
גלתם הפקות. צעצועים מול מחשב. כתבה רותי שטרן־מרוז, הלחין גיא מרוז וביים בני פורת. פרס שלישי בפסטיבל־חיפה 87'. שבת (11.00), מופת הוד־השרון; ב' (17.00), אמפיתיאטרון פרדס־חנה; ד' (16.00), מתנ"ס לוין ב"ש.

■ **סיפור הפיל.**
ת' הקרון. אגדה מרוקאית. בובות־כפפה. עיבד ומפעיל יונתן בן־חיים. „תפוח ועץ”: המחשה יפה למחזה מרשעע. 5 ומעלה. שבת (11.00, 12.30), גן פעמון־הדרור ים.

■ **סיזון האוורון.**
תניתה אירועים, תיאטרון־בובות. מפעילים: יצחק פקר ועודה מידסקי. חוויה מרשימה. מומלץ לקטנים מאוד. ג' (16.00), בית־אריאלה ת"א.

■ **ספטיבל ציפי שביט.**
לקט. גם דורון זר ונתן נתנזון. שבת (11.00), שביט גבעתיים: ג' (16.30), מתנ"ס גורדון.

■ **פרפרים בראש.**
גלתם אירועים, עפרה ואיציק ויינגרטן. סיפורים ושירים, בליווי פסנתר והקהל. „תפוח ועץ”: מקסים. שבת (11.00), צוותא ראשל"צ; ג' (16.30), מופת קרית־אתא; ה', מופת מגדל־העמק.

הכל טוב

תחיה אדר

איציק יושע

זה עוד יקרה לה

לעפרה חזה. מהתביעה שהיא תגיש נגד הלהקה הבריטית שגנבה לה את הקול, לא ברור כמה כסף היא תעשה. מה שכבר לא סוד הוא, שג'ורג'יו מורודר, האיש שעומד מאחורי הצלחתה הגדולה של דונה סאמר, תרם תרומה לתקליט שלה, שייצא בקרוב באירופה, באנגלית. שם השיר: „עיניים מפתות”. מורודר, אם שכחתם, זכה באוסקר כמפיק השיר Take My Breath Away מתוך הסרט „אהבה בשחקים”, ששרה להקת ברלין. ועוד קצת בענייני כספים: חזה תקבל עבור הופעותיה בפסטיגל, כמתחרה וכאמנית אורחת, כמעט 30 אלף דולאר. ימים טובים.

כשאין שביתה

בטלוויזיה, נורא קשה להרבה אמנים ויחצ"נים להביא את מפיקי תוכניות הבידור למופעים, על־מנת שישבצו אותם בתוכניותיהם הפופולאריות. זוג הזמרים אורנה ומשה דץ היו המוזמנים, לכן, כשראו בבת־אחת את אורי־לה גולדפינגר, חגי מאוטנר, מנשה רז ושלום קיטל נכנסים לאולם ההופעות במעוד־ציון, שם הופיעו בסוף השבוע במסגרת ה„ערוץ החי” של שובתי הרשות. משה ואורנה דץ, לקראת תקליט בכורה, אולי עוד יתארחו, כגומלין, ב„סיבה למסיבה”. שטר.

איציק בדנר

מריץ ערבי ראיונות במסגרת „מופ"ת עיתון”. השבוע, באור־עקיבא, היתה במסגרת הערב פגישה מרגשת. תא"ל מיל. בנימין בן־אליעזר, נפגש עם קצין שירות ביחידתו, עיזאת נאמסו, שהביא את אחיו, שהיה נהגו של בן־אליעזר. אגב, השחקנית־תמלילנית־מה־לא אלונה קמחי, הגיעה לערב בלי־הקבוע שלה, יזהר אשדות. היא באה עם ארז טל. מה ישז

אריק סיני

מרגיש מספיק בטוח, כדי להרחיב את הקונקורנציה. עכשיו הוא מפיק תקליטי־שירים לזמרים מתחילים, שחברות התקליטים עוד לא הספיקו להבחין בכשרונותיהם. חברת „תמר הפקות” שכרה את שירותיו של סיני לעניין הפרוייקט.

במסיבת הסיום

לצילומי הסרט „תל־אביב־לוס אנג'לס”, שנערכה ב„מיבנה 5” ביפו, דודו טופז חילק, לכל מי שהסכים, את ספרו „עד העצם”. טופז: „הזדמנות נהדרת להיפטר מהעותקים שהתאספו אצלי. אף אחד הרי לא קנה אותם”.

בועז אפלבאום

ראש המכון הישראלי לקולנוע וראש לישכתו של שמעון פרס, מחכה למיכתב ממוסקבה. הוא שלח לאלם קלימוב, יו"ר איגוד בימאי הקולנוע בבריה"מ מיכתב ארוך. הוא ממליץ בו לסייע לאמרגנית הישראלית אורלי בייגל, אותה הוא מכנה 'אמרגנית מעולה ואשה רגישה ויוצרת'. עוד מספר אפלבאום ללובימוב, כי חבריו חזרו מפסטיבל־ברלין, שם פגשו אותו, ושם גם הביע את רצונו לבוא לישראל עם סרטים רוסיים. אפלבאום הרים את הכפפה ושלח ללוביטוב הזמנה. עכשיו הוא מחכה.

פאב הבורסה

של צביקה סמלר, החליף קהל ושם. הוא נקרא כעת „פרינס” ומיועד בעיקר לחובבי גברים.

„הצגת הגולם האחרונה”

מחזה פרי־עטו של יורם פורת, יועלה בקרוב בתיאטרון העירוני המשותף של הערים קרפלד ומינכן־גלטבאך בגרמניה. העלילה: להקת תיאטרון יהודית מובאת למחנה־ריכוז. מפקד המחנה, ר"עב ל„תרבות”, מאלץ אותה להעלות הצגה מהרפרטואר שלה. היא מעלה את „הגולם”. הצגה בתוך הצגה, שבמהלכה מקבל הסיפור הישן אקטואליות נוראה. היוזם: עודד קוטלר, המנהל האמנותי של פסטיבל־ישראל, שבמסגרתו הועלו אשתקד המחזמר של פורת ושלמה גרוניך, „אמריקה”, והצגה נוספת של פורת, בביצוע סרנת תל־חי, „אתה יכול לשרוק עד מחר בבוקר”.

במסטיבל־ישראל השנה יועלה מחזמר נוסף של פורת, „אופרת היהודים”, עם מוסיקה של דני הנדלסמן, אולי עם שחקנים יהודים מרחבי העולם. ההיסטוריה של הציונות – כמחזה הנמשך כבר מאה שנה, בבימויו של הרצל.

את המוסיקה להצגה בגרמניה כתב אלכס כגן. מביים: דוד לוין. פרט קטן: כתב־יהיר של „הצגת הגולם האחרונה” העלה־אבק במשך שנים במגירות „הבימה”, כשדוד לוין היה מנהלו האמנותי.

הפקת המחזמר

„תיבת נוח” ב„הבימה”, שכותב אהוד מנור, נדחתה. ב„הבימה” קורה – לא הרבה אבל קורה – שכשרוחים הפקות הן גם שוקעות. גם המעסז מחכים.

שבוע מוצלח לאריק

איינשטיין. ביום ג' הופיע תקליטו החדש. יום קודם, ב־22.00, חידת־כדורסל בתוכנית „צעד וחצי” בגל"צ. באולפן: אלי ישראלי. והפותר הראשון שנמצא על הקו הוא... אריק איינשטיין. אחרי כמה דקות של הפגנת־ידע בתולדות האן.בי.איי., הוא מוזמן, כמובן, לכתור פרס. את הפרס, מנוי למכון־הבריאות שליד בריכת־גורדון, הוא מחליט לתרום. ולמי אתם חושבים? לישראלי. „הכל טוב” מחא כפיים למחווה ההומניטרית לאלי, שסבל לאחרונה, כזכור, מכל מיני בעיות בריאותיות, אבל אז גם נזכר מי משמיע את אריק כל בוקר בגל"צ ואוכל איתו ב„כתר־המזרח”. טוב שיש חברים.

דטנר וקושניר

הבטלנים, מעשנים כבדים. בערב חגיגי ב„היכל התרבות”, של אגודת „לב אל לב”, נכנסה שרת הבריאות, שושנה ארבלי־אלמוזלינו, לחדר־האמנים, שהיה אפוף עשן. נכנסה והטיפה מוסר. יהורם גאון הצהיר שמעולם לא עישן. טוביה צפיר הודיע שאינו מעשן. רק ה„בטלנים” המשיכו לעשן בנוכחות השרה. לא עזר לה. בטלנים ועקשנים.

השבוע לפני הגרלית

של „ברווז הפרא”, בתיאטרון באר־שבע, ערב שבת, השחקנית לבנה פינקלשטיין נכנסה לחדר־האוכל של מלון זוהר בעיר. אחריה, בלי תיאום, נכנסו 24 גברים, שזיהו אותה, התכבדו איתה, הזמינו אותה להצטרף אליהם. עשו יחד קידוש וממנה ביקשו להדליק נרות. רק בסוף הערב שאלה מי אתם היו אלה שחקני הכדורגל של הפועל בית־שמש, שירדו לבאר־שבע כדי להפסיד 7:0 להפועל רימונה. ביום ששי הם עוד לא ידעו.

ליהונתן גפן

יש סטייל. אביב גלעדי, המפיק, בעלה של חנה לאסלו, עומד להפיק עבורה הצגה שהנושא המרכזי בה מריבות. גפן יכתוב. כדי להרחיק אותו מהמולת העיר, שכר גלעדי עבור גפן סוויטה במלון דניאל בהרצליה, לשם הוא מוזמן זורקי ויעוגות יזועים בה יוצאים ובאים שם צבי שיסל, משה קירשנבאום ומומחים אחרים לריבים ומריבות. ביניהם, נכון להיום, לא פרץ שום ריב.

הדואט של

אלי לוזון ורבקה זוהר כבר שיגע את ההפקה בפסטיגל. עכשיו לא מרוצים שם מהלחן שלהון כתב. מחפשים אחר.

המפיק גיורא קירשמן

דכש את הזכויות של המחזה המצליח בלונדון „גראוצ'ו”, המספר על האחים מארקס. קירשמן, כמובן, מתכוון להפיק אותו בישראל.

מיכל חיימן

יומיים אחרי

לידת בנו של אברשה טמיר, אירגנה לו אשתו, תהילה, מסיבת־הפתעה ליום־הולדתו ה־64. על ההכנות ניצחה ממיטתה בבית־החולים. המסיבה נערכה אצל איש־העסקים שלמה איינהורן בהרצליה־פיתוח. טמיר הגיע למקום במכוניתו של שגריר מצרים, מוחמד בסיוני. ההפתעה היתה, שיומיים אחרי הלידה, תהילה נטשה את המיטה והגיעה למסיבה. אברשה, באופן יוצא־דופן, היה מופתע באמת.

רוי ליכטנשטיין

מגדולי אמני הפופ, הגיע לפתיחת תערוכת הרישומים שלו במוזיאון תל־אביב. שעתיים אחרי נחיתתו, הנחיתו אותו בביתם של לאה ויצחק רבין, לארוחת־ערב אינטימית. לאה בישלה. היו: מארק שפס, מנכ"ל המוזיאון, ויעקב חפץ, מנכ"ל „דלק”. לאה הגישה פשטידת חצילים. דורותי, אשתו של ליכטנשטיין, התלהבה ולאה הבטיחה להביא לה את המתכון לפתיחה, שם דיבר גם שר־החינוך־והתרבות: „חבל שאני לא צייר. הייתי רוצה להנציח את המעמד הזה, שבו אלפי אנשים באים לפתיחה של תערוכה”. מעניין כמה קולגות היו קונים את המשאלה.

בפאב החדש

של השחקן משה איבגי, ברחוב קרליבך בתל־אביב, שתיים בלילה, ביחד: הזמר דני ליטני והשחקנית עירית בטוריסון.

רמי קליינשטיין

השבוע, בן 25.

השבוע נפתחה

בתל־אביב חנות האופנה „בוי”, סניף של חנות לונדונית הנושאת אותו שם, בבעלותו של הבוי הידוע, ג'ורג'. הוא שותף גם כאן, גם שלח מיברק־ברכה לפתיחה. בחנות, שמנהל איאן בריטי, בריטי שמתגורר בישראל, בגדים פאנקיסטיים, כמו שג'ורג' לבש פעם. לקראת הפתיחה הביאו מונית לונדונית שחורה טיפוסית. הכניסו אליה חברים, שהסכימו לדגמן בהתנדבות. ביניהם שרי צוריאל ובועז תורג'מן. השחקן איקה זוהר סירב. עוד יזכרו לו.

אורי עמית

ראש עיריית רמת־גן, מתכונן לחגיגות ה־40 של המדינה. הכל בעזרת המתמטיקה, הזואולוגיה והחקלאות. איך? במוזיאון רמת־גן גותרו 15 עצי זית, בהן מקננות 100 יונים, שנשארו מתערוכתו של בני אפרת. עמית חישב, מ־15 עד 40. יצא לו 25. הוסיף 25 עצים וביחד תקום חורשת־הארבעים ליד המוזיאון.

במלון דן אכדיה

היתה מלצרית חייכנית ואדיבה. בהנהלה החליטו לקדם אותה לתפקיד סגנית מנהל מחלקת־המכירות של המלון. רק כשבאה למלא את הטפסים גילו את ייחוסה. קוראים לה רותי בן־גוריון, 24, בתו של עמוס בן־גוריון, הבן של דוד, אחותו של אלון, סמנכ"ל הילטון ירושלים, תלמידת שנה שנייה בבית־הספר למלונאות תדמור.

הורים הורים

אמא אווה

פנקס פטנטי. הבעיה עם רוב היומנים המשרדיים, שהמקום המוקצב בהם לטיוטות הוא מזערי ואינו עונה על צרכיו הרתופים של האדם המודרני, בין אם הוא תלמיד צעיר או עקרת־בית מתבגרת. כל יום חדש צופן בחובו משימות רבות שצריך לזכור. מה עושים חכמים בתקנתם? עושים.

לוקחים יומן משרדי רגיל, העונה לשם „יומן שבועי" והנתון בעטיפות פלסטיק, שצבעיהן נעים בין ירוק כהה, חום כהה לשחור כהה. פותחים את היומן, שגודלו 18 על 22 סמ"ר, וחורצים בעזרת סכין יפאנית חריץ באורך 11.5 ס"מ בחלק הפנימי של העטיפה, בין הנקודות א' וב' בציור 1.

לוקחים פנקס־טיוטות, תולשים את דפיו בגודל 11.5 על 16.5 סמ"ר, ומשחילים את הדף האחרון, העשוי קרטון, דרך החריץ שנוצר. מתקבל פנקס

ציור 1

ציור 2

משוכלל (ציור 2), למשימות רבות. אם אתם כל־כך חרוצים, והפנקס נגמר לכם לפני השנה, תמיד אפשר להחליפו בחדש. דבר אחד לא יוכל הפנקס להזכיר לכם: איפה הנחתם אותו.

נעלי־התעמלות בלי שרוכים. המלה הכי־הכי חמה באופנת הצעירים היא נעילת נעלי־התעמלות וסניקרס לסוגיהם, ללא שרוכים. אופן הביצוע: הולכים לביה"ס, כשהשרוכים בילקוט או בכיס. אם המורה/מנהל/מחנך, מתעצבן ואומר: „מה זה פה? הפקרות? בלי שרוכים את/ה לא נכנס לכתה", מסתגלים לדרישות המצב, מוציאים את השרוכים ושורכים את הנעליים. מה לא עושים כדי להיכנס.

איך הם מצליחים לעבור את היום בלי ליפול אפיים ארצה כל עשר דקות? אין לי מושג. אולי גמישות הנעורים, אולי נופלים ולא מספרים. מכל מקום, הערות ההורים בנושא אינן אפקטיביות כמו אלה של נציגי המימסד.

מתבוננים ליומולדת. יש ילדים, שמתחילים להיכנס לוויברציות של התרגשות בערך חודש לפני שחל יום־הולדתם. סופרים את הימים, הוזים בהקיץ על המתנות שיקבלו, על המסיבות שיחגגו. מחשבים חישובים: את מי יזמינו ואת מי בחיים לא. אם גם אתם מחובבי השמחות למיניהן, אתם יכולים למסד את ההתרגשות. לא, אני לא הולכת לסבך

אתכם בהוצאות מיותרות. בכלל, לא כל מה שקשור ביומולדת חייב לעלות בכסף. עובדה.

זמן־מה לפני פרוץ התאריך המיוחל – חודש, שבוע – תולים על דלת חדר־הילדים או על צידה הפנימי של דלת־הכניסה לבית גליון בריסטול צבעוני. כותבים עליו באותיות מאירות־עיניים את שמו ואת גילו של בעל־השימחה ועוד משהו כנוסח: „החודש יש בבית הזה יומולדת".

במשך החודש אפשר להוסיף ולקשט את הבריסטול. להוסיף עליו ברכות, שירים, איחולים, מכל טוב, שהמסר שלהם הוא: „יומולדת בבית – שימחה בבית". לכולם, לא רק לחתן־השימחה. כדי שאף־אחד, על־אף כל ההכנות, לא יתבלבל ולא יפספס חלילה את היום הגדול, יכול הילד לצייר על הגליון פרח עם מספר עלים כמספר הימים

שנותרו עד לאירוע, ובכל יום לצבוע עלה בפרח. מדוע רק ילדים יזכו לטיפול כזה? גם אני רוצה.

קשר הקריאה. ילדים אוהבים, שהוריהם קוראים להם סיפורים. לא תמיד אוהבים ההורים לקרוא לילד ממה שמצוי בספריה שלו. לא מוכרחים. אני לא בעד שהורים יעשו דברים שמשעממים אותם רק למען הילדים. זה לא תורם ליחסים. אפשר לקרוא להם ממה שמצוי בספריה שלכם. בהרבה ספרים שאתם קוראים – רומאנים, ספרי־היסטוריה, ביוגרפיות ואפילו ספרים מקצועיים – אפשר למצוא קטעים שיכולים לעניין אותם. חיים במקומות אחרים, פכים מעניינים מילדותם של אישים מפורסמים או אנקדוטות מרתקות מההיסטוריה הקרובה והרחוקה.

אם קורה הנס ואתם מצליחים לקרוא ספר כשהילדים בבית, אפשר לזמן אותם ולקרוא להם את הקטע בקול רם. אם לא בא לכם להיפרד מהרגע הקסום לטובת ההשכלה שלהם, אפשר לסמן את הקטע ולקרוא להם אותו ברגע של נחת. כשאתם קוראים לילדים מתוך ספר שמעניין אתכם, יותר מאשר לברר ולעניין אותו, אתם פותחים בפניו פתח לעולמכם, מקרבים אותו אליכם, משתפים אותו בחוויותיכם ותורמים ליחסים ביניכם.

בוכים מהתרגשות? לכך התכוונתי.

נגד הרוח

עדית נעמן

מחפש עתיד בעבר

מאחורי החיוכים והשמאלץ של חגיגות ה־70 ל„הבימה": אין עתודה, אין אמירה, אין אסכולה, אין אנסמבל. יש קופה רושמת

באוקטובר רק התחילו החגיגות הגדולות של 70 שנות קיום התיאטרון־הלאומי, הבימה. שלפו את כל השפנים הוותיקים, כמו השחקנית מרים ברנשטיין־כהן והרקדנית דבורה ברטונוב, והעמידו אותם על הבימה

וצועדים בהתמדה ביולוגית לעבר הפנסיה. עדיין מחזיקים הצגות על הכתפיים, אבל, מי יודע לעוד כמה שנים? תיאטרון שמתכונן לעתיד חייב לטפח סביבו קבוצה קבועה של מחזאים־דרמטורגים, בימאים

„מירל'ה אפרת". עדיין מחזיקים הצגות על הכתפיים, אבל, מי יודע לעוד כמה שנים?

עם חבורת הפנסיונרים הוועמים של התיאטרון. וביום חג כולם אמרו ברכה וחיכו זהב.

תנכו גם את קיר־הוותיקים, עליו מונצחים כל מייסד־טוני התיאטרון. כל אלה, ששמם לא מוכר אפילו בתיאטרון, זכו לערנה, וכל מי שרק יכול תופש קשר טבורי לאחד האבות המייסדים, ואם לא למייסד לפחות לוותיק. כמו שאנשים מנסים היום לתפוש קרבה עם אידה נודל, כדי שאולי ידבק גם בהם משהו. מין געגוע קולקטיבי לעבר האידיאי של התיאטרון, כשהקולקטיב היה קולקטיב ואנשיו אנסמבל מלוכד, אם גם מתכתש ונאבק.

גם הרפרטואר של התיאטרון היום משקף את הגעגוע לעבר. מה היה הלהיט הגדול של התיאטרון בשנה שעברה, שמילא אולמות עד פיצוץ וממשיך למלא גם השנה? מיר'לה אפרת, מלודראמה נוסח „שושלת" של תחילת המאה, מנכסי צאן־הברזל של „הבימה" הוותיקה, עם שתי הכלות של פרס־ישראל, ליאה קניג ומרים זוהר. מה מביא התיאטרון לקוליו כבשורת המחזאות בת־זמננו? העלאה מחדש של ברכט ב„מעגל הגיר הקווקזי", של דוסטויבסקי ב„חטא ועונש", וכפרס לנאמנים, לקראת האביב, את „הדיבוק", שוב הדיבוק, הפעם בגירסתו של הדיגול הפולני וידה.

לא מיקשי, כל הגעגוע הזה וההליכה קדימה אל העבר הרחוק. אם בודקים לאן הולך התיאטרון הלאומי בשנים האחרונות, אפשר לראות שהוא לא הולך לשום מקום אחר. אם בעבר היתה לתיאטרון זה איזו אמירה, שנאמרה בסיגנון מיוחד ואופייני, מתוך אנסמבל מגובש של שחקנים שגדלו באותה אסכולה ובאותה רוח, היום כל זה פשוט אינו קיים. אין אמירה, אין אסכולה, אין אנסמבל.

מה ישז יש הנהלה, ומולה צוות של שחקנים, שגרעין בתוכו קבוע וכל השאר מזדמנים. הקבועים הם שחקני דור־הביניים, לשעבר חברי הקולקטיב, היום אנשים ממורמרים שעובדים במשכורת מגוחכת

ושחקנים צעירים, שעובדים כל הזמן בשביל התיאטרון והתיאטרון עובד בשבילם. סביבם בונים רפרטואר, אותם בונים ככוכבי־העתיד ומהם נבנים.

ב„הבימה" אין חשיבה מסוג זה; או לפחות אין רואים את תוצאותיה בשטח. אם חנוך לוין הוא המחזאי הקבוע של הקאמרי, מיהו מחזאי־הבית של התיאטרון־הלאומי? עכשיו מעלים שם שוב את המחזה המקורי „אנשים קשים" מאת יוסף בר־יוסף, שנעשה כבר לפני שנים בתיאטרון חיפה. מי הם הכוכבים שמחזיקים את התיאטרון על הכתפיים? יוסי בנאי, יונה אליאן, מיקי קם, דורון תבורי. לא שחקנים שנבנו או שמרגישים מחוייבות לתיאטרון. היום הם הבימה, מחר בקאמרי, מחרתיים בחיפה או בתיאטרון המיסחרי.

אם התיאטרון עשה ניסיון אחד לטפח דור־המשך צעיר ומוכשר, בדמות משה בקר, גם כאן נכשל. בקר פרש מהתיאטרון לטובת השירה והתיאטרון המיסחרי, בין השאר משום שבתיאטרון לא הציעו לו דבר מעניין כלשהו.

למה, בעצם, לא מנסים לגבש אנסמבל עתידי של כוכבים צעירים, עם אמירה ואסכולה ומחזאי־בית? כי התיאטרון עסוק בהווייה הקיומית והחשובה ביותר? ממה משלמים משכורות. בחודש הבא הכסף וההכנסות העצמיות של התיאטרון, שהן הגבוהות ביותר וללא תקדים בעולם המערבי (שלא לדבר על המזרח הקומוניסטי), הפכו תכלית הכל. כך הפך מנכ"ל למין גזבר־קיבוץ, שלומד בעיקר איך לגלגל כספים ממקום לשם ואיך להפוך מינימום למקסימום. וכשתכלית התיאטרון רק לקיים רמת־הכנסות מהקופה, זה ניכר גם באמנות ובבחירת הרפרטואר. כך הופך התיאטרון הלאומי לאולם־להשכרה. לא הרבה מעבר לזה.

כליכך אופייני, שלפתיחת חגיגות ה־70 הגיע שר־החינוך־והתרבות עם המהאן ע"ס 300 אלף. כמו שבאים לחתונה ולבר־מצווה. אבל, כסף קטן זה לא יחזיר לתיאטרון בן ה־70 את מה שהיה לו בעבר ואין לו היום: אמירה אמנותית. ולזה הגעגוע.

אלף לילה ולילה

מדריך שבועי לאוכל ובילוי

הפקת המדור רעיונות 77 שלמה -- 03-218537, 253270

אמיר אוריין וליז פחימא בעת הצגת „קריעה". „הוא משכיב אותי על הבטן. הפנים שלי בריצפה. קורע את השמלה, קורע את התחתונים. קורע. קורע..." צילומים: מיכל היימן

שיטת אוריין

אמיר אוריין, לשעבר שחקן, היום בימאי ומבקר־תיאטרון שנוי במחלוקת, מעלה בביתו הצגה חדשה. 15 צופים בלבד, היכולים לאכול ולשתות באמצע. לפני ההצגה הוא קושר את השחקנית למיטה. ההצגה מדגימה שיטת תיאטרון חדשה שגילה, לדבריו, יחד עם אשתו ● „התיאטרון של היום, אוטומטי. מת. צפוי־מראש. ההצגה היא שקר. אנחנו עושים תיאטרון חי".

ירמי עמיר

אשה צעירה שוכבת במיטת־ברזל ישנה, מכוסה עד לראשה בשמיכת פוך. שערותיה אסופות במטפחת לבנה. לגופה כתונת־לילה ורדרדה, רקה. האשה קשורה למיטה בחבלים עבים. לא יכולה לזוז, מלבד להניע את הראש וקצת את האגן. האשה, ליז פחימא, שחקנית. המקום, חדר קטן, קומה רביעית, דרום תל־אביב, ליד הים. „תיאטרון החדר". שם ההצגה החדשה: „שיטת אוריין". מבוססת על הסיפור „קריעה" מאת ברכה סרי. בימוי: אמיר אוריין.

אוריין, לשעבר שחקן, היום, בימאי, מורה ומבקר תיאטרון של „העיר". הכתיבה שלו בוטה. שנונה. מכסחת. ציטוטים מכמה ביקורות שפירסם: „ערימת סמרטוטים מעופשת, זבלים, קישקושים... דבר מתועב... הרמתי ידיים, התפוררתי על המושב, נשמתי אויר שלא היה שם. נשברתי. הוא והיא," משבר גיל ה־40. משבר התחת שלי. אחול מניוקי, איך שנמאס לי. סעו לשלום, סעו מפה...". למען ההגינות צריך לציין שכתב, באותה התלהבות, גם ביקורות טובות. מעטות.

בשנים האחרונות עובד עם שחקנים ב„תיאטרון החדר", הצמוד לדירת מגוריו. לפני כשנה העלה את „ארוחת הערב", אירוע פרובוקטיבי בו שוחט תרנגולת. אוריין, איש יוצא־דופן, מעורר מחלוקת, תזזיתי, פרובוקטיבי, מושמץ, נערץ. יש המכנים אותו שחקן מתוסכל. אוהבים לשנוא אותו. אבל נראה, כי נרגעו קצת מהביקורות שלו. אולי התרגלו.

▲

„קריעה", סיפורה של נערה יוצאת תימן, שנישאה בעל־כורחה לאלמן מבוגר. היא סובלת מהלם שלאחר לידה ומשחזרת, בביתה, את הטראומה של ליל הכלולות.

הבן שילדה, עדיין בבית־החולים. בעלה עזב את החדר. לא ידוע מתי יחזור. לפני שעזב, קשר את אשתו למיטה, ליתר בטחון. מדובר באשה המוחה כנגד דיכויה על־ידי בעלה, החברה, המינהגים, הדת והמסורת.

קירות בצבע כחול בהיר, תמונות דהויות, שטיחים ישנים. התאורה היחידה בחדר: מנורת שולחן, המאירה את פניה של ליז. סביב המיטה 15 צופים. אין מקום ליותר. הצופים, למעשה, הם האורחים שבאים לבקר אצל היולדת. לכן, יש בחדר משקאות – בירה, קינלי, מיץ, מים, תה, קפה. גם כיבוד קל – ביסקוויטים וחטיפים. הקהל מוזמן לאכול ולשתות לפני ההצגה ובמהלכה. מול המיטה יושב אמיר אוריין.

ליז פחימא, עיניים עצומות, שוכבת במיטה, קשורה, ומספרת את סיפורה. לוחשת, צועקת, בוכה, צוחקת. האגן שלה נע בקצב. „...דם יורד, דם נכנס בתוך הגוף שלי... מה הוא רוצה ממני האדון הזה? אני בוערת מבושה... איזה מין נשיקה של חיה, איזו נשימה מגעילה. מהערא... תהרוג, רק אל תשפיל אותי... סכין, אם היה לי סכין הייתי קורעת את הלב שלי... הוא משכיב אותי על הבטן. הפנים שלי בריצפה. קורע את השמלה, קורע את התחתונים. קורע. קורע...". אמיר אוריין קוטע אותה מדי פעם: „מה את מרגישה עכשיו?" הוא שואל. פחימא: „רוצה להקיא... עכשיו אני מרגישה הרבה כוח... אני לא מרגישה כלום". אוריין: „יופי, כלום זה חומר". במהלך האירוע, גם אוריין, לפעמים, בוכה.

הצגה קשה. מזוויעה. פחימא מעוררת באחדים מהצופים הזדהות, אולי גם רחמים. צופה אחת אמרה לי בסיום: „זה היה מרגש, השפריץ לי בבטן".

העבודה שלו מזכירה, במידה רבה, תרגילים שעושים בבית־ספר למישחק.

ההצגה אמורה להדגים את „שיטת אוריין, הנלמדת ונחקרת במסגרת תיאטרון החדר – המעבדה לתיאטרון". (אגב, אין מכירת כרטיסים להצגות. הכניסה לפי הזמנה בטלפון). לצדו של אוריין עובדת גם רותי דייכס, אשתו.

– אמיר אוריין, מה זו שיטת אוריין?

„הזדמנות לאמן ולקהל לחיות אירוע אמנותי באופן חד־פעמי. בעצם, זה חלום של כל אמן. להגיע אל השורשים של עצמו באופן חד־פעמי. זו גם תפיסת־עולם".

– איך פועלת השיטה?

„באמצעות תרגילים מיוחדים. זה נורא פשוט כשרואים את זה".

– במה היא שונה משיטת סטניסלבסקי – עבודת השחקן על עצמו?

„אני חושב שאני הנכד של סטניסלבסקי".

– והבן של לי שטרסברג?

„כן, אני חושב... סטניסלבסקי אמר שהאמן צריך, בכל הופעה שלו, ליצור חיים חדשים. אבל, הוא לא עשה את הדברים האלה. הוא חלם את זה. באו אמריקנים, כלי שטרסברג ואיליה קאזאן, והציעו את השיטות שלהם. מרלון ברנדו ודסטין הופמן, תלמידי שטרסברג, ניסו ליישם את השיטה. אבל, כל הדברים המופלאים שנעשו, נעצרו לפני הצגת הבכורה.

„ברגע שהקהל מגיע לתיאטרון, מה שהוא מקבל, זה דבר אוטומטי, משוחזר, עם קצת נשמה בפנים. משחזרים את התוצאות של התרגילים, של התנועות הבימתיות. מתנהגים על הבימה באותו אופן כל ערב, ואם חס־וחלילה תשנה משהו, תקבל קנס. זהו תיאטרון מת. אנחנו הולכים לראות הצגה – וההצגה היא שקר.

„מה שאני עושה זה תיאטרון חי. שקספיר הוא רק טקסט. אני יכול לקרוא אותו בבית, אני לא צריך לבוא לתיאטרון. אם אני בא לתיאטרון, אני רוצה על הבימה אדם שקורה לו משהו באותו רגע. לא משהו שהוא עשה עליו חזרות. אנחנו עוברים בזמן אמיתי, במקום אמיתי".

– מרלון ברנדו, דסטין הופמן ומריל סטריפ יבואו אליך עכשיו ללמוד את השיטה?

„כן. אני אשמח מאוד אם מרלון ברנדו ירים אלי טלפון. אנחנו מאמינים, שתוך מיספר שנים יותר־ויותר שחקנים ובימאים יעבדו על־פי השיטה".

– למרות מה שאתה אומר על התיאטרון, הרבה אנשים בארץ הולכים לראות הצגות.

„ומה הם רואים? ערימה של סמלים. והם מגיבים לזה. אני רוצה להציג להם אלטרנטיבה. אם אתם רוצים לראות את החיים כמות־שהם, אנא, בבקשה, בואו. תגעו באדם החי, באמן החי. זה עשוי לרגש באופן חדש, לעיתים מפחיד.

„הצגה בתיאטרון הציבורי צפויה מראש. בתיאטרון יודעים איך הקהל יגיב. אתה עושה מניפולציה. מחליט שברגע מסויים הקהל יצחק, ולכן הוא צוחק. אם הוא לא צוחק, משהו לא בסדר וצריך לגרום לו שיצחק. זה פאשיזם. אני מצפה שהקהל יהיה פתוח לכל תגובה אותנטית אצלו. לכן, התיאטרון שלי הוא אנטי פאשיסטי".

– תן לי דוגמא להצגה פאשיסטית.

„'עלובי החיים'. זו תופעה פאשיסטית, סנטימנטלית. מציגים בפניך סמלים של חופש, שוויון ואחווה, שבמקור זיעזעו עולם. אתה בא ל'עלובי החיים' ומה זה עושה לך? ריגדוג קל על קצה השיער. זה לא נוגע בך באמת. זה תיאטרון שמשתדל להרחיק את הקהל שלו מהמציאות".

▲

– איך הגעת לשיטה?

„זה היה תהליך. עבדתי עם קבוצות יצירה של ילדים וקשישים. עשיתי איתם מישחקי תיאטרון, שנועדו לתת להם ביטוי כבני־אדם וכיוצרים. גיליתי, שטכניקות קלאסיות לא תמיד עובדות. כמו? תאר לך שאתה יושב במיקלט אטומי והפצצה נופלת. מה אתה עושה? או תאר לעצמך שאתה מלפפון. תגיב. מבחינתי, זה שטויות, מפני שהאדם הוא לא מלפפון, אלא הוא מה שהוא באותו רגע.

„ואז גילינו שמה שקורה לאדם באותו רגע מסויים, במקום מסויים, הוא בעל עוצמה ונותן ביטוי אמיתי לאדם עצמו. אז עכשיו יש בעיה לבטל את כל הטכניקות הקלאסיות, לשבור מוסכמות".

– המצאת משהו חדש?

„מצאנו משהו חדש. זה היה קיים בשטח, אבל היינו צריכים, פשוט, להגדיר את זה".

– איך לא חשבו על זה קודם?

„כי אנשים מקדשים את הקריטריונים של האמנות. זה גם עניין של התפתחות. לא יכולתי להיוולד לפני 500 שנה".

– אולי אתה שרלטן?

„לא. אני רואה את השלמות שבשיטה. אנשים שבאים במגע עם השיטה רואים את זה, מרגישים את זה. אני מוכן לקבל כל תגובה. כל דבר חדש מעורר בהתחלה התנגדות".

– איזה תגובות קיבלת?

„פחד, הזדהות. אנשי תיאטרון, שחקנים, יוצאים נרגשים. זה מגשים להם חלום־ילדות. יש לנו מגעים עם תיאטרון גדול, לעבור באחד האולמות שלו".

– ואיך יגיבו מבקרי־התיאטרון על ההצגה שלך?

„אני מקווה שהם יהיו חלוקים בדיעותיהם".

– היום אתה עובד עם שחקנים. מחר, כשיהיו בתיאטרון אחר, תצטרך לכתוב עליהם ביקורת.

„זו באמת בעיה. זה קורה לי כל הזמן. חבר הכי טוב שלי, בימאי. לא אהבתי הצגה מסויימת שביים. כתבתי את זה".

– ומה קרה ליחסים ביניכם?

„היחסים? נעלמו, נפסקו. אבל, אני חושב שהוא יתגבר על זה. אני מאמין, שמבקר טוב הוא אדם יוצר. המצב האידיאלי: שמבקר תיאטרון יעסוק בתיאטרון. יהיה שחקן, בימאי".

– ואיך יוכל לכתוב ביקורת על הצגות של אחרים?

„אני מאמין ביושר של המבקר. בכל מיקרה, ריחוק מהחומר אינו נכון. הוא יוצר זרות. וזרות יוצרת סילוף".

– יש לך חברים טובים שחקנים?

„היו לי".

– שחקנים נפגעים מהעיתונאות שלך.

„אני לא חושב שאני אחראי לפגיעה הזו. אנשים נפגעים מכל ביקורת כשאינה טובה. רותי, אשתי, אומרת שאני כותב כמו ששחקנים מדברים. אני מחפש את הדימוי שהכי קרוב לי. למשל, כשראיתי את יוסי ידין, שיש לי כבוד מאוד גדול אליו כשחקן, מתנהג בהצגה אחת כמו דרדס רגזני, כתבתי שהוא מתנהג כמו דרדס רגזני".

– באיזה שלב אתה בחיים שלך?

„כן שנתיים. בתחילת הדרך".

„באותו רגע התאהבתי בה"

[illegible]

עובר ושב

בואי תימן

בכורה משותפת בלהקה „ענבל" ליצירות 4 רקדניות מדור המייסדים

שרה לוי־תנאי, הגברת הראשונה של המחול התימני־ישראלי־מקורי, קוטפת את הפירות. ב־19.11 תעמוד בימת „ענבל" כולה בערב־בכורות חגיגי, לרשות יוצרות שגדלו עם הלהקה. ארבע רקדניות מדור המייסדים, ותק של 20 שנות־ריקוד, ינסו כוחן ביצירה.

בשנותיה הראשונות של הלהקה העלתה לוי־תנאי יצירות מקוריות, שהתבססו רק על חומר אותנטי בתנועה ובצליל, עם חשנים. הרחיבה הלהקה את הצעד התימני־הענבלי המפורסם והוסיפה לו אלמנטים מערביים־מודרניים. צירוף של אותנטי־פולקלוריסטי עם אמנותי־מודרני. היצירות החדשות, כמו עבודותיה ותפישתה האמנותית של לוי־תנאי, מנסות לגבש למיקשה אחת מוטיבים מזרחיים־ענבליים עם חוויה.

לערב־הבכורות יצרה שוש זארב את „גלגולי". זארב מנסה לעשות סדר בתוהו־ובוהו של חיפושי־הדרך, בניסיון להשתחרר ממוסכמות הכובלות ומגבילות את חירות האדם. גלימותיהן הרחבות של שש הרקדניות, בגווני אדמה, הופכות לאוהל, לשמיכה, לסדין. דימויים חזותיים־ריקודיים לעול שהאדם נושא כל חייו. חגים, הסובבים במחזוריות של צמיחה, התפתחות, זיקנה וצמיחה מחודש. מוסיקה: שם־טוב לוי, תלבושות: יהודית גרינשפן, תאורה: רפי כהן.

זארב, 39, כבר 20 שנה רוקדת בלהקה. סיפורה אופייני לרקדניות הוותיקים. נולדה בתימן. ב־1950 הגיעה עם משפחתה למושב ינון, ליד באר־טוביה. עזרה בעבודה במשק המשפחתי, ברפת ובכרמים. רקדה, כמו רבים

זארב: „יכול לחיות נהדר לרקוד עם אבא'

מילדי תימן, בחתונות ובשמחות משפחתיות. בגיל 16 הגיעה לעיר הגדולה. והחלה לקחת שיעורים בבית־הספר של הלהקה.

אביה, מוסיקאי־ומר־רקדן חובב בלהקת המושב, אדם מסורתי, מעולם לא עצר בעדה. „רק תלכי מסביב, שלא תראי", אמר לה, כשהיתה חוזרת בשבתות. לוי־תנאי מתכוננת ליצור מופע משותף לאב האמן־העממי, שלא למד מעולם מוסיקה או מחול, עם בתו, הרקדנית המקצועית. זארב: „יכול לחיות נהדר לרקוד עם אבא".

עוד בערב: „מרמבאי", יצירת־הבכורה של הרקדנית הוותיקה רחלי סלע, „היצר", מאת מלכה חגבי, שהועלה לראשונה במיני־פסטיבל למחול, „אתונים 87" ו„קינה", עבודתה השנייה של הרקדנית אילנה כהן, אחרי יצירתה „תאום", שכבר נכנסת לרפרטואר הלהקה.

„אותיות פורחות", הבכורה הבאה של „ענבלי", שתכלול יצירות חדשות של לוי־תנאי, תיערך בחודש הבא. באביב תסייר הלהקה במשך חודש וחצי בארה"ב, כאורחת הקרן היהודית־אמריקנית לתרבות ולאמנות, לרגל שנת ה־40.

■ **שרה אדמון**

פופ ארט

פופ בדיסי אורקול: בספריית ביגאראלה, ת"א. שנות ה־80

דומה, שהאנגלים לא התאוששו עדיין משקיעת האימפריה הבריטית. [illegible]

שהוא המוביל בעולם. „קיימת תפיסה מוטעית, שמוסיקת־הפופ היא אמריקנית", אומר עלון התסברות שמפיצה המועצה הבריטית בארץ, ומוסיף בגאווה: „מוסיקת־הפופ האנגלית נחשבת ליצירתית ביותר, למרות שאמריקה שולטת בשוק".

הפופ האנגלי באמת יצירתי יותר, אם כי אמנים אמריקניים כמו פרינס מאיימים עליו. נוכח קריאות־התיגר על ההגמוניה האנגלית במוסיקת־הפופ, שהלכה ושקעה מאז פירוק הביטלס, החליטה המועצה הבריטית לתרבות להפיץ את בשורת הפופ הבריטי בתערוכה אור־קולית.

ב־15 בדצמבר '86 הוצגה התערוכה בפני הנסיך צ'ארלס. אחרי אישורו, החלה לסייר בעולם והגיעה גם אלינו. התערוכה, המעודכנת דרך־קבע עקב חוסר־היציבות בפופ, תוצג אצלנו במשך חודש וחצי – מה־17.11 ועד ל־30.12.

יוצגו פוסטרים, תמונות ועטיפות תקליטים, תושמע מוסיקה מקומפקט־דיסקים ויוקרנו וידאו־קליפס. תצוגת־תאורה מיוחדת אמורה להעניק למבקרים תחושה שבין חנות־תקליטים לדיסקוטק. מייצגי הפופ האנגלי נעים מ„אקו והבאנימן" עד „וואם" ומ„סוזי והבנשיז" ועד סטינג. בקיצור, כל מי שתרם תרומה חשובה בשנות ה־80.

■ **די בלושטיין**

אלף שאלות

יעקב אגמון, 20 שנות ראיונות: „לא התעייפתי לדבר עם אנשים"

במסיבה נוצצת, למוזמנים בלבד, שתיערך במוצ"ש ב„הילטון" ת"א, יחגוג יעקב אגמון 20 שנות שידור של „שאלות אישיות" בגל"צ. אלף מרואיינים, חברים מתקשורת, ידידים ובני־משפחה יפרגנו למראיין הטוב ביותר בארץ. בין השאר: יצחק שמיר, יצחק נבון, ישראל קיסר, אבא אבן, יוסי שריד, שולמית אלוני, גאולה כהן, מוטה גור, רפי אדרי, אליהו בן־אלישר, דן בן־אמוץ, חיים יבין, מוטי קירשנבאום, מאיר שלו, נעמי שמר, שושנה דמארי, נתי כספי, אריק לביא.

הקאריירה הרדיופונית שלו התחילה במיקרה: „לפני 20 שנה ישבתי בבית־קפה בתל־אביב. פתאום ניגש אלי יצחק ליבני, שעמד להתמנות למפקד גל"צ. הצעתי לו להתחיל תוכנית ראיונות אישית שבועית, שתיתן פיתחון־פה לאנשים שהלכו לאיבוד, כשדחפו להם מיקרופון לפה לכמה שניות. הצעתי לתת את ההנחייה ללאה פורת ז"ל או לשמואל אלמוג. הייתי אז מנהל תיאטרון 'בימות'. לא חשבתי בכלל על קאריירה רדיופונית. כעבור שבועיים טילפן אלי ליבני והציע לי להנחות את התוכנית. בראשונה ראיינתי את טופול. הייתי לחוץ. הראיון נמשך שעתיים".

יעקב אגמון, סיכום־ביניים, שאלות אישיות.

– מה היית מציע למראיין מתחיל?

„שיהיה הוא־עצמו. אם ינסה להיות מישהו אחר, יתפסו אותו על־חם. לא חושב שהייתי מציע לירון לונדון להיות פודל. שלא ינסה להסתיר את השקפת־עולמו. למי שאין השקפת־עולם, שלא יעסוק בראיונות. נקודת־המוצא צריכה להיות תמיד, שקהל־המאזינים אינטליגנטי. לא נורא אם ידע מה דעת המראיין. חשוב מאוד לתת למרואיין לדבר. צריך לדעת להקשיב. אסור לתת לו הרגשה, שאתה יקיר".

– מה דעתך על סגנון הפסח?

„ליופי ולכיעור מתרגלים באותה מידה. גם לפסח. זה עובד על כמה אנשים. לדעתי, המראיין מוציא פחות מאנשים. אתה צריך להחליט אם אתה בעד אלימות או הסברה. יכול להיות, שאיעף המראיינים הפסחיסטים יסתמך על דעה לנדוי ויגיד, שאלימות מבוקרת בראיונות קבילה עליו. אני מסוגל להתראיין בסגנון הפסח. לא שייך לאגודת המעמכים. יכול להגיב. יש אנשים, שזה מתאים להם. אז נוצר דו־שיח בין ידידים. אני מאמין, שהדרך הלא כשרה סטית היא הטובה ביותר. החלטתי לאכול את הענבים ולא לריב עם השומר".

– [illegible]

„[illegible]

■ [illegible]

זכרונות סגוביה

יבוא: התקליט האחרון של גדול הגיטריסטים. מיבחר לידי־רומאנטי

ביוני חשנה הלך לעולמו אנדרה סגוביה, גדול הגיטריסטים הקלאסיים בכל הזמנים. זמן קצר לפני מותו, ערך תקליט של היצירות שאהב לנגן במיוחד: „עבודותי האהובות ביותר". התקליט, שיצא זמן קצר אחרי מותו, מיובא כעת ארצה במחיר מיוחד ע"י „הד־ארצי".

ספק אם קיים עוד נגן־מוסיקאי בודד, שהשפיע כה רבות על התפתחות של כלי־נגינה. סגוביה הפך את הגיטרה מכלי עממי לקלאסי. בשנות ה־20 הניח יסודות לנגינת גיטרה קלאסית, כשהחל לעבד יצירות ידועות לגיטרה. עיבודו הנועז, המפורסם ביותר, היה לקנון מהפארטיטה השנייה ברה־מינור של באך, שנועד במקור לכינור־סולו. החל לעבד לגיטרה יצירות של הנדל, מנדלסון ואחרים וגילה לעולם את הפוטנציאל הקלאסי הטמון בכלי. התוצאה: מלחינים החלו לכתוב יצירות לגיטרה. ב־38' חיבר עבורו המלחין האיטלקי קסטלנואובו טדסקו את ה„קונצ'רטו ברה, אופוס 99", הראשון שנכתב לגיטרה.

נגינתו היתה סיפור בפני עצמו: וירטואוז, שכל ניואנס מביע אצלו רגש ועידון. העביר תחושה זו גם כשניגן בפני אלפים. „מטרתי: להשיג מהקהל את איכות השקט ותשומת־הלב שהגיטרה זקוקה לה, כדי להפוך את הקהל להתקבצות אינטימית".

ב„עבודותי האהובות ביותר" העדיף את היצירות הלירית־רומאנטיות: „קפריצ'יו דיאבוליקו" של טדסקו ו„זכרונות אלהמברה" של טארגה (שנכתבו במיוחד בשבילו), „סביליה" ו„גרנאדה" של אלבניז, „אסטודיו" של סור ועוד. ב„רומנסה" של פגאניני, בעיבודו של פונסה, ניתן לשמוע את נשימתו של המאסטרו תוך כדי נגינה, רוטטת כמו מיתרי הגיטרה שלו.

■ דני בלושטיין

הופהדהיי מכה שנית

בשן, חיטמן, מילר, ריבלין, ענבי – והתרנגולת שמטילה ביצי־זהב

יש ראמבו 1, 2, ו־3, ויש „הופה היי" 1, ועכשיו גם 2. פשוט מאוד: סידרת טלוויזיה לילדים הופכת למופע חי, שרוכב על גלי הפירסום שמנפקת הטלוויזיה כשהיא לא מואפלת. כך קורה, שממלאים 120 אולמות בילדים ובהוריהם. מוכרים תקליט עם שירי המופע בכ־20 אלף עותקים, בלי חשמעה אחת ברדיו, מקסימום איזו השמעונת ב„מקהלה עליזה" של גל"צ. עושים כסף. כך זה היה בסיבוב הקודם.

מחשבוע הופה היי מכה שנית. יגאל בשן, מפיק, משקיע וגם מופיע (עם עוזי חיטמן, יונתן מילר ספי ריבלין ועירית ענבי): „אני לא אובייקטיבי, אבל הפעם זה מופע הבידור הכי מכובד והכי עשיר שראיתי לילדים. אני מניח, שזאת הסיבה שכבר בסיבוב הקודם הפכנו ממופע לילדים למופע לכל המשפחה.

„הפעם, אולי קצת נפגענו מבחינת הפירסום. צילמנו כבר את רוב התוכנית לטלוויזיה. קיווינו לצאת לאולמות במקביל לשידורים בטלוויזיה – ועכשיו השביתה".

דואגו „אם הטלוויזיה היתה משדרת, הייתי ישן עוד שעה בלילה".

מכירות מוקדמות? „הולך טוב, אבל לא היסטריה עדיין".

השקעה? „עשרות־אלפי דולארים. חייב למלא אולמות, כדי להחזיר השקעה. גם עלויות כל מופע די גדולות".

הסיפור? „קוסם אחד, ספי ריבלין, מחפש נואשות אחר תרנגולת מטילה־ביצי־זהב שהמציא, שאבדה. חושד בשלישיה בשן־חיטמן־מילר, 'כמו צועני'. מתחפש לדמויות שונות, הכל כדי להגיע, שוב, אל הזהב וכו'".

בשן, ריבלין וכל השאר – על הבמה כמו בחיים, במירוץ אחרי החיוך שבדרך אל הבנק.

■ איציק יושע

אלף לילה ולילה

מוזיאון תל אביב

רוי ליכטנשטיין

רישומים

התערוכה החשובה הראשונה, המוקדשת לרישומיו של אמן הפופ האמריקאי, ובה כ־300 יצירות. התערוכה מאורגנת בשיתוף המועצה הבינלאומית של המוזיאון לאמנות מודרנית, ניו יורק. שיח גלריה בתערוכה: יום ג' בשעה 17.00.

מארק שאגאל

מאה שנה להולדתו

אוסף מרכוס דיור. כ־60 עבודות, מרביתן ציורים בצבע מים וגואש, המקיפות את כל שנות יצירתו של שאגאל. אוסף נדיר, המוצג כאן בשלמותו. שיח גלריה בתערוכה: יום ה' בשעה 17.00.

מנשה קדישמן

מיתוס וגילגולו: ציור ופיסול מונומנטלי

ארבעה פסלים ושני ציורים גדולי מימדים המוצגים לראשונה.

אוצרות ארצות המקרא

5000 שנות היסטוריה של שבע תרבויות המזרח הקדום, ביניהן מצרים, מסופוטמיה, איראן, אשור. שיח גלריה בעברית: יום ו' בשעה 10.30; מוצ"ש בשעה 20.00, א'-ה' בשעה 18.00. שיח גלריה באנגלית: בימים א', ג' בשעה 12.30; יום ה' בשעה 17.00.

בצלאל החדש

1935־1955

הפרק השני בתולדות ביה"ס "בצלאל", נסיון להקמת "באוהאוס" ציוני בירושלים.

אמנות ישראלית

אוסף אמנות ישראלית

תצוגה הכוללת מבחר חדש ומורחב של אמנות ישראלית מאוספי המוזיאון, ובו עבודות משנות ה־60 ואילך.

התערוכה בביתן הלנה רובינשטיין

לילדים ולנוער

הרפתקאות אחה"צ לילדים

גן חיות עתיק - סדנת פסיפס לילדים (גילאי 6־5) ולהוריהם. יום ג' בין השעות 17.00־15.30

"יהיו זמנים" העולם שלנו בעיני אנשי המחר. מרכז סאלה לפעילות אמנותית.

סדנאות הנוער והמבוגרים לשנת תשנו"ח ההרשמה במוזיאון, שד' שאול המלך 27, בימים א'-ה' 19.00־9.00

קולנוע

זקוף תיאטון. הקרנות בכורה לסרטו של סטיבן פריירס, סיפור חייהם ומותם של המחזאי ג'ו ארטון ומאהבו. א'-ה' 16.30, 19.15, 21.30. מוצ"ש 19.15, 21.30.

עשור לקולנוע במוזיאון. חגיגה: תמונות נעות וריקודים למוסיקה מטורפת, בהנחיית יואב קוטנר. יום ה' משעה 22.00. כרטיסים בקופת המוזיאון.

שעות הביקור במוזיאון ובביתן הלנה רובינשטיין: בימים א'-ה' 10.00־20.00 (ללא הפסקה) יום ו' 10.00־14.00, שבת 10.00־14.00, 19.00־22.00

מוזיאון תל אביב: שדרות שאול המלך 27, טל. 03־261297

ביתן הלנה רובינשטיין: רח' תרס"ט 6, טל. 03־299750

ורשבסקי פרילינג דובר

מוזיאון ישראל, ירושלים

the israel museum, jerusalem

متحف اسرائيل، اورشليم القدس

תערוכות

„ירושלים, 1967, שבוייה בחלומה" - מיצירותיהם של מיטב צלמי העתונות בישראל אשר תיעדו את האירועים לפני מלחמת ששת־הימים ואחריה.

אוסף מנורות החנוכה של ד"ר טיכו – כ־80 מנורות חנוכה מאוסף ד"ר טיכו ומאוסף המוזיאון, המוצגות לפי נושאי עיטוריהן: סמלים יהודיים, ארכיטקטורה, צמחים ובעלי חיים, בבית טיכו.

„אליאס לאלאוניס – זכרונות של זהב מארץ הקודש" – תכשיטים בהשראת תערוכת „אוצרות ארץ הקודש".

„אילנה גור: רהיטי ברזל" – רהיטים מקוריים המשלבים פונקציונליות עם דמיון, פרי עיצובה של האמנית הישראלית בשנתיים האחרונות.

„נורית דוד – סדרת אבא" – סדרת ציורים־תבליטים המבוססים על שילוב של דימויים, אותיות וטקסטים פרי יצירתה של האמנית בשנתיים האחרונות.

„צילום – בועז טל" – מיטב יצירותיו האחרונות של הצלם הישראלי בועז טל.

„יוסטין לאדה" – אמן אורח מניו־יורק שאופיין המיוחד של עבודותיו מעניק לו מקום של כבוד באמנות העכשווית.

„דגש חזק" – אריה ארוך, מיכאל גרוס, יגאל תומרקין – מבחר מיצירות האמנים.

„הודו המופלאה" – תערוכת היכרות עם תרבותה ומסורתה של הודו – עם פינות הפעלה.

„מסורת ומהפכה: התחייה היהודית באמנות האוואנגארד הרוסי".

„מקדש אדומי בנגב יהודה" – תגליות מחפירות קטמית.

„חדשות בעתיקות 87" – 100 ממצאים ארכיאולוגיים המתפרשים על פני 50,000 שנה.

„שמואל כץ – מאייר בקו ובמכחול" – תערוכת איורי ספרים בספריית אגף הנוער.

„ילדי העולם מציירים את ירושלים" באגף הנוער.

„פסלי צעצוע" – פסלי עץ מעשעשים מעשה ידי אברלה בר־אריה בתצוגת אגף הנוער.

„נגב 1987" – פסלה של מגדלנה אבאקאנוביץ' מפולין, בגן האמנות.

אירועים – פרטים בטל. 02־698213 ובעתונות המקומית

באגף הנוער – (משכת ההרשמה לחוגי ילדים, מבוגרים ומורים. פרטים בטל' 633278, 638940.

הדרכות במוזיאון: בימי ג': 16.30; בימי ד': 10.30.

אין להכניס נשק למוזיאון ואין תנאים להפקדתו.

המוזיאון לארכיאולוגיה (רוקפלר) – שעות הביקור: א'-ה': 10–17; ששי שבת: 10–14.

תערוכות: „חיות מן העולם העתיק"; „אמנות צלבנית" – פיסול ממלכת ירושלים הלטינית.

במרכז פיילי (מול רוקפלר): „מלאכות־יד ערביות מסורתיות".

שעות הביקור: כבמוזיאון, בשבת סגור.

שעות הביקור: א', ב', ד', ה': 10–17; ג': 16–22 (היכל הספר: 10–22); ו', שבת: 10–14

מס הטלפון 698213

מוזיאון חיפה

רח' שבתאי לוי 26, חיפה, טל. 523256

אירועי השבוע 19.11.87-14.11.87

תערוכות

מוסיקה ואתנולוגיה

אמנות הפורצלן

לראשונה בישראל תצוגה נרחבת של כ־160 פריטים מרהיבים ביופיים מן המאות 18-20 מאוסף פלה וד"ר נתן צלניק מארה"ב.

אמנות חדשה

יובל לסדנת מורלו - פריס.

למעלה ממאה הדפסים משל אמנים ידועי שם, ביניהם: שאגאל, פיקסו, מירו, מאטיס, בראק ואחרים.

(התערוכה פתוחה עד 14.11 כולל)

שעות ביקור: א'-ה' ושבת 10.00-13.00, ג', ה' ושבת גם 18.00-21.00.

אמנות עתיקה

פיסול באבן ושיש, דיוקנאות מפאיום ועוד.

המוזיאון הימי הלאומי (דרך אלנבי 198)

"אשיב ממצולות ים". שעות ביקור: א'-ה' 10.00-16.00, שבת 10.00-13.00.

המוזיאון לפרהיסטוריה (גן האם)

שעות ביקור: א'-ה' 08.00-14.00, שבת 10.00-14.00.

הרצאה בליווי שקופיות

מוזיאון טרנושי, אמנות סין מראשיתה ועד היום, ע"י מר דב מרזוני, יום ג' 17.11.87 בשעה 20.00.

לילדים

בואו ונשחק שימור עם חוה הנושי דוגית קינרייך. יום ה' 19.11.87 בשעה 17.00.

מועדון יום ב'

מפגש חברתי על כוס קפה ועוגה. בתכנית: הקרנת סרט על האמנן מרדכי ארדון. סיור מודרך בתערוכת מוחם שמי. יום ב' 16.11.87 בשעה 10.30

לחברי אגודת הידידים

סיור בבית האמנית אהובה שרמן, יום ג' 17.11.87 בשעה 17.00. ההרשמה במשרדי האגודה.

האולפנים המאוחדים הרצליה – גבעתיים

ביה"ס למקצועות קולנוע וטלוויזיה שליד האולפנים המאוחדים הרצליה גבעתיים – הד הפקות
נמשכת ההרשמה למגמות תלימוד תבאות מחזור 15 בדצמבר 1987 לימודי בוקר–ערב

קריינות

רדיו והגשה טלוויזיונית – נותרו 5 מקומות
• הנחיית תכניות ומופעים • הגשת חדשות • קריינות רצף ורדיו • תרגולי קריינות • תרגולים בקריאת תנ"ך • טכסטים: פרוזה, שירה, פרסומת • דיקציה אינטונציות והגייה נכונה • למידת קישות בקרות, שימון ובדיקת טכסט • כתיבת כתבות לשון עברית • ניתוח מאמרים

איפור

נותרו 4 מקומות
• איפור טיפוסים ודמויות • להצעיר • להזקין • לבגר • איפור עיניים ווריים • תוספות שיער • זקנים ושפמים • פיאות • הדבקות • פצעים ופציעות • איפור דמיוני

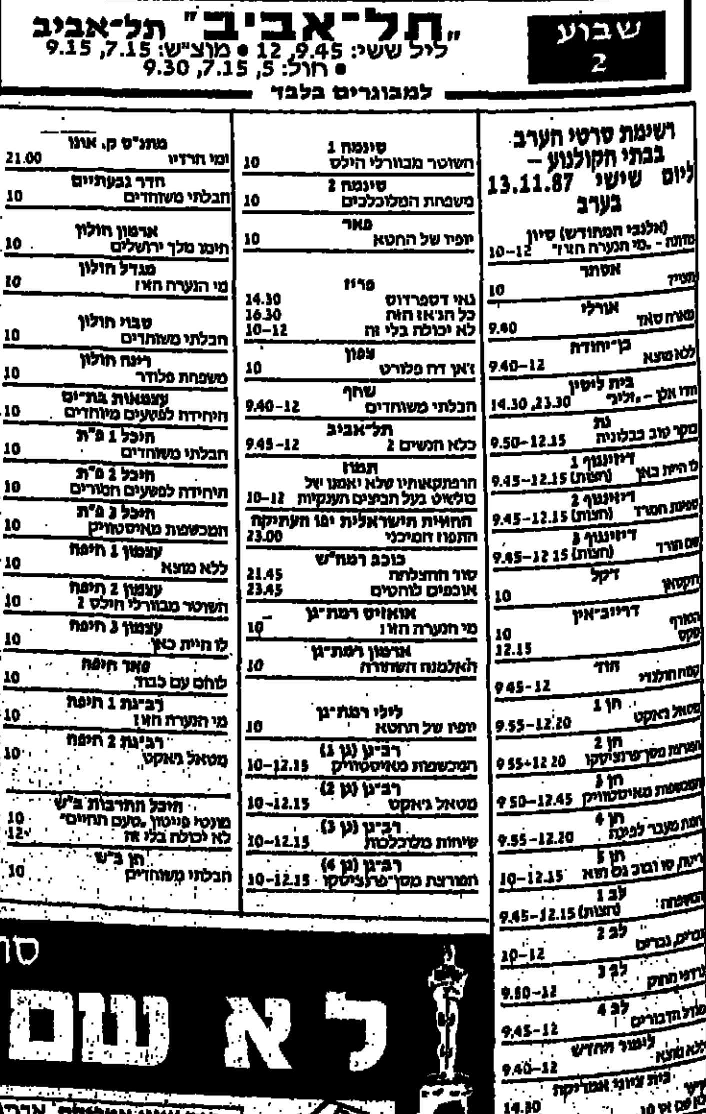
צילום

וידאו לטלוויזיה נותרו 6 מקומות

מספר המקומות מוגבל!

בעלי השכלה תיכונית מלאה יפנו לראיונות קבלה, מבחני כניסה

פרטים נוספים: האולפנים המאוחדים, רחוב ויצמן 65, גבעתיים, טל' 03-317111, בין השעות 8.30–20.00, בשישי שבת – 8.00–20.00, טל' 781066, גדי.

למבוגרים בלבד

רשימת סרטי הערב בבתי הקולנוע – ליום שישי 13.11.87 בערב

(אלנבי המחודש) סיון – תוונה – "מי הנערה הזו"	10–12	
אסתר – מעייד	10	
אורלי – מארה סאד	9.40	
בן־יהודה – ללא מוצא	9.40–12	
בית ליסין – וודי אלן – "זליג"	14.30, 23.30	
גת – מקר טוב בבלוניה	9.50–12.15	
דיזנגוף 1 – לו היית כאן	9.45–12.15 (חצות)	
דיזנגוף 2 – ספינת המרד	9.45–12.15 (חצות)	
דיזנגוף 3 – שם הורד	9.45–12.15 (חצות)	
דקל – רוקסאן	10	
דרייב־אין – הטורף / סקס	10 / 12.15	
הוד – קנות הולנדי	9.45–12	
חן 1 – מטאל ג'אקט	9.55–12.20	
חן 2 – הפורצת מסן־פרנציסקו	9.55–12.20	
חן 3 – המכשפות מאיסטוויק	9.50–12.45	
חן 4 – מחנות מעבר לפינה	9.55–12.20	
חן 5 – ריטה סו ובוב גם הוא	10–12.15	
לב 1 – המשפחה	9.45–12.15 (חצות)	
לב 2 – גברים, גברים	10–12	
לב 3 – גרדפי החוק	9.50–12	
לב 4 – מגדל הדבורים	9.45–12	
לימור המחודש – ללא מוצא	9.40–12	
בית ציוני אמריקה – לא עם זין / שבלול	10 / 14.30 / 12	
סינמה 1 – השוטר מבוורלי הילס	10	
סינמה 2 – משפחת המלוכלכים	10	
פאר – יופיו של החטא	10	
פריז – גאי דספרדוס / כל הג'אז הזה / לא יכולה בלי זה	14.30 / 16.30 / 10–12	
צפון – ז'אן דה פלורט	10	
שחף – הבלתי משוחדים	9.40–12	
תל־אביב – כלא הנשים 2	9.45–12	
תמוז – הרפתקאותיו שלא יאמנו של טלאיט בעל הביצים הענקיות	10–12	
החווית הישראלית יפו העתיקה – התפוז המיכני	23.00	
כוכב רמת"ש – סוד ההצלחה / אוכפים לוהטים	21.45 / 23.45	
אואזיס רמת־גן – מי הנערה הזו	10	
ארמון רמת־גן – האלמנה השחורה	10	
לילי רמת־גן – יופיו של החטא	10	
רב־גן (גן 1) – המכשפות מאיסטוויק	10–12.15	
רב־גן (גן 2) – מטאל ג'אקט	10–12.15	
רב־גן (גן 3) – שיחות מלוכלכות	10–12.15	
רב־גן (גן 4) – הפורצת מסן־פרנציסקו	10–12.15	
מתנ"ס ק. אונו – ימי הרדיו	21.00	
חדר גבעתיים – הבלתי משוחדים	10	
ארמון חולון – חיטו מלך ירושלים	10	
מגדל חולון – מי הנערה הזו	10	
סבוי חולון – הבלתי משוחדים	10	
רינה חולון – משפחת פלודר	10	
עצמאות בת־ים – היחידה לטעמים מיוחדים	10	
היכל 1 פ"ת – הבלתי משוחדים	10	
היכל 2 פ"ת – היחידה למשעים חמורים	10	
היכל 3 פ"ת – המכשפות מאיסטוויק	10	
עצמון 1 חיפה – ללא מוצא	10	
עצמון 2 חיפה – השוטר מבוורלי הילס 2	10	
עצמון 3 חיפה – לו היית כאן	10	
פאר חיפה – לוחם עם כבוד	10	
רב־גת 1 חיפה – מי הנערה הזו	10	
רב־גת 2 חיפה – מטאל ג'אקט	10	
היכל התרבות ב"ש – מונטי פייטון "טעם החיים" / לא יכולה בלי זה	10 / 12	
חן ב"ש – הבלתי משוחדים	10	

מוצ"ש בבתי הקולנוע

■ תל־אביב יפו

9.15–7

אורלי: "מארה סאד" 7, 9.30
אסתר: "הצייר" 7.30, 9.45
בית ליסין: "זליג" 11.15
בן־יהודה: "ללא מוצא" 7, 9.30, 12
גורדון המחודש: "קונסטנס" 7.15, 9.50
גת: "מוקר טוב בבולוניה" 7.25, 9.50
דיזנגוף 1: "לו היית כאן" 7.30, 9.45
דיזנגוף 2: "ספינת המרד" 7.30, 9.45
דיזנגוף 3: "שם הורד" 7.30, 9.45
דקל: "רוקסאן" 7.15, 9.30
דרייב־אין: "הטורף" 7.30, 9.30; סקס 12
הקולנוע בית ציוני אמריקה: "יוסן אחבות" 7.15; "לא עם זין" 9.10; "כרזון" 11.45
הוד: "קנות הולנדי" 7.15, 9.30
הסינמטק הישראלי: "כניסה ג'" 5.30; "קונצרט" 7.30; "לילי הרמניה" 9.30
חן 1: "מטאל ג'אקט" 7.30, 9.50
חן 2: "הפורצת מסן־פרנציסקו" 7.35, 9.50
חן 3: "המכשפות מאיסטוויק" 7.25, 9.50
חן 4: "מחנות מעבר לפינה" 7.30, 9.50
חן 5: "ריטה סו ובוב גם הוא" 7.30, 9.50
לב 1: "המשפחה" 7.10, 9.40
לב 2: "גברים גברים" 8, 10
לב 3: "גרדפי החוק" 7.50, 10
לב 4: "מגדל הדבורים" 7.20, 9.45
לימור: "ללא מוצא" 7, 9.30, 12
מוזיאון ת"א: "קרול ת'אוזן" 7.15, 9.30
מאיר: "לוחם עם כבוד"
מקסים: "האלמנה השחורה" 7.30, 9.30
סינמה 1: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 7.15, 9.30
סינמה 2: "משפחת המלוכלכים" 7.15, 9.30
סיון (אלנבי המחודש): "סר הטבעות" 4.45; "מי הנערה הזו" 7.30, 9.40; "סיפור בזיגוג" 11.45
פאר: "יופיו של החטא" 7.15, 9.30
פריז: "מוסע הקולנוע של רוקי" 5; "לא יכולה בלי זה" 7.15, 9.30; "סודרי הזמן" 11.30
צליל (יפו): "רנגילה רוסנט" (הודי) 6.30, 9
צפון המחודש: "ז'אן דה פלורט" 7, 9.30
שחף: "הבלתי משוחדים" 7, 9.30
תכלת: "את ואני והמהפכה" 7.45, 9.30
תל־אביב: "כלא הנשים" (2) 7.15, 9.10
תמוז (רמת אביב): "כנהטן" 5.30; "הרפתקאותיו שלא יאמנו של טולשוט בעל הביצים הענקיות" 7.30, 9.40; "בלייד ראנר" 11.45

■ חיפה

9.15–7

אורה: "מרדף לוהט"
אורלי: "המשפחה" 6.30, 9
אמפי: "משפחת פלודר"
חן: "מטאל ג'אקט" 6.45, 9.15
סינימטק: "מסיכה בעור הנמר" 5; "קללת אנשי החתול" 7; "אורפיאו נגרו" 9.30
עצמון 1: "ללא מוצא" 7, 9.30
עצמון 2: "השוטר מבוורלי הילס (מס' 2)" 7.15, 9.30
עצמון 3: "לו היית כאן" 7.15, 9.30
קרן אור (המחודש): "לא יכולה בלי זה" 7.15, 9.15; "לילה של יום מפרך" 11.30
רב גת 1: "מי הנערה הזו"
רב גת 2: "המכשפות מאיסטוויק"
רון: "הבלתי משוחדים" 7, 9.15
שביט: "ז'אן דה פלורט"

■ נוה שאנן

עממי: "שבלול" 7, 9

■ ירושלים

9.15–7

אדימון: "קינות הולנדי"
אורגיל: "ריטה סו ובוב גם הוא" 6.45, 9
אור 1: "יופיו של החטא" 6.45, 9
אור 2: "לחישה רועמת" 6.45, 9
אור 3: "מטאל ג'אקט" 6.45, 9; "סיפור הפרברים" 11
אור 4: "משפחת פלודר" 6.45, 9; "גלימולי" 11
אור 5: "קסטנו אפריקאי" 6.45; "לא עם זין" 9; "חימו מלך ירושלים" 11
אורנע: "המכשפות מאיסטוויק"
בית אגרון: "הסיפור שלא נגמר" 5.15; "דני רות והאיש מברודווי" 7; "פריץ החתול" 8.30; "שיכרון חושים" 10; "משנה מקום משנה מזל" 12
חבירה – אימפריה של קולנוע: סנור לרגל שיפוצים
כפיר: "ללא מוצא"
מיטשל: "הבלתי משוחדים"
ממרר: "שיחות מלוכלכות"
סינמטק 1: "גוסטבאסטרס" 5.30; "כרוניקות אהבה מפירנצה" 7.30; "גאדין – אהבה משורינת" 9.30
סינמטק 2: "הכה נרדר על נשים" 7.30; "אשה בחלון" 9.30
עדן: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 7, 9
רון: "תעלולי שטן" 7.15, 9.15
תיאטרון ירושלים: "ז'אן דה פלורט" 7, 9.30

■ ר"ג גבעתיים

9.30 – 7.15

אראוים: "מי הנערה הזו" 7.30, 9.50
אורדע: "גרדפי החוק" 7.15, 9.30
ארמון: "אלמנה השחורה" 7.30, 9.45
גן 1: "המכשפות מאיסטוויק" 7.30, 9.50
גן 2: "מטאל ג'אקט" 7.30, 9.50
גן 3: "שיחות מלוכלכות" 7.30, 9.50
גן 4: "הפורצת מסן־פרנציסקו" 7.30, 9.50
חדר: "הבלתי משוחדים" 7, 9.30
לילי: "יופיו של החטא"
סוקוס (כפר המכביה): "פולטרגייסט" (חלק ב') 9.30
שביט: "בלוז לחופש הגדול"

■ אשדוד

9.30 – 7.15

אסתר: "שם הוורד"
אשדוד: "חנות קטנה ומטריפה"

■ אשקלון

9.30–7.30

אסתר: "משהו פראי"
מאור: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2)
רחל: "בייבי אריזונה"

■ באר־שבע

אורות: "מעקב חושני" 7.15, 9.15
גילת: "מטאל ג'אקט" 7, 9.30
חן: "הבלתי משוחדים" (מס' 2) 7, 9.30

■ בת־ים

9.30–7.15

אורנים: "רובוקופ"
עצמאות: "היחידה לפשעים חמורים"

■ בית־שאן

מתנ"ס: "בלוז לחופש הגדול" 7, 9.15

■ גדרות

בית העם: "ניגה'ה אמריקאי" (3) 7; "נשיקת אשת העכביש" 9

■ הרצליה

9.30 – 7.15

דוד: "הגוכל האוהבת והמאהבת"
היכל: "הבלתי משוחדים" 7, 9.30
כלוח דניאל: "אני והחברה"
מועדון קולנוע רן אכדיה: "הצגת בכורה" 7, 9.30
תפארת: "מי הנערה הזו" 7.15, 9.15

■ חולון

9.30 – 7.15

ארמון המחודש: "חימו מלך ירושלים" 7.30, 9.30; "מונטי פייטון – משהו שונה לגמרי" 11.30
מגדל: "מי הנערה הזו" 7.30, 9.30

כתנ"יס (ק. שרת): "כחום הגוף"
סבוי: "הבלתי משוחדים" 7, 9.30
רינה: "משפחת פלודר"

■ חדרה

חדרה: "שם הוורד" 7, 9.30
חוף: "מטאל ג'אקט" 7, 9.15

■ טבריה

גיל: "הנינג'ה האמריקאי" (מס' 3) 7.15, 9.15
יד שטרית: "משפחת פלודר" 7, 9.15

■ כפר־סבא

9.15–7

בית־ברל: הצגה "רודס קארן" 8.30
חן: "מטאל ג'אקט"
עמל: "מי הנערה הזו"

■ לוד

גרת זית: "בלוז לחופש הגדול" 7.15, 9.15

■ נתניה

9.15–7

אסתר: "הנינג'ה האמריקאי" (מס' 3)
סטודיו: "גבר מאוהב"
קולנוע דור – היכל התרבות והדר: "ליבו של אנג'ל" 7.15, 9.30
שרון: "מי הנערה הזו"

■ נהריה

הדר: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 7, 9

■ נס־ציונה

מופית: "ילדים תורגים לאלוהים" 7, 9.15

■ עכו

ארדימוריום: "הנינג'ה האמריקאי" (מס' 3) 6

■ עפולה

היכל התרבות: "מטאל ג'אקט" 7, 9.15
כוכתרין: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 9

■ פתח־תקוה

9.30–7.15

היכל 1: "הבלתי משוחדים"
היכל 2: "היחידה לפשעים חמורים"
היכל 3: "המכשפות מאיסטוויק"

שלום: "הקשר המקצועי"

■ צפת

מתנ"ס אלון: "בלוז לחופש הגדול" 7, 9.15

■ ק. אונו

המרכז הקהילתי: "ימי הרדיו" 7, 9.15

■ ק. ביאליק

9.15–7

סבין: "המכשפות מאיסטוויק"
ספיר: "אני והחברה"

■ ק. חיים

9.15–7

בית־העם: "גבר מאוהב"
היובל: "מעקב חושני"

■ ק. ים

ניצן: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 7, 9.15

■ ק. מוצקין

אורות: "הבלתי משוחדים" 6.45, 9.15

■ ק. מלאכי

צמרת: "רובוקופ" 7.15, 9.15

■ ק. שמונה

שניר: "כלא הילטון" 7, 9

■ רמלה

אורן: "רובוקופ" 5, 7.30, 9.30
היכל התרבות: "בועים במלכודת" 9

■ ראשון־לציון

9.30–7

נעמן המחודש: "מי הנערה הזו"
ראשון: "אני הבוס ואשת המנכ"ל"
רון 1: "חליפת ערב"
רון 2: "הבלתי משוחדים"

■ רחובות

בית־העם: "השוטר מבוורלי הילס" (מס' 2) 7, 9
דקר: "אני והחברה" 7.15; "ימי הרדיו" 9.15
חן: "רובוקופ" 7.15, 9.15

■ רמת־השרון

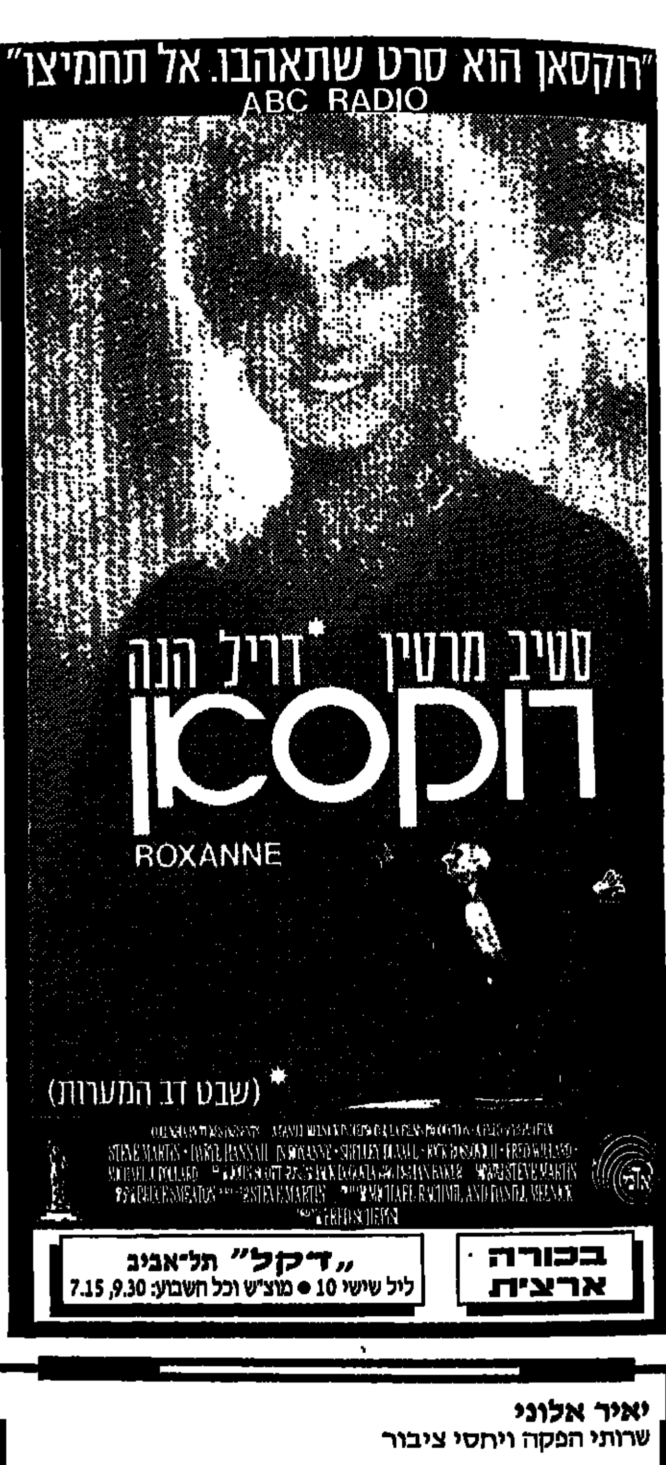
כוכב: "סוד ההצלחה" 7, 9.30

■ ערדות

חן: "הקודח" 7.15, 9.30

סרט ההפתעה בפסטיבל ברלין 1987

ויידה
יומן אהבות

Kronika Wypadków Miłosnych

(Chronicle of Love Affairs)

סרטו החדש של **אנז'י ויידה**

שבוע	היקולנוע	
8		מוצ"ש 7.15 א'-ב'-ג'-ה' 7.15-4.30 בית ציוני אמריקה

נבחר לייצג את ישראל בתחרות פרס האוסקר '87/'88

לא שם זין

שבוע	היקולנוע	
20 בית ציוני אמריקה		שימו לב! ליל ששי 10 מוצ"ש וימים א'-ב'-ג'-ה' שניה 9.30 בלבד

שימו לב: בליל שישי 12 (חצות) "שבלול"

בימת קדם מציגה:

"אהבה אפשרית"

עפ"י "אהבת הדסה" מאת שלמת טבעוני

מחזאי: רפאל אהרון • בטאי: רזי אמיתי

ביצוע: כוכבא חררי; שמעון סיאני; עופרה יקוח; ג'יל בן-דוד; אורי מעודה

ספור אמיתי על אהבה אפשרית בין חלוץ רוסי ונערה תימניה על רקע שנות ה-20.

..."חושני" ("מעריב") "מצחיק ומרגש עד דמעות." ("דבר")

מוצ"ש 14.11 ב-20.30 תל-אור, י-ם.
ב' 16.11 ב-20.00 יד-לבנים, ת"א.

להזמנת הצגות: 03-235121

"נשים של ממש"

במאי: רפאל אהרון • ביצוע: שושה גורן

גלריה של נשים ציוריות, חנות ואנושיות.

ד' 18.11 לוד

"רומן ורומנסה"

ביצוע: יצחק גורמזאנו ודליה צחור

רומן אהבה לאלכסנדריה מאת הסופר של "קייץ אלכסנדרוני" ("בלאשר כליוני רומנסות")

ח' 19.11 אוני' בן-גוריון, ב"ש.
ב' 23.11 ת"א.

להזמנת הצגות: 03-200514

מודעות בידור נוספות
ראה עמוד 2

קפה-תיאטרון הסימטה

יפו העתיקה, טל דיוס 8 טל. 834709, 828729

הערב – יום ו' – 13.11 ב-22.00

אלבום משפחתי

מאת: נפתלי יבין • בימוי: חנן יבין • עם: אסתי קוסטובצקי, דמי ברוך, רוני פורת-שובל, בת-שבע נועם, רמי חוקיתו/נעו נדב

ב-23.00 – **הנפילה**

מאת: אלבר קאמי • עם: נוקי נחמאי

ב-24.00 – **רביעיית הג'אז**

אלברט פיאמנטה – סקסופון • נחום פרפרקוביץ – פסנתר • יוראי אורון – בס • רוני הולן – תופים

שבת · 14.11 · לילדים ב-11.00 – **פרפר נחמד**

עם: דתיה בן דור • לווי: מישה בלכרוביץ

מוצ"ש – 14.11 ב-21.00 – **חמדין ובנו**

מאת: יצחק גוסון • בימוי: זכריה טובי
עם: אדיב ג'השאן, רוני-עקריש, יוסי בן-שושן

ב-21.30 – **מאיר אריאל**

שירי חג ומועד ו...נופל

יום ב' – 16.11 ב-21.00 – **עור** (פרס המשחק – עכו 86)

מאת: ענולה שמיר ונגה אשד
עם: שפרה מילשטיין, טלי פורת, נגה אשד, רוני פורת-שובל

ב-21.30 – **השבח לטרוף**

עפ"י: פירנדלו • עם: דן חורין

יום ג' – 17.11 ב-21.00 – **הנפילה**

הצגות ה-1000

יום ד' – 18.11 ב-21.00 – **ג'אז "מהצד האחר"**

בהרכב ביג בנד אינסטרומנטלי
עם הזמרות: צפורה בת-יהודה ושבחיה בת-ישראל

הערב עליזה אביב

מרקידה ומלהיטה את הקהל

במוצ"ש **אלי קניאל**

בשירי נוסטלגיה ושירים שאהבנו

– הבילוי המשולב: אוכלים שרים ורוקדים -
★ אפשרות לארוחת ערב במחיר מבצע

בקומות תל-אביב שלנו
הערב: פולקלור רוסי ושירי עמים
תפריט עשיר ומגוון

★ מתקבלות הזמנות עד 200 איש ★

מועדון רפיס – RAFI'S CLUB

רח' יורדי הסירה 1, תל-אביב טל' להזמנות 5468851, 413722

מועדון הסילון

במלון אווה ליד סבידור
הנהלת המועדון גאה להציג הערב, יום ששי 13.11.87

תצוגת אופנה מפוארת

המנחה דן כנר

★ תזמורת לריקודים "כחול-לבן" במוסיקה משנות ה-60 וה-80.
★ הזמרת עומרי
★ שירה בציבור ★ בינגו – נושא פרסים

נא הזמינו מקומות מראש ☎ 352221-7

"מחולות תימן"

ציון גולן
אבנר גדסי
אהרון עמרם
מוטי נהרי
מאיר סיני

ביום שלישי 17.11
אבנר גדסי
מוטי נחרי + מאיר סיני + אומנים אורחים

מועדון "שישי בפרק"

טלפון: 5101094/5/6

הערב 13.11 משעה 22.00 במועדון המפואר בפרק

הירקון 75 תל-אביב
– מחיר 20 ש"ח בלבד –

כולל כיבוד: יין חופשי, גבינות במנות לשניים וחטיפים

★ ערב של משחקים ובידור עם **איציק אבל**
★ בינגו ענק – עשרות פרסים יקרי ערך
★ "שירים ביחד" – עם **זמירה הדר**
★ מסיבת ריקודים שמחה

ניתן לחגוג בערב הארוע: יום הולדת, יום נשואין ושמחות אחרות

הזמנת מקומות ומכירת כרטיסים מוקדמת גם בכרטיסי אשראי ☎ 5101094-6
ובערב הארוע בפרק ☎ 651551

מועדון נובמבר

הערב ובכל ערב פרט לימי א'
בשבתות 2 הצגות: ב-6.45 ו-11.15
יפו טל' 821243, 811545

THE 4 SINECOS ★

רביעיית אקרובטים מצחיקנים המכניסה את הקהל להיסטריה

★ סטריפטיז חם מספרד
★ אקרובטית מלונדון
★ צמד פעלולנים משוויצריה
★ אושיק לוי וחנן גולדבלט

קבוצות צה"ל בימי חול – 5 ש"ח

תשוב למוסדות ומפעלים
אנו מקיימים נשפים או אירוח קבוצות עם תפריט מגוון ועם תכנית בינלאומית במחיר 17.50 ש"ח לאיש.

הלוח הכללי

של ידיעות אחרונות
למה לשכוב עניין!
פרסם – וסגור עניין!
הלוח הכללי
הטלפון לא מפסיק לצלצל

ערב ריקודים ודיסקו פיאנו בר פלטין

במלון "דן פנורמה" ת"א
בכל יום ששי

לקהל הרוצה להיות במקום מפואר מאוירה ועימה וסולידית, מסבחר הלהיטים הישנים והחדשים • במקום וה הקרוה שקטיפות. נא להקפיד על הופעה נאה • חוויה בשמע

פנויים/ות במוצ"ש, א', ג', ה'

גן הסיקאמים

כשר
הגן הפרטי שלך
בחורף באוירה חמה
לאירועים ומסיבות
בריתות ובר מצוות • לכל כיס
נחמיה 6 ת"א 03-663066,654360

המועדון הרמונה

נשים בחצי המחיר

חדש בהרמוניה

מיום שלישי הקרוב

★ סטאלוס ולהקתו
★ הזמר דורון מירן
★ ריקודי דיסקו עם התקליטן דוד חנוכה
★ הזמר מאיר לוי

נשים בחצי המחיר

מועדון הפלקה

NIGHT CLUB

• תקליטיה עשירה (דיסקו ושנות ה-60)
• מסעדה מעולה, בר עשיר
• אפקטים אור-קוליים מן המשוכללים בעולם
• מיזוג אויר ושפע חניה.

יום ו' 13.11.87

★ איתן מסורי
★ גבי ומיקי נס בשירי ארץ ישראל
★ שוש עטרי שתרקיד אתכם בדיסקו ובלהיטי שנות ה-60

שבת 14.11.87

★ ערב שנות ה-60
• להקת sixty
יואל לרנר
מזרחי שלמה
מוטי דיכנה
חממי שלמה
• אמן אורח

להזמנת מקומות: 03-337777
רח' שומציון 4 תל-אביב
הכניסה בלבוש הולם מגיל 25 ומעלה

קרוואן

מועדון לילה ביפו העתיקה
טל: 828255
מדי ערב ערב פרט ליום א'

★ הזמר והחקיין **שמוליק ספן**
★ מופע קניבלי מאפריקה
★ צמד אירנטי מספרד
★ רקדנית הבטן כוכב פרי
★ צמד אקרובטים משוויצריה
★ להטוטנית דינמית מארגנטינה

בשבת 2 הצגות: בשעה 6.45 ובשעה 11.30

שישבת קוקסאום

היי לילה סוערים!
עם 3 משקאות – חינם.